Έτος ΣΤ'

Τεῦχος 118ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α'
ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΠΕΤΡΟΣ, Μηχανικὸς–Τοπογράφος
ΑΡΧΟΝΤΟΥΛΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, Διευθυντὴς Β'
ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ, 'Ιατρὸς
ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 'Αρχιφύλαξ
ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Διευθυντὴς 'Υπουργείου Δικαιοσύνης
ΒΛΥΣΙΔΗΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ, 'Υφηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΑΡΔΙΚΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΑΛΑΝΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΙΩΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, τ. 'Εφέτης, Γεν. Γραμμ. 'Ελλ. 'Ε. Π. Δ.–Μέλος Δ. Σ. τῆς Δ.Ε.Π. Δ.
ΓΑΒΑΛΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Εἰσαγγελεὺς
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΝΑ, Λογοτέχνις
ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, 'Αστυνόμος Β'
ΓΑΡΔΙΚΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, 'Υπαστυνόμος Α'
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΚΑΤΣΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΚΑΨΑΣΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, 'Ιατροδικαστὴς
ΚΩΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς 'Αμερικανικοῦ Κολλεγίου 'Ελληνικοῦ
ΚΛΕΙΣΙΟΥΝΗΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, 'Ιστορικὸς
ΚΑΛΥΒΙΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, τ. 'Αρχηγὸς 'Αστυνομίας Πόλεων
ΚΙΝΝΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, τ. 'Αρχηγὸς 'Αστυνομίας Πόλεων
ΚΟΡΕΣΗΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, τ. 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς–Δικηγόρος
ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α'
ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, 'Αστυνόμος Β'
ΚΡΟΚΙΔΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ 'Αστυνόμος Β'
ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, 'Υπαστυνόμος Α'
ΚΑΤΣΙΜΠΑΡΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ, 'Υπαστυνόμος Α'
ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ, τ. 'Αρχηγὸς 'Αστυνομίας Πόλεων
ΛΑΣΚΑΡΗΣ ΚΙΜΩΝ, 'Αρχιτέκτων
ΛΕΜΟΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, 'Υπαστυνόμος Α'
ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Σύμβουλος 'Ελεγκτικοῦ Συνεδρίου–Δ/τωρ Δικαίου
ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ ΜΑΡΙΑ, Διευθύντρια 'Υπουργείου Δικαιοσύνης
ΜΟΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, 'Αστυνόμος Α'
ΜΑΝΟΥΣΟΥ ΕΛΕΝΗ, Λογοτέχνις
ΝΤΖΙΩΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, 'Υπαστυνόμος Α'
ΝΙΑΣΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, 'Υπαστυνόμος Β'
ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Διευθυντὴς Γενικοῦ Χημείου τοῦ Κράτους
ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς 'Εγκληματολογίας καὶ Σωφρονιστικῆς
ΠΟΥΛΑΝΤΖΑΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, Καθηγητὴς Δικαστικῆς Γραφολογίας
ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ ΘΑΛΕΙΑ, 'Ιατρὸς
ΠΑΤΣΟΥΡΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, 'Υπαστυνόμος Α'
ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, 'Υπαστυνόμος Α'
ΠΗΛΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, 'Αρχιφύλαξ
ΡΑΪΚΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, 'Υπαστυνόμος Β'
ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΜΙΧΑΗΛ, Καθηγητὴς Παντείου–Σύμβουλος 'Επικρατείας
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΣΜΠΑΡΟΥΝΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ, Καθηγητὴς 'Ανωτάτης 'Εμπορικῆς
ΣΚΟΥΖΕΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Πρόεδρος Συλλόγου 'Αθηναίων
ΣΑΓΙΑΣ ΗΛΙΑΣ, Τμηματάρχης Ε.Ι.Ρ.
ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ, 'Αρχιφύλαξ
ΤΟΥΣΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ, 'Αντεισαγγελεὺς 'Αρείου Πάγου
ΤΑΝΑΓΡΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, Πρόεδρος τῆς 'Ελληνικῆς 'Εταιρείας Ψυχικῶν 'Ερευνῶν
ΤΣΑΧΑΓΕΑΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, 'Ιατρὸς–Πρόεδρος 'Εταιρίας Κοινωνικῆς 'Αλληλεγγύης
ΤΣΙΠΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α'
ΤΟΥΖΕΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, 'Αστυνόμος Α'
ΦΡΑΓΚΙΔΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, τ. Γυμνασιάρχης
ΧΑΝΔΡΗΣ ΣΑΡΑΝΤΗΣ, Φοιτητὴς Νομικῆς

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5

ΕΤΟΣ ΣΤ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1958 | ΤΕΥΧΟΣ 118ΟΝ

ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Ι. ΡΑΪΚΟΥ**

Εἶχε καλύψει μὲ τὸ πέπλο της τὸ νιόβγαλτο χορτάρι, ἡ ἀνοιξιάτικη πάχνη. Μὲ νωχέλεια τ' ἀγριολούλουδα ἀποτίναξαν τὶς δροσοσταλίδες ποὖχαν μείνει στὰ τρυφερὰ πέταλά τους ἀπὸ τοὺς ἀσπασμοὺς τῆς νύχτας.

Ἡ φύσις ὁλάκερη γελάει. Μόνο οἱ μυροφόρες, μὲ σκυμμένα κεφάλια βαδίζουν πρὸς τὸν τάφο. Θλιμμένες, ὥσπου ν' ἀκούσουν ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Ἀγγέλου τὸ χαρμόσυνο μήνυμα. Μεγάλη ἡ στιγμή. Ἀσύλληπτο σὲ περιεχόμενο τὸ γεγονός.

Ἀνέστη ὁ Κύριος. Οἱ κάμποι ἀντιλάλησαν. Τὰ λουλούδια πῆραν τὸ μήνυμα. Τὸ πῆραν τὰ πουλιὰ καὶ σχηματίσθηκαν χορῳδίες φτερωτές, ψάλλοντας τ' ἀναστάσιμα.

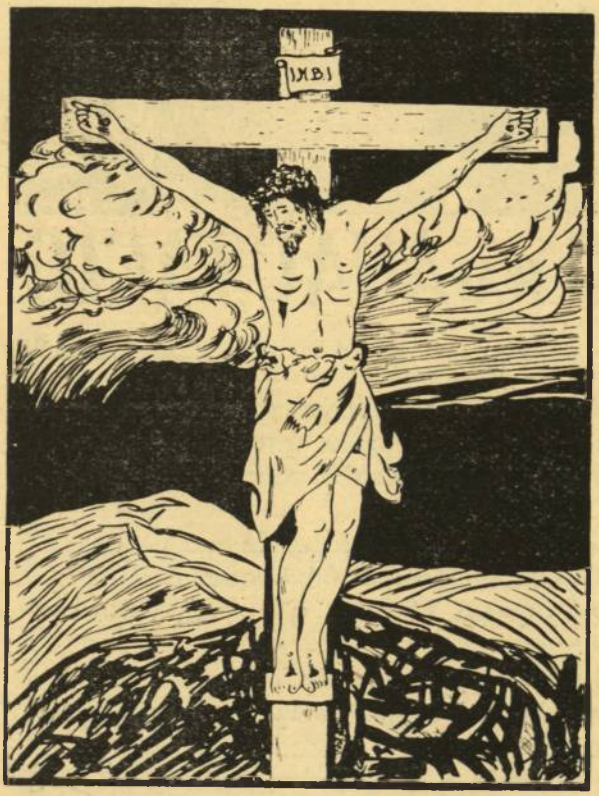
Φορτωμένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἡ ἀνθρωπότης, βάδιζε τὸ δρόμο τοῦ ὀλέθρου καὶ τῆς καταστροφῆς. Ἦταν ὁ κατήφορος τῆς ἁμαρτωλῆς ἀνθρωπότητος, ποὺ μόνον ἕνας Θεὸς μποροῦσε ν' ἀνακόψῃ τὴν πρὸς τὰ ἐρέβη τῆς ἀφανείας πορεία της.

Κι' ἦλθε ὁ Θεάνθρωπος στὸν Κόσμο, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, «ἵνα ἄρῃ τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου». Ἐγένετο ἄνθρωπος, ἔλαβε σάρκα καὶ ὀστᾶ. Ἀνεμείχθη στὰ πλήθη κι' ἔζησε σὰν ἄνθρωπος. Κήρυξε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, ἔδειξε στὸν ἀνθρώπινο συρφετὸ κείνης τῆς ἐποχῆς τὸ σωστὸ τῆς λυτρώσεως δρόμο. Θαυματούργησε καὶ τέλος, ἀπὸ τὰ ἴδια πλήθη, ὡδηγήθηκε πρὸς τὸ Γολγοθᾶ. Δὲν ἐδίστασε νὰ προσφέρῃ τὸν ἑαυτό

Του θυσία πάνω στὸν τόπο τοῦ Κρανίου, καίτοι ἔνοιωθε κι' Αὐτὸς σὰν ἄνθρωπος τοὺς πόνους τοῦ σταυρικοῦ θανάτου, μόνο καὶ μόνο, γιὰ νὰ λυτρώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

Τὰ πλήθη ποὺ πρὶν λίγες μέρες, ὅταν εἰσήρχετο θριαμβευτικὰ στὴν Ἱερουσαλήμ, ἐκραύγαζαν «ὡσανὰ», αὐτὰ τὰ ἴδια λίγο ἀργότερα, μὲ τὴν ἴδια ψυχικὴ ὁρμὴ ἐφώναζαν «Σταύρωσον—Σταύρωσον». Τί τραγικὴ ἀχαριστία! Ποία παραφροσύνη!

Φορτωμένος τὸ σταυρό Του, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἀνέρχεται πρὸς τὸ Γολγοθᾶ. Βαρὺ τὸ φορτίο, ὁ πόνος μεγάλος, ἡ θλίψις ἀπέραντη. Ὑποφέρει, ἀγωνιᾷ κι' ὅμως προχωρεῖ σταθερὰ πρὸς τὰ κεῖ ποὺ ἡ ἀνθρώπινη ἀγνωμοσύνη Τὸν ὡδηγοῦσε. Γιὰ λίγο, λυγίζει. Ὀρθώνεται ξανὰ καὶ συνεχίζει τὸ δρόμο μὲ τὴν πίστι, ὅτι ἡ Θυσία Του θὰ γίνῃ ἡ ἀφετηρία τοῦ λυτρωμοῦ τῆς δυστυχισμένης ἀνθρωπότητος.

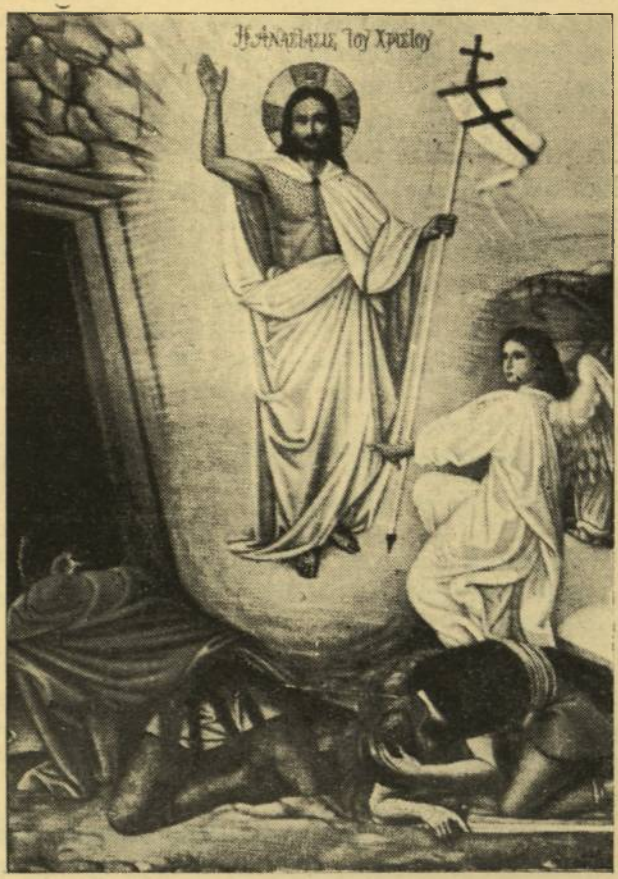
Ἀνάμεσα στοὺς δύο λῃστάς, σὰν κακούργος κι Αὐτός, ποὺ ὅλη Του ἡ ζωὴ ὑπῆρξε ἁγία, ὑπομένει τοὺς πόνους τῶν καρφιῶν. Σὰν ἄνθρωπος στρέφει τὰ μάτια Του στοὺς οὐρανοὺς κι' ἀναφωνεῖ «Πατέρα Μου, γιατὶ μ' ἐγκατέλειψες;». Ἐκεῖ, πάνω στὸ Γολγοθᾶ, ἀφήνει τὴν τελευταία Του πνοή.

Ὁ θάνατος, πρόδρομος τῆς ἀθανασίας. Ἡ ὀδύνη, πρόλογος τῆς χαρᾶς. Προηγεῖται ὁ χειμώνας. Αὐτὸς φέρνει τὴν ἄνοιξι. Ὁ Χριστὸς δὲ θέλησε νὰ κάνῃ ἐξαίρεσι. Γνώρισε τὸ φυσικὸ θάνατο, γεύτηκε τὸ ὄξος, γιὰ νὰ ξανάρθῃ στὴ ζωὴ καὶ νὰ περάσῃ ἔτσι στὴν αἰωνιότητα.

Μὲ τὴν ἀνθρώπινη ἰδιότητα, ἀφέθηκε στὸ θάνατο, ὁ Θεάνθρωπος. Δόθηκε ἔτσι, γιὰ νὰ δείξῃ μὲ τὸ παράδειγμά Του, στὶς ἐπερχόμενες

γενεὲς τῶν ἀνθρώπων, πὼς ὅταν ὑπάρχῃ πίστις καὶ καρτερία, ὑπάρχει πάντοτε καὶ ἀνάστασις.

Προηγήθηκε ὁ Γολγοθᾶς. Πρῶτα ἡ θυσία. Ἡ Ἀνάστασις ὕστερα. Ὁ Ἰούδας Τὸν προδίνει ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων. Τὰ πλήθη, ποὺ ἐπιπόλαια παραδίδονται στὰ χέρια τῶν δημαγωγῶν τους, ζητοῦν τὸ σταυρικό Του θάνατο. Ὁ Πέτρος φθάνει νὰ πῇ «Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον», ἐνῷ πρὶν εἶχε κόψει τοῦ δούλου τὸ αὐτί. Νίπτει τὰ χέρια του ὁ Πιλᾶτος, νομίζοντας ἔτσι πὼς ἀποφεύγει τὶς εὐθύνες τῆς παράλογης ἀποφάσεώς του. Ὁ Κυρηναῖος, μοιράζεται τοῦ Σταυροῦ τὸ φορτίον.

Πάνω ἀπ' ὅλους ὅμως, Ἐκεῖνος. Τοῦ δράματος ὁ πρωταγωνιστής. Θεός, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος. Ἰδεολόγος, ὑψώνει τὴ σημαία τῆς πίστεώς Του κι' ἀγωνίζεται. Δὲν κουράζεται. Δὲν λιποψυχεῖ. Δὲν ὀπισθοχωρεῖ.

Στὸ τέρμα τῆς πορείας, ἡ Ἀνάστασις. Ἡ χαρὰ ποὺ ἀναβλύζει ἀπὸ τὸ Θεῖο τάφο. Ὁ Ἄγγελος ποὺ σαλπίζει τὸ ἐμβατήριον τῆς νίκης.

Τῆς Ἀναστάσεως τὸ Θαῦμα εἶναι πολὺ μεγάλο γιὰ νὰ χωρέσῃ στὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ὑπῆρξε ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἀναστάσεως τῶν πιστῶν. Ὁ Χριστός, πρωτότοκος τῶν νεκρῶν, πάτησε τὸ θάνατο, «ἐκ κοιλίας Ἅδου ἐρύσατο ἡμᾶς», ἄνοιξε τὸν πρὸς τὴν ἀθανασία δρόμο καὶ μᾶς προσκαλεῖ νὰ βαδίσωμε στ' ἀχνάρια Του.

Νύχτα καὶ μέρα. Χειμώνας καὶ Ἄνοιξις. Σκουλῆκι καὶ Χρυσαλλίδα. Αὐγὸ καὶ Πτηνό. Ὅλα αὐτά, εἶναι μαθήματα εὐέλπιδα τῆς Ἀναστά-

σεως. Κάθε νεκρός, κι' ἕνας σπόρος. Σπέρνεται σῶμα ψυχικό, φυτρώνει σῶμα πνευματικό. Σπέρνεται στὴ φθορά, στὴν ἀτιμία, φυτρώνει στὴν ἀφθαρσία καὶ στὴ δόξα.

Ἀνάστασις. Ἡμέρα χαρᾶς κι' ἀγάπης. Χθές, κλάματα καὶ ἐπιτάφια ἐγκώμια. Σήμερα, χαρὰ κι' ἀγαλλίασις.

Ὁ Γολγοθᾶς γίνηκε ἡ Ἀκρόπολις τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Ὁ ἀνέσπερος φάρος τῶν ὁδοιπόρων τῆς ζωῆς. Τὸ φωτεινὸ μετέωρο τοῦ λυτρωμοῦ. Μέσα σὲ χλευασμοὺς καὶ βλαστήμιες ὁ Θεάνθρωπος πέθανε, γιὰ ν' ἀξιοποιήσῃ τὴ διεφθαρμένη φύσι μας. Κλείσθηκε στὸν τάφο, γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὶς δουλωμένες στὴν ἁμαρτία ψυχές.

Ἀγάπη ὁ Χριστός, δίδαξε στοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀγάπη. Μόνο αὐτὴ καὶ ἡ δικαιοσύνη, μποροῦν νὰ θρέψουν μέσα στὸν ἄνθρωπο ὅ,τι εἶναι ἀπαραίτητο, γιὰ νᾶναι ἀληθινὰ ἄνθρωπος. Ὁ κόσμος γεννήθηκε ἀπὸ τὴν ἀγάπη, ἀπ' αὐτὴ διατηρεῖται, πρὸς αὐτὴ βαδίζει.

Ὁ Χριστὸς σταυρώθηκε, γιὰ νὰ φέρῃ στὸν κόσμο τὴν εἰρήνη. Τὴν εἰρήνη τὴν ἀληθινή, τὴν Χριστιανική, γιατὶ εἰρήνη χωρὶς πνευματικὸ φῶς, ποτὲ δὲ μπορεῖ νὰ σταθῇ πάνω στὴ γήϊνη σφαῖρα. Εἰρήνη, ἡ ὁποία ἀκονίζει ρομφαῖες, ποὺ μέσα της βράζει λάβα πολεμική, νά, ἡ πλαστή, ἡ νοθευμένη, ἡ ψεύτικη εἰρήνη τῶν ἰσχυρῶν τοῦ κόσμου.

Ὁ Χριστιανισμός, ἡ Θρησκεία τοῦ γλυκοῦ Ναζωραίου, τὴν ὁποίαν θεμελίωσε μὲ τὸ σταυρικό Του θάνατο, εἶναι τὸ λιμάνι τῆς πραγματικῆς εἰρήνης. Τῆς εἰρήνης, ἡ ὁποία ἀνάβλυσε ἀπὸ τὸ τίμιο τοῦ Γολγοθᾶ αἷμα καὶ ἡ ὁποία προώρισται, στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, ν' ἀναδειχθῇ νικήτρια κάθε ἐχθρικῆς προσβολῆς, γιὰ νὰ ὁλοκληρώσῃ τὸ δικό της Θεϊκὸ Βασίλειο, νὰ ὑψώνῃ αἰώνια τὴν δύναμί της τὴ πνευματική.

Ὁ Γολγοθᾶς καὶ ἡ Ἀνάστασις, ἂς εἶναι διὰ ὅλους μας τὸ λαμπρὸ καὶ φωτεινὸ ἀστέρι τῆς πίστεως καὶ τῆς καρτερίας. Αὐτὰ τὰ δύο, σελαγίζουν στὸ διάβα τῶν χρόνων καὶ δείχνουν τὸ σωστὸ δρόμο ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθοῦμε. Τὸ δρόμο τῆς σωτηρίας. Τὸ δρόμο τῆς ἀγάπης καὶ τῆς χαρᾶς.

«Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν». Ὅσοι πιστοί, στῶμεν καλῶς. Ἡ Ἀνάστασις ἂς φέρῃ σ' ὅλους μας τὴν ποθητὴ ψυχικὴ γαλήνη. Ἂς διαλύσῃ τὰ σκότη τῆς ἀπελπισίας καὶ ἂς μᾶς ὁδηγήσῃ στὸ Θεῖο δρόμο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο τόσο ἔχομε φύγει. Μόνο ἔτσι θὰ μπορέσωμε νὰ ἐπιτύχωμε στὴ κάθε ἐπιδίωξί μας.

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», εὔχονται σ' ὅλους τοὺς φίλους ἀναγνώστας ὅπως τὸ **«Χριστὸς Ἀνέστη»** ἀκουσθῇ ἀπόλυτα στὶς ψυχὲς τους, καὶ χαρίσῃ μιὰν ἀληθινὴ Ἀνάσταση, χαρμόσυνη, εὐτυχισμένη.

Φίλοι μας καλοὶ κι' ἀγαπημένοι, **«Χρόνια πολλὰ»** καὶ **«Χριστὸς Ἀνέστη»**.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

Ο ΝΕΥΡΩΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΕΠΟΧΗΣ

Ὑπὸ τοῦ ἐκτ. Καθηγητοῦ τῆς Νευρολογίας
καὶ Ψυχιατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
κ. **ΚΩΝΣΤ. Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ**

Ἑκάστη ἐποχὴ ἔχει, ὡς γνωστόν, τὸ ἴδιο αὐτῆς ὕφος, τὸν ἴδιον ρυθμόν. Νοοτροπία, ἤθη καὶ ἔθιμα, θεσμοί, συνήθειαι ποικίλλουν ἑκάστοτε. Διάφορον εἶναι τὸ κοινωνικόν, πνευματικὸν καὶ πολιτιστικὸν ἐν γένει περιεχόμενον τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων ἑκάστης ἐποχῆς. Οὕτω καὶ ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ἄλλως πως ζῇ ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἤδη ἡλικίας μέχρι τῆς γεροντικῆς καὶ ἄλλον ἐν γένει τρόπον ζωῆς ἔχει διαμορφώσει ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἄλλης τινὸς ἐποχῆς. Κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἡ ἡμετέρα ἐποχὴ ἔχει τὸ ἴδιον αὐτῆς ὕφος.

Ἡ διαμόρφωσις τῆς ζωῆς καθόλου εἰς ἴδιον τύπον συντελεῖται συμφώνως πρὸς τὸ κρατοῦν γενικὸν πνεῦμα, τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς καὶ τὰ μέσα, κυρίως τὰ τεχνικὰ καὶ μηχανικά, τὰ ὁποῖα παρέχει ἡ ἐπιστήμη.

Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν εἰς ἴδιον τύπον διαμόρφωσιν τῆς ζωῆς ἑκάστης ἐποχῆς διαπιστοῦται ὅτι καὶ ἡ νοσηρότης παραλλάσσει ἀπὸ ἐποχῆς εἰς ἐποχήν. Διατὶ τοῦτο γίγνεται δὲν εἶναι εὔκολον νὰ καθορισθῇ ὡς πρὸς τὰς παντοίας παθήσεις π.χ. ὡς πρὸς τὰς λοιμώδεις νόσους. Δι' ἄλλας ὅμως δυνάμεθα νὰ συλλάβωμεν ὡρισμένους παράγοντας γενεσιουργοὺς τῆς νοσηρότητος. Τοιοῦτον τι διαπιστοῦται σχετικῶς πρὸς ψυχονευρικὰς τινας παθήσεις τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, τῶν ὁποίων (ψυχονευρικῶν παθήσεων) ἡ αἰτία γενέσεως ἀπορρέει, ὡς θέλομεν ἴδει, ἀπὸ παράγοντας ἐγκειμένους εἰς τὴν ἀλλαγὴν καὶ τὸν ἄλλον τρόπον τῆς ζωῆς τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων, συνεπαγομένης τῆς ἀλλαγῆς ταύτης, πιθανῶς καὶ ἀλλαγὴν τῆς ἰδιοσυστασίας αὐτῶν.

Πράγματι ἡ σχετικὴ ἔρευνα τοῦ βίου τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου, κυρίως εἰπεῖν τοῦ κοινωνικοῦ, φέρει εἰς φῶς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος σήμερον ζῇ ὑπὸ ἰδιάζοντας ὅρους περιβάλλοντος καὶ ὑφίσταται τὴν ἐπίδρασιν διαφόρου εἴδους, ἐν σχέσει πρὸς ἄλλας ἐποχάς, ἐρεθισμάτων προκυπτόντων ἐκ τῆς ἀλλοίας ὡς ἐλέχθη διαμορφώσεως τῶν ὅρων τῆς ζωῆς. Μεταξὺ τῶν ὅρων τούτων τῆς ζωῆς ὑπάρχουν ὡρισμένοι ἀποτελοῦντες βλαπτικὰ διὰ τὸν ὀργανισμὸν ἐρεθίσματα. Ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου καθορίζεται ἡ ὑπὸ ὡρισμένην ἔννοιαν μετατροπὴ τῆς νοσηρότητος τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου, ὥστε νὰ δυνάμεθα νὰ ὁμιλῶμεν περὶ νοσηρότητος χαρακτηριστικῆς τῆς ἐποχῆς ἡμῶν.

Ἐν τῷ προκειμένῳ ἡ νοσηρότης ἐξετάζεται ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῶν ψυχονευρικῶν παθήσεων καὶ δὴ ὡρισμένης μόνον παθήσεως ἐξ αὐτῶν. Τονίζομεν δ' ἤδη προκαταβολικῶς, ὅτι πράγματι ὡρισμέναι νευροψυχικαὶ ἀνωμαλίαι, τὰς ὁποίας κατωτέρω θὰ καθορίσωμεν, χαρακτηρίζουν καὶ ἀποτελοῦν ἓν μέρος τῆς εἰκόνος τῆς καθόλου νοσηρότητος τῆς ἐποχῆς ἡμῶν. Συχνότερον σήμερον ἢ ἄλλοτε αἰτιᾶται ὁ ἄνθρωπος νευρικὰ ἐνοχλήματα· ὑπενθυμίζομεν δέ, ὅτι μόνον ἀπὸ δεκαετηρίδων τινῶν γίγνεται μνεία ἐν τῇ ἰατρικῇ περὶ τῶν ἐν λόγῳ νευροψυχικῶν ἀνωμαλιῶν. Πρῶτος δ' ἰατρὸς περιγράψας τοιαύτας νοσηρὰς καταστάσεις ὑπῆρξεν ὁ Ἀμερικανὸς Beard.

Ἐὰν τὰ ἀνωτέρω περὶ ἐπιβλαβοῦς ἐπιδράσεως ὡρισμένων ὅρων διαβιώσεως τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου λεχθέντα θελήσωμεν νὰ σκεφθῶμεν ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς φυσιολογίας καὶ τῶν δεδομένων τῆς ἰατρικῆς, πρέπει νὰ ὑπενθυμίσωμεν, ὅτι ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀντιδρᾷ εἰς τοὺς ποικίλους ἐξωτερικοὺς ἐρεθισμοὺς διὰ τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Ἡ ἑκάστοτε ἀντίδρασις τοῦ νευρικοῦ συστήματος εἶναι ἀναλογος πρὸς τὸ εἶδος καὶ τὴν ἔντασιν τοῦ ἐρεθίσματος. Λέγομεν δ' ὅτι ἡ ἀντίδρασις εὑρίσκεται εἰς τὰ πλαί-

σια τοῦ ὁμαλοῦ, ὅταν εἶναι σκόπιμος καὶ ὠφέλιμος διὰ τὸν ὀργανισμόν, δοθέντος ὅτι ἡ ἀντίδρασις σκοπὸν ἔχει τὴν διατήρησιν τοῦ ὀργανισμοῦ εἰς καλὴν κατάστασιν (εἰς τὴν διατήρησιν τῆς λεγομένης ὁμοιοστασίας) καὶ τὴν προσαρμογὴν αὐτοῦ εἰς τὸ περιβάλλον.

Ἀλλ' αἱ ἀντιδράσεις τοῦ ὀργανισμοῦ, ἄλλως εἰπεῖν τοῦ νευρικοῦ συστήματος, δύνανται ὑφ' ὡρισμένας προϋποθέσεις νὰ κεῖνται ἔξω τοῦ πλαισίου τῆς ὁμαλῆς καὶ σκοπίμου ἀντιδράσεως, νὰ εἶναι μὴ ὁμαλαί, ἐν ἄλλοις λόγοις ἀνώμαλοι, παθολογικαί, ὁπότε κατ' οὐσίαν δὲν εἶναι ἐξυπηρετικαὶ διὰ τὸν ὀργανισμὸν καὶ ἀποτελοῦν περιεχόμενον παθολογικῆς καταστάσεως.

Ἵνα τὸ νευρικὸν σύστημα ἀντιδράσῃ ἀνωμάλως πρέπει τὰ ἐρεθίσματα νὰ εἶναι λίαν ἔντονα καὶ δυσβάστακτα διὰ τὴν φυσιολογικὴν αὐτοῦ ἀντοχὴν καὶ νὰ ἐπενεργήσουν συνεχῶς ἢ κατ' ἐπανάληψιν ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Διὰ νὰ περιέλθῃ δὲ εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἀνωμάλου ἀντιδράσεως πρέπει νὰ διαταραχθῇ ἐν τῇ λειτουργίᾳ του. Τοῦτο συμβαίνει ὅταν λόγῳ ἐντόνων καὶ συχνῶν ἐρεθισμῶν ὑποστῇ κόπωσιν καὶ ἐξάντλησιν. Τότε διαταράσσεται ἡ ὁμαλὴ λειτουργία αὐτοῦ καὶ χάνεται ἡ ἱκανότης πρὸς ὁμαλὴν ἀντίδρασιν.

Τὸ νευρικὸν σύστημα τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξ ἰδιοσυστασίας τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἱκανότητα πρὸς λειτουργικὴν ἀντίδρασιν, ἥτις παραλλάσσει ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἄνθρωπον, ποικίλλει εἰς τὰς διαφόρους ἡλικίας, εἶναι διάφορος εἰς τὴν γυναῖκα ἢ τὸν ἄνδρα, διάφορος εἰς τοὺς νοτίους ἢ τοὺς βορείους λαούς. Ἀποτελεῖ αὕτη σταθερὸν ποσὸν καὶ μέγεθος, διακυμαίνεται ὅμως ἐντὸς ὡρισμένου εὔρους ἀρκούντως μεγάλου, ὥστε εἶναι δυνατὴ ἡ λειτουργικὴ προσαρμογὴ εἰς ποικιλίαν διαφορετικῶν ἑκάστοτε ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων καὶ ἐρεθισμῶν.

Ἀναφέρομεν παράδειγμα ἀντιδράσεως τοῦ ὀργανισμοῦ εἰς ἓν ἐξωτερικὸν ἐρέθισμα καὶ λαμβάνομεν ὡς τοιοῦτον τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐν θερμοκρασίᾳ ἀπὸ 15 ὑπὲρ τὸ 0 μέχρι 30 ὑπὲρ τὸ μηδὲν ἀντιδρᾷ κατὰ ὁμαλὸν τρόπον. Πέραν τῶν ὁρίων τούτων π.χ. εἰς τὸ ψῦχος 20 ὑπὸ τὸ 0, τὴν μεγάλην θερμοκρασίαν (50^0) ἀντιδρᾷ ἀνωμάλως π.χ. εἰς τὸ ψῦχος διὰ ρίγους, τρόμου τῶν ἄκρων κ.τ.τ., πέραν δὲ τῶν ὁρίων τούτων χάνει πλέον τὴν ἱκανότητα ἀντιδράσεως καὶ καταστρέφεται. Εἰς τὸ παράδειγμα τοῦτο βλέπει τις μίαν φάσιν ὁμαλῆς ἀντιδράσεως τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ προσαρμογῆς, μίαν φάσιν λειτουργικῆς διαταραχῆς καὶ ἀνωμάλου ἀντιδράσεως καὶ τελικῶς μίαν φάσιν εἰς ἣν εἶναι ἀδύνατος πλέον ἡ ἀντίδρασις καὶ ἐπέρχεται ἡ καταστροφὴ τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ζωῇ ὑφίσταται συνεχῶς τὴν ἐπίδρασιν ποικίλων καὶ συνεχῶν ἐρεθισμῶν, οἵτινες εἶναι ἐσωτερικοὶ καὶ ἐξωτερικοί, εἶναι φυσικοὶ καὶ κοινωνικοί, εἶναι ἀσθενοῦς ἢ ἰσχυρᾶς ἐντάσεως, εἶναι ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς ποιότητος καὶ οἱ ὁποῖοι δύνανται νὰ εἶναι τοιοῦτοι, ὥστε νὰ προκαλοῦν ὁμαλὴν ἀντίδρασιν τοῦ ὀργανισμοῦ, εἰδικῶς τοῦ νευρικοῦ συστήματος (ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁμιλοῦμεν περὶ ὁμαλῶν ἐρεθισμῶν καὶ ὅρων ζωῆς) ἢ εἶναι ἔντονοι καὶ καταθλιπτικοί, ὥστε νὰ συνεπάγωνται ἀνωμάλους ἀντιδράσεις τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ εἰδικῶς τοῦ νευρικοῦ συστήματος (τότε ὁμιλοῦμεν περὶ μὴ ὁμαλῶν, παθογόνων ἐρεθισμῶν καὶ ὅρων ζωῆς). Οἱ τελευταῖοι οὗτοι (παθογόνοι) ἐρεθισμοὶ ὑπερφορτίζουν λειτουργικῶς τὸ νευρικὸν σύστημα καὶ δημιουργοῦν αὔξησιν τοῦ τόνου λειτουργίας αὐτοῦ. Ἐπὶ μακρὸν δὲ παρατεινόμενοι ἐξαντλοῦν τὴν λειτουργικὴν αὐτοῦ ἀντοχὴν καὶ δημιουργοῦν κόπωσιν καὶ ἐξασθένησιν αὐτοῦ. Τελικῶς διαταράσσουν τὴν λειτουργίαν του καὶ ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, καθιστοῦν αὐτὸ ἀνίκανον νὰ ἀντιδρᾷ ὁμαλῶς μὲ προσαρμοστικὴν ἱκανότητα.

Θεωρεῖται βέβαιον, ὅτι ἐν τῇ ἐποχῇ ἡμῶν ὑπάρχουν πολλοὶ παράγοντες, οἵτινες ὡς λίαν ἔντονοι καὶ καταθλιπτικοὶ ἀποτελοῦν παθογόνους ἐρεθισμοὺς καὶ ὁδηγοῦν εἰς διαταραχὰς τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ καὶ τοῦ νευροφυτικοῦ συστήματος, τούτου συναγομένου, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἴπομεν, ἐκ τῆς συχνοτέρας ἐμφανίσεως ὡρισμένου

εἴδους νευροψυχικῶν διαταραχῶν. Οὗτοι δημιουργοῦν τὴν κατάστασιν ἐκείνην τοῦ ὀργανισμοῦ, ἥτις φέρεται νῦν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ὑπὸ τὸν ὅρον Stess Shelve καὶ ἐπιφέρουν τὰς ἀρχικῶς λειτουργικὰς καὶ μετέπειτα ὀργανικὰς ἐκείνας διαταραχὰς τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ τοῦ νευροφυτικοῦ συστήματος, αἵτινες περιλαμβάνονται ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς νευρώσεως ἢ νευροφυτικῆς δυστονίας, περὶ ἧς ὁ λόγος ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ.

Ἴδωμεν κατ' ἀρχὰς ποῖα εἶναι τὰ σχετικὰ συμπτώματα, ἅτινα ἀπαρτίζουν τὴν εἰκόνα τῆς νευρώσεως ἢ νευροφυτικῆς δυστονίας. Ταῦτα, ὑποκειμενικὰ ἢ ἀντικειμενικά, εἶναι τὰ ἀκόλουθα: αἴσθημα καμάτου καὶ ἀδυναμίας μὲ κεκμηκυῖαν ἔκφρασιν καὶ ὠχρότητα προσώπου (ὁ κάματος εἶναι σωματικὸς καὶ διανοητικὸς καὶ εἶναι ἢ μόνιμος ἢ ἐγκαθίσταται μετὰ μικρὰν ἐργασίαν), κεφαλαλγία καὶ καρηβαρία, κατάθλιψις (συναίσθημα μελαγχολικὸν—ἔλλειψις χαρᾶς καὶ εὐχαριστήσεως), ἄγχος, ἀνησυχία, δυσφορία, εὐερεθιστότης, μείωσις τῆς αὐτοβουλίας καὶ ζωτικότητος (σωματικῆς καὶ διανοητικῆς), ἔλλειψις συγκεντρώσεως καὶ ἀφομοιώσεως, δυσμνησία, ὑπνηλία ἢ ἀντιθέτως διαταραχὴ τοῦ ὕπνου ὑπὸ μορφὴν ἀγρυπνίας, καρδιακὰ ἐνοχλήματα ὑπὸ μορφὴν ταχυκαρδίας ἢ βραδυκαρδίας, ἐκτακτοσυστολῶν, αἰσθήσεως τῶν καρδιακῶν παλμῶν, ἀναπνευστικῆς ἀρρυθμίας τῆς καρδίας, αἰσθήματος ἄλγους, πιέσεως καὶ συσφίξεως κατὰ τὴν καρδιακὴν χώραν, ἀνορεξία ἢ ἀντιθέτως βουλιμία, διαταραχαὶ τῆς γενετησίου σφαίρας (ὑπερερεθισμὸς ἢ μείωσις τῆς γενετησίου ὁρμῆς), δύσπνοια νευρικῆς αἰτιολογίας, αἴσθημα ψύχους καὶ ρίγους, δυσκοιλιότης σπαστικὴ ἢ ἀτονικὴ ἢ διάρροια, διαταραχαὶ ἐμμήνου ῥύσεως, ψυχρὰ ἄκρα λόγῳ διαταραχῶν τῆς αἱματώσεως ἐξ ἀγγειοκινητικῶν διαταραχῶν, ἀρτηριακὴ ὑπότασις μὲ τάσιν πρὸς λιποθυμίαν, διακύμανσις τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως, ἀρτηριακὴ ὑπέρτασις, ἴλιγγος (ἀγγειοκινητικὸς οὐχὶ λαβυρινθικός), ναυτία, ἔμετοι, μελανὴ ἄλως περὶ τοὺς ὀφθαλμούς, ἠὐξημένα ἢ μειωμένα ἀντανακλαστικά, ἀπίσχνασις, τρόμος τῶν ἄκρων, ἐφίδρωσις, δερμογραφισμός, ὠχρότης ἢ ἐρυθρότης τοῦ προσώπου, μείωσις τοῦ μϊκοῦ τόνου, πλαδαρότης τῶν ἱστῶν, αὔξησις τοῦ βασικοῦ μεταβολισμοῦ, τριβὴ ὀνύχων, ἀπροσωποποίησις, ὑπεργλυχαιμία, ἢ ὑπογλυχαιμία.

Τὰ συμπτώματα ταῦτα εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς διαταραχῆς τῆς λειτουργίας τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ τοῦ νευροφυτικοῦ συστήματος, εἶναι δ' εἴτε συνεχῆ καὶ μόνιμα, εἴτε ὑφιέμενα καὶ ἐναλλασσόμενα. Πολλάκις ἐμφανίζονται ὑπὸ μορφὴν κρίσεων. Δὲν ἀνευρίσκονται δὲ ὅλα ὁμοῦ, ἀλλὰ συνθέτουν ποικιλίαν εἰκόνων μετ' ἄλλων μὲ ἄλλο περιεχόμενον.

Τὰς διαταραχὰς ταύτας τοῦ νευρικοῦ συστήματος περιλαμβάνομεν, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐλέχθη, ὑπὸ τὸν ὅρον νεύρωσις. Ὅταν προέχει τὸ ἄγχος ὁμιλοῦμεν περὶ ἀγχώδους νευρώσεως. Ὅταν πλεονάζουν αἱ διαταραχαὶ τοῦ νευροφυτικοῦ συστήματος, ὁμιλοῦμεν περὶ νευροφυτικῆς δυστονίας. Παρεμφερεῖς εἶναι ἐπίσης οἱ ὅροι νευρασθένεια, ψυχασθένεια, νευροπάθεια (ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ὅροι τοὺς ὁποίους θεωρῶ περιττὸν νὰ ἀναφέρω). Ἐκ τοῦ ὅρου νεύρωσις χαρακτηρίζεται ὁ ἐξ αὐτῆς πάσχων ὡς νευρωτικὸς ἢ ἐκ τῶν ἄλλων ὅρων ὡς νευρασθενικός, νευροπαθής, νευρικός, ὡς πάσχων ἐκ τῶν νεύρων του. (1)

Γενικῶς ὁμιλοῦμεν περὶ νευρώσεως καὶ νευρωτικοῦ ἀτόμου καὶ νοοῦμεν τὸν ταλαιπωρημένον τὸ νευρικὸν σύστημα ἔχοντα ἄνθρωπον τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ ἔχει προσλάβει τοιαύτην διαμόρφωσιν, ὥστε νὰ ταλαιπωρῇ πράγματι αὐτὸν ἐν πολλοῖς.

(Συνεχίζεται)

1. Εὐνόητον, ὅτι δὲν ὑπονοοῦνται ἐνταῦθα αἱ βαθεῖαι ψυχικαὶ ἀνωμαλίαι καὶ παθήσεις, τοὐτέστιν αἱ ψυχικαὶ νόσοι (αἱ ψυχώσεις).

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

(VENDETTA)

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων, κ. **ΝΙΚ. ΚΙΝΝΑ**

Εἰς τὰς ἀρχὰς Μαρτίου ἐ.ἔ. ἐδημοσιεύετο εἰς τὸν Τύπον: «Ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικείου τῆς πόλεως Πατρῶν, ἐκδικάζεται τὴν 7-3-1958 ἡ ὑπόθεσις ἐγκλήματος διαπραχθέντος τὴν 8ην Μαρτίου 1957 εἰς χωρίον τῆς Αἰτωλοακαρνανίας. Κατηγορούμενος εἶναι ὁ Φ.Ζ. ἐτῶν 20, ὁ ὁποῖος ἐφόνευσε τὸν Θ.Χ. ἐτῶν 21. Τὰ αἴτια τοῦ ἐγκλήματος ἦσαν λόγοι «βεντέττας» καὶ ἀνάγονται εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς κατοχῆς. Τὰς δύο οἰκογενείας δράστου καὶ θύματος ἐχώριζεν θανάσιμον μῖσος. Ἡ οἰκογένεια Ζ. ἀπέδιδε εἰς τὴν οἰκογένειαν Χ. τὴν σύλληψιν καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν ἐκτέλεσιν ὑπὸ τῶν ἀνταρτῶν τοῦ πατρός Ζ. Ὅσον δὲ τὰ χρόνια παρήρχοντο τόσον ἡ ἔχθρα τῶν δύο οἰκογενειῶν ἐλάμβανεν διαστάσεις. Πολλοί, ἑκατέρωθεν, συγγενεῖς καὶ φίλοι προσεπάθησαν νὰ συμφιλιώσουν τὰς δύο οἰκογενείας ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπέτυχον καὶ ὕστερα ἀπὸ 18 ὁλόκληρα χρόνια, ἐγράφη ὁ ἐπίλογος τῆς βεντέττας».

Ἡ «v e n d e t t a», εἶναι ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα ἅτινα ἐγεννήθησαν ἐξ ἐθίμου καὶ ἔχουν καλλιεργηθῆ ἀπὸ παράδοσιν. Ὁ δράστης αὐτοδικεῖ, δὲν καταφεύγει εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἀσκεῖ δικαιώματα τὰ ὁποῖα θεωρεῖ ὅτι ἔχει, καταφεύγει εἰς τὴν ἐκδίκησιν, τὴν «vendetta». Αὕτη παρατηρεῖται ἐπὶ περιπτώσεων φόνου ἢ ὕβρεως. Εἰς τὸν παθόντα, τὸ τοιοῦτον δικαίωμα τῆς ἐκδικήσεως θεωρεῖται ὄχι μόνον ὅτι πρέπει νὰ ὑφίσταται, ἀλλὰ καὶ ὅτι εἶναι μεταβιβάσιμον εἰς τὴν οἰκογένειάν του, ἐφ' ὅσον αὐτὸς δὲν αὐτοϊκανοποιήθη καὶ τότε δημιουργεῖται μία εἰς ἄκρον ἐχθρικὴ κατάστασις μεταξὺ πλέον τῶν οἰκογενειῶν τοῦ παθόντος καὶ τοῦ ἀδικήσαντος.

Ἡ «vendetta» συναντᾶται τὸ πρῶτον εἰς τὸν Κώδικα τοῦ Χαμουραμπί. Ὁ Κῶδιξ οὗτος συνίσταται ἀπὸ θεσμοὺς συλλεγέντας ἐπὶ βασιλέως τῆς Βαβυλῶνος Χαμουραμπὶ (2.000 π.Χ.) καὶ χαραχθέντας ἐπὶ λιθίνης στήλης. Ἡ στήλη αὐτὴ ἀνευρέθη ἐξ ἀνασκαφῶν ἀρχαιολογικῶν καὶ φυλάσσεται νῦν εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Λούβρου.

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἡ «vendetta» ὑφίσταται, ὁ δὲ Αἰσχύλος εἰς τὴν τραγωδίαν του «Εὐμενίδες» ἐπιθυμεῖ νὰ ἀνυψώσῃ τὴν δικαιοσύνην ὑπεράνω τῆς κρατούσης ἐκδικητικῆς μανίας. Εἰς τοὺς Ρωμαίους καὶ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ἀρχαίας Γερμανίας συναντᾶται ἡ vendetta.

Εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους, ἡ vendetta εἶναι εἰς ἐνεργὸν δρᾶσιν καὶ συναντᾶται εἰς διάφορα διαμερίσματα Χωρῶν.

Εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Νοτίου Γιουγκοσλαβίας ἥτις κατοικεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ Ἀλβανούς, ἰσχύει ἡ «ἐκδίκησις τοῦ αἵματος». Οὕτω, ὅταν τὰ ζῷα κατοίκου τοῦ χωρίου Κραβάρα εἰσῆλθον καὶ ἐβόσκησαν εἰς τὸ χωράφι ἄλλου, ἀντηλλάγησαν ἑκατέρωθεν ὕβρεις μεταξὺ τῶν οἰκογενειῶν καὶ εἰς μίαν στιγμὴν εἷς ἐκ τῆς μιᾶς οἰκογενείας ἐκάλεσεν ἕτερον ἐκ τῆς ἄλλης οἰκογενείας νὰ λύσουν τὴν διαφοράν μὲ τὰ ὅπλα. Ἐγένετο τοῦτο δεκτὸν καὶ ὁ προκαλέσας ἐτραυματίσθη, ὁ δὲ ἄλλος ἐφυλακίσθη. Τὸ αἷμα ὅμως ἐχύθη καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ τραυματίου ὤμοσαν ἐκδίκησιν.

Εἰς τὰ Σὰν—Σιμὸν καὶ Ἕλ—Γκουάρντα (χωρία τοῦ Μεξικοῦ) ἡ «vendetta» διήρκεσεν ἐπὶ 65 ἔτη, ἀπὸ τὸ 1891 ἕως τὸ 1956, ὅτε ἐπῆλθε συμφιλίωσις τῶν κατοίκων τῶν δύο αὐτῶν χωρίων.

Εἰς κάποιον χωρίον τοῦ Λιβάνου μεταξὺ δύο ἀντιπάλων Χριστιανικῶν οἰ-

κογενειῶν διεξήχθη τὸν παρελθόντα Ἰούνιον ἔνοπλος σύγκρουσις μὲ ἀποτέλεσμα νὰ φονευθοῦν ἑκατέρωθεν 23 ἄτομα καὶ νὰ τραυματισθοῦν 80. Ἡ «vendetta» μεταξὺ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν εἶχεν ἀρχίσει ἀπὸ 40ετίας. Ἀφορμὴν ἔδωσεν ἓν περιστατικόν. Ἕνας τῆς μιᾶς οἰκογενείας εἶχε καλέσει εἰς μονομαχίαν ἕτερον ἀπὸ τὴν ἄλλην οἰκογένειαν, διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ἡ δύναμις ἑνὸς ἐκ τῶν δύο. Ὁ εἰς ἐφονεύθη καὶ οἱ συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος ἐζήτησαν νὰ ἐκδικηθοῦν. Ἤρξατο ἡ «vendetta», συνεχιζομένη. Εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Λιβάνου ἡ «vendetta» παρουσιάζεται ἐν δράσει.

Τὸ ἔθιμον τῆς «vendetta» ὑπάρχει εἰς Κορσικήν. Ὁ Γάλλος δημοσιογράφος Οὔγκ Λεροῦ ἔγραφεν, ὅτι ὁ ἐπισκέπτης τῆς Κορσικῆς δύναται ὡς ἐνθύμιον νὰ ἀγοράσῃ ἓν ἐγχειρίδιον. Εἰς αὐτὸ εἶναι γεγραμμένον ἐπὶ μιᾶς ὄψεως τῆς λεπίδος ἡ λέξις «ἐνθύμιον» καὶ ἐπὶ τῆς ἄλλης ὄψεως ἡ λέξις «vendetta». Τὸ ἔθιμον τοῦτο εἰς τὴν Κορσικὴν ἐνθυμίζει τὰς παραδόσεις καὶ τὸν ἐγωϊσμὸν τῆς Κορσικανῆς οἰκογενείας.

Εἰς τὴν «Κολόμβα», διήγημα τοῦ Γάλλου συγγραφέως καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ P. Merimée, οὗτος ἀπεικονίζει τὴν Κορσικανὴν «vendetta». (Τὸ ἔργον τοῦ Merimée ἔχει μεταφρασθῇ καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀπὸ τὸν Νικ. Πολίτην). Ἐν τῷ διηγήματι, τὸ ἐγχειρίδιον αὐτὸ φέρεται κεκρυμμένον εἰς τὸ στῆθος ὑπὸ μιᾶς νεαρᾶς καὶ γενναίας Κορσικανῆς ὀνόματι Κολόμβας, καταγομένης, ἐξ ἑνὸς τῶν εὐγενεστέρων οἴκων τῆς Κορσικῆς, μὲ σκοπὸν νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς φονεῖς τοῦ πατρός της. Ἡ Κολόμβα προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τὸν ἀδελφόν της ἀξιωματικὸν τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ Ὄρσο Ἀντώνιο, ἔχοντα ἀποβάλει τὴν ἐκδικητικότητα τῶν Κορσικανῶν, νὰ ἐξολοθρεύσῃ τοὺς ἐχθροὺς τῆς οἰκογενείας των. Ὁ ἀδελφὸς ἐναντιοῦται, ἀλλὰ κακῇ τῇ μοῖρᾳ εὑρίσκεται μίαν ἡμέραν ἀντιμέτωπος πρὸς δύο ἐκ τῶν ἐχθρῶν του, οἵτινες ἐνήδρευον νὰ τὸν δολοφονήσουν. Ὁ Ἀντώνιο φονεύει καὶ τοὺς δύο ἐχθρούς του, ἱκανοποιουμένης οὕτω τῆς Κολόμβας.

Ὁ καθηγητὴς τῆς Ἐγκληματολογίας κ. Γαρδίκας εἰς τὴν «Ἐγκληματολογίαν» του (τομ. Α΄) γράφει σχετικῶς μὲ τὴν vendetta τῶν Κορσικανῶν: «Λαϊκὰ ἔθιμα τόσον ἰδιόρρυθμα καὶ ἀνεκριζώτου ἐμμονῆς, ἀναντιλέκτως ἔχουσι τὰς ἀπωτάτας αὐτῶν ρίζας εἰς ἰδιορρυθμίαν τῆς φυλῆς. Ἡ γνώμη δ' αὕτη ἐπιρρώνυται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῇ ἀνατολικῇ πλευρᾷ τῆς νήσου, ἧς ὁ πληθυσμὸς ὑπέστη μεῖξιν μετ' Ἰταλῶν καὶ ἐν τῇ δυτικῇ, ἥτις κατῳκήθη ὑπὸ Ἑλλήνων, δὲν ὑπάρχει τὸ ἔθιμον τῆς ἐκδικήσεως τοῦ αἵματος».

Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ vendetta δὲν εἶναι ἄγνωστος. Ἀπὸ τὴν εἰδησεογραφίαν τὴν ἀναφερομένην ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος ἐμφανίζεται ὑφισταμένη ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Αἰτωλοακαρνανίας. Εἰς τὴν Μάνην, εἰς τὴν Κρήτην, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Στερεὰν καὶ εἰς τὴν ὀρεινὴν Ἤπειρον ἡ «vendetta» ἔχει γίνει ἀφορμὴ νὰ ἐξαφανισθοῦν ὁλόκληροι οἰκογένειαι.

Εἰς τὴν Μάνην τὸ ἔθιμον αὐτὸ τῆς ἐκδικήσεως καίτοι παρῆλθον αἰῶνες ἐπικρατεῖ, ὡς γνωστόν, καὶ σήμερον μὴ ἐκριζωθὲν τελείως ἔχον ἐδραιωθῇ ἀπὸ παλαιοτάτων χρόνων ὅτε ὑφίστατο τὸ ἄγραφον ἰδιωτικὸν δίκαιον. Αἱ διαφοραὶ ἐλύοντο ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τῆς αὐτοδικίας ἐπὶ ἀδικημάτων ἰδίᾳ κατὰ τῆς ζωῆς, τῆς τιμῆς, τῆς οἰκογενείας. Διὰ τῆς πολυχρονίου ἐφαρμογῆς τῆς αὐτοδικίας αὕτη ἀπέβη ἕξις μόνιμος καὶ ἐδημιουργήθη τὸ ἔθιμον τῆς «vendetta», τῆς ἐκδικήσεως.

Κατὰ τὸ ἔθιμον αὐτό, οἱ οἰκεῖοι Μανιάτου φονευθέντος ἢ τραυματισθέντος ὀφείλουν διὰ νὰ διατηρήσουν τὴν ἐκτίμησιν τῆς Κοινωνίας καὶ τὴν ὑπόληψίν των νὰ φονεύσουν ὄχι μόνον τὸν φονέα ἢ στενοὺς συγγενεῖς του ἀλλὰ καὶ ἀπωτέρους ἐξ αἵματος συγγενεῖς, πρὸς ἱκανοποίησίν των. Τὸ ἔθιμον αὐτὸ σὺν τῷ χρόνῳ περιορίζεται καὶ ὁ ἀναληφθεὶς ἐναντίον του ἀγὼν θὰ πρέπει νὰ ἀποβῇ καρποφόρος, ἐξαφανιζομένου τοῦ ὀλεθρίου αὐτοῦ ἐθίμου, ἐφ' ὅσον μάλιστα πρόκειται περὶ λαοῦ μὲ προτερήματα ἀξιόλογα.

Εἰς ὡρισμένα διαμερίσματα τῆς Κρήτης ἐκ παραδόσεως ὑφίσταται ἀκόμη καὶ σήμερον ἡ «vendetta», οὐχὶ βέβαια εἰς βαθμὸν οἷος ἦτο εἰς παλαιοτέραν ἐποχήν. Ἕνεκα τῆς παραδόσεως αὐτῆς τῆς ἐκδικήσεως ὁλόκληροι οἰκογένειαι ἔχουν ἀφανισθῆ, εἰς ὀρεινὰς περιοχὰς ἰδίως τῆς Κρήτης.

'Ιδοὺ μία περιγραφὴ Κρητὸς δικηγόρου σχετικὴ μὲ τὴν «vendetta» ἐν Κρήτῃ: « Μπορεῖ νὰ περάσουν γενεαὶ καὶ ὅμως αἱ οἰκογενειακαὶ διαφοραὶ μήτε λησμονοῦν- » ται μήτε παραγράφονται. 'Υπάρχει παράδειγμα φονέως, ποὺ μετὰ τὴν πρᾶξιν του » ἐξεπατρίσθη. Διέμεινεν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐπὶ 35ετίαν. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ποὺ ἐπέ- » στρεψε στὸ χωριό του, ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ φονευθέντος, ὁ ὁποῖος ἦτο εἰς » τὴν κοιλίαν τῆς μητέρας του κατὰ τὸν χρόνον τοῦ φόνου τοῦ πατρός του. 'Υπάρχει » παράδειγμα μητρὸς ἡ ὁποία μετὰ τὴν ταφὴν τοῦ υἱοῦ της φονευθέντος, διότι καὶ » οὗτος εἶχε φονεύσει ἄλλον, ἐκάλεσε τοὺς ἄλλους ἓξ υἱούς της καὶ τοὺς εἶπεν: «ἐὰν » ἐκδικηθῆτε, ἐὰν πάρετε πίσω τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σας, νὰ ἔχετε τὴν εὐχήν μου, » μέσα ἀπὸ τὰ φιλοκάρδια μου. Νὰ εὐτυχήσετε καὶ νὰ προκόψετε. 'Εὰν δὲν ἐκδικη- » θῆτε, ἐὰν δὲν πάρετε τὸ αἷμα πίσω, νὰ ἔχετε τὴν κατάρα μου καὶ νὰ μὴν ἰδῆτε » ποτέ σας καλό».

«'Υπάρχει ἐπίσης παράδειγμα φόνου διὰ λόγους ἀντεκδικήσεως, κατὰ τὸ ὁ- » ποῖον ὁ κατηγορούμενος ἐδικάσθη ἐπὶ Κρητικῆς Πολιτείας. Συνήγορος ἦτο ὁ » 'Ελευθέριος Βενιζέλος. Τὴν πρᾶξιν ἐδίκασαν ἐφέται, διότι ὁ θεσμὸς τῶν ἐνόρκων » δὲν εἶχεν εἰσαχθῆ ἀκόμη εἰς Κρήτην. Οἱ ἐφέται ἐπέβαλον τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου » ('Επὶ Κρητικῆς Πολιτείας οὐδεὶς θανατοποινίτης ἐξετελέσθη). 'Ο ἀνωτέρω κατά- » δικος ἐκρατήθη στὴν φυλακὴν ἐπὶ 19 χρόνια καὶ ἔπειτα ἀπελύθη. "Αμα τῷ » ἀκούσματι τούτῳ, συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὴν 'Αμερικὴν ὅπου » διέμενον, ἦλθον καὶ τὸν ἐφόνευσαν. Μήτε τὸ μέγεθος τῆς ποινῆς, μήτε ἡ πολύ- » χρόνιος φυλάκισις, μήτε ἡ ἐν 'Αμερικῇ διαμονή των, τοὺς ἔκαμε νὰ λησμονήσουν » τὸ ἔθιμον. Τόσον βαθειὰ εἶναι ριζωμένον. Δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν οἱ συγγενεῖς, » δὲν ἀπολαύουν ὑπολήψεως, ἐὰν δὲν ἐκδικηθοῦν».

Αὐτὴ εἶναι ἡ περιγραφή. 'Ο μὴ ἐκδικούμενος, λοιπόν, φονευθέντα συγγενῆ του θεωρεῖται κατὰ τὴν Κρητικὴν παράδοσιν ἄνανδρος καὶ ὄχι ἐγκληματίας. Πρὸς δὲ ἡ Κρῆσσα παρουσιάζεται ἐξεγείρουσα τὸ αἴσθημα τῆς ἐκδικήσεως καὶ εἰς τὸν υἱόν. Βεβαίως ἀπὸ τὴν πλειονότητα τῶν Κρητῶν καταδικάζεται τὸ ἔθιμον καὶ ὁ δικηγορικὸς σύλλογος Χανίων τὸ παρελθὸν ἔτος εἶχεν ἀναλάβει σχετικὸν διαφωτιστικὸν ἔργον κατὰ τοῦ βαρβάρου αὐτοῦ ἐθίμου.

Τὸ ὀλέθριον αὐτὸ ἔθιμον ἔγινε πρόξενον νὰ ἀφανισθοῦν καὶ ἀθῷα ἀκόμη ἄτομα. Εἶναι δὲ ἀπαράδεκτον ἐπὶ γενεὰς καὶ ἀθῷοι ἀκόμη νὰ πληρώνουν ἁμαρτίας ἄλλων, διότι ἔτυχε νὰ συνδέωνται διὰ συγγενείας μὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς διϊσταμένους.

Πολλάκις δὲ εἰς τὴν vendetta ὑπάρχει καὶ ἡ ἐξ ἐνέδρας ἐπίθεσις κατὰ τοῦ ὑποψηφίου θύματος καὶ ὄχι ἡ κατὰ μέτωπον γενναία τοιαύτη καὶ τότε τὸ θῦμα πίπτει ἀνυπόπτως ὑπὸ τὰ πλήγματα τοῦ ἐνδρεύοντος καὶ μάλιστα ἡ πρᾶξις αὕτη δὲν θεωρεῖται ἀτιμωτική. 'Υφίσταται ἡ ἀρχὴ ἅμα γίνει φόνος «φυλάξου, κρυφὰ ἢ φανερὰ θὰ σὲ σκοτώσω».

Εἰς τὴν Πολιτείαν ἐναπόκειται τὸ ἄγριον αὐτὸ ἔθιμον, ποὺ δὲν σχετίζεται μὲ τὴν πραγματικὴν φυλετικὴν ὑπόστασιν τοῦ 'Ελληνισμοῦ καὶ τὸ πανάρχαιον 'Ελληνικὸν ἀνθρωπιστικὸν αἴσθημα, νὰ καταπολεμήσῃ μὲ διαφώτισιν κατάλληλον καὶ συστηματικὴν λῆψιν μέτρων. 'Η ἐπιβολὴ αὐστηρῶν ποινῶν, μία σύντονος προσπάθεια καὶ τῆς 'Εκκλησίας θὰ δύνανται νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἐκρίζωσιν τοῦ βαρβάρου αὐτοῦ ἐθίμου τῆς ἐκδικήσεως ὑπὸ τοῦ ἀτόμου, ὅταν ἤδη ἡ Πολιτεία ἔχει ἀναλάβει τὴν δίωξιν τοῦ ἐγκλήματος καὶ ὁ ἀδικήσας θὰ τιμωρηθῇ. Καὶ κατὰ τὸν Δημοσθένην «πλεῖστον δὲ διαφέρει τὸ τὸν νόμον κύριον τῆς τιμωρίας ἢ τὸν ἐχθρὸν γίγνεσθαι».

Ν. ΚΙΝΝΑΣ

"SCOTLAND YARD„

ΤΑ ΕΚΑΤΟΧΡΟΝΑ ΤΗΣ

Ὑπὸ τοῦ J. F. Moulan, κατὰ ἐλευθέραν ἀπόδοσιν ὑπὸ τοῦ τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυν. Πόλεων κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὴν 2αν Φεβρουαρίου 1886 ἐγένετο μία συνάθροισις ἀνέργων εἰς τὴν πλατεῖαν Τράφαλγκαρ, ἥτις ὅμως διελύθη ἄνευ ἐπεισοδίων. Ἕνα ὅμως τμῆμα τῶν διαδηλωτῶν κατηυθύνθη πρὸς τὸ κέντρον τοῦ Λονδίνου καὶ ἐλιθοβόλησε λέσχας καὶ ἐλεηλάτησε μερικὰ καταστήματα. Ἡ Ἀστυνομία ἀντὶ διὰ μιᾶς μικρᾶς δυνάμεως νὰ ἀκολουθήσῃ τοὺς διαδηλωτὰς καὶ νὰ τοὺς διαλύσῃ, ἐκ συγχύσεως, ἐβάδισε διὰ τὴν προστασίαν τῶν Ἀνακτόρων, τὰ ὁποῖα οὐδένα κίνδυνον διέτρεχον. Οἱ διαδηλωταὶ ἐν τέλει διελύθησαν εἰς τὴν κεντρικὴν ὁδὸν Ὄξφορντ ὑπὸ μικρᾶς δυνάμεως ἀστυνομικῶν ὑπὸ ἕνα δραστήριον ἀξιωματικόν.

Ἡ Δευτέρα αὐτὴ ἀπεκλήθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ «Μαύρη Δευτέρα». Τὴν ἑπομένην Τρίτην ἡ Ἀστυνομία διέταξε τὸ κλείσιμο ὅλων τῶν καταστημάτων τῆς συνοικίας West End, λόγῳ παρεξηγήσεως ὀφειλομένης εἰς τὴν πυκνὴν ὁμίχλην. Τὰ γεγονότα αὐτὰ ἐκλόνισαν τὴν πίστιν τοῦ κοινοῦ πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν περισσότερον ἢ ἡ ἔκρηξις Clerkenwell τοῦ 1867, ἡ ἀπεργία τοῦ 1872 καὶ τὸ σκάνδαλον τῆς μυστικῆς Ἀστυνομίας. Ὁ Ἀρχηγὸς κατόπιν τῆς γενικῆς ἐπικρίσεως παρῃτήθη, ἀντικατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Sir Charles Warren. Ὁ διορισμὸς τοῦ Warren ὡς Ἀρχηγοῦ δὲν ἐπέτυχε νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινοῦ πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ ἐθεωρήθη ὡς μέσον ἀποτυχίας τῶν στρατιωτικῶν εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἀστυνομίας.

Τὴν μαύρην Δευτέραν τῆς 8 Φεβρουαρίου 1886 ἠκολούθησεν ἡ αἱματοβαμμένη Κυριακὴ τῆς 13 Νοεμβρίου 1887, ὁπότε ἔλαβε χώραν συμπλοκὴ μεταξὺ τῶν ἀνέργων καὶ τῆς Ἀστυνομίας, εἰς τὴν πλατεῖαν Τράφαλγκαρ, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβε μέρος καὶ ἡ Σωματοφυλακή. Ὁ Ἀρχηγὸς κατεκρίθη δριμύτατα διὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς συγκεντρώσεως, ἐξ ἧς ἐπῆλθε καὶ ἡ συμπλοκή. Ὁ Warren εὑρίσκετο εἰς διαρκῆ διαφωνίαν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, τὸ προσωπικὸν τοῦ ὁποίου ἀνεμιγνύετο εἰς τὰ τῆς διοικήσεως τοῦ Σώματος, δι' ὃ ἠναγκάσθη νὰ ὑποβάλῃ τὴν παραίτησίν του. Οὗτος ἀντεκατεστάθη ὑπὸ τοῦ Monro, πεπειραμένου διώκτου τοῦ ἐγκλήματος καὶ δημιουργοῦ τοῦ μυστικοῦ κλάδου τῆς Ἀστυνομίας (C.I.D. Criminal Investigation Department δηλ. Τμῆμα Ἐγκληματικῶν Ἀναζητήσεων). Ἀλλὰ καὶ ὁ Monro διεφώνησε πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον καὶ ἠναγκάσθη καὶ οὗτος εἰς παραίτησιν τὸ 1890, ἐπέτυχεν ὅμως προηγουμένως τὴν βελτίωσιν τοῦ μισθοῦ καὶ τῶν συντάξεων καὶ μεγάλην αὔξησιν τῆς δυνάμεως τοῦ Σώματος. Τὸν Monro διεδέχθη ὁ Συνταγματάρχης Sir Edward Bradford, διαπρεπὴς ἀξιωματικὸς τοῦ Ἰνδικοῦ Στρατοῦ. Οὗτος συνεδύαζε ὁμοῦ μετὰ τῆς στρατιωτικῆς σταθερότητος καὶ ἀπεριόριστον πολιτικὴν περίνοιαν (tact) καὶ διπλωματίαν. Ἀφορμὴ πρὸς παραίτησιν τοῦ Monro ἦτο καὶ ἡ δυσαρέσκεια τῶν ἀστυνομικῶν διὰ τοὺς μισθοὺς καὶ τὰς συντάξεις, ἥτις κατέληξεν εἰς κατάστασιν ἀπαιτοῦσαν σαφῶς τὸν διορισμὸν ἀρχηγοῦ εἰδικοῦ μᾶλλον διὰ τὴν πειθαρχίαν ἢ διὰ τὸ ἔγκλημα. Αἱ προσπάθειαι τῶν ἀστυνομικῶν ὅπως ἐπιτύχουν τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεώς των διὰ συλλαλητηρίων καὶ συγκεντρώσεων καὶ ἡ συνεννόησίς των δι' ἐπιτροπῆς πρὸς τὰς Ἀρχάς, ὡδήγησαν εἰς πειθαρχικὴν δίωξιν τοῦ γραμματέως τῆς ἐπιτροπῆς. Ἡ διαμαρτυρία τῶν ἀστυνομικῶν διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ γραμματέως τῆς ἐπιτροπῆς των, προεκάλεσε νέαν ἀπεργίαν ὑποστηριχθεῖσαν καὶ

ὑπὸ τοῦ ὄχλου. 'Η Σωματοφυλακὴ ἐπεμβᾶσα διέλυσε τὸ πλῆθος. Οἱ ἀπεργοὶ ἀπελύθησαν ἀμέσως, πλὴν ἐπετεύχθη ὁ σκοπὸς τῶν ἀπεργιῶν, ἡ αὔξησις δηλονότι τῶν μισθῶν καὶ τῶν συντάξεων, δι' ἣν εἶχε ἀγωνισθῆ καὶ παρητήθη ὁ Monro.

Τὰ 13 ἔτη τῆς ἀρχηγίας τοῦ Bradford δύνανται νὰ περιγραφῶσιν ὡς μία ἥσυχη περίοδος τόσον διὰ τὴν 'Αστυνομίαν, ὅσον καὶ διὰ τὸ κοινόν.

'Η προσοχὴ τῆς 'Αστυνομίας ἐστράφη περὶ τὴν δίωξιν τοῦ ἐγκλήματος, ὅπερ κατὰ τὸ 1899 εἶχε κατέλθει εἰς μ ε γ ά λ η ν κλίμακα.

Τὸ 1901 προσελήφθη εἰς τὴν Scotland Yard ὡς βοηθὸς τοῦ ἀρχηγοῦ ὁ Ed. Henry καὶ κυρίως διὰ νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ σύστημα τῆς λήψεως τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων. 'Ο Henry ἦτο 'Ινδὸς πολιτικὸς ὑπάλληλος, χρηματίσας καὶ ὡς ἀρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας ἐν Johannesburg, ὅπου εἶχε μελετήσει καὶ ἐφαρμόσει ἐπιτυχῶς τὴν μέθοδον τῆς λήψεως τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων. Οὗτος εἰσήγαγε εἰς τὴν Scotland Yard ὄχι μόνον τὰς ἰδιότητας καὶ τὴν διοικητικὴν πεῖραν 'Ινδοῦ πολιτικοῦ ὑπαλλήλου, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἀσυνήθη εὐρεῖαν γνῶσιν τῶν ἀστυνομικῶν προβλημάτων. Τὸ 1903 διεδέχθη εἰς τὴν ἀρχηγίαν τὸν Bradford καὶ διῴκησε τὸ Σῶμα μέχρι τοῦ ἔτους 1918.

Κατὰ τὰ 17 ἔτη κατὰ τὰ ὁποῖα ἦτο ἀρχηγός, ἡ δύναμις τοῦ Σώματος ἀνεπτύχθη τάχιστα καὶ ἀπέκτησε ὑψίστην ἀποτελεσματικότητα. Τὰ προπολεμικὰ ἔτη ὑπῆρξαν ἔτη μεγάλης στενοχωρίας διὰ τὴν 'Αστυνομίαν, ἀλλ' ὑπὸ τὴν φωτεινὴν διεύθυνσιν τοῦ Henry, αὕτη ὑπερεπήδησε ὅλας τὰς δυσκολίας μετὰ πρωτοφανοῦς ἐπιτυχίας. Κατὰ τὸ ἔτος 1906 ἐγεννήθη καὶ πάλιν τὸ ζήτημα τῆς συμπεριφορᾶς τῶν ἀστυνομικῶν, διότι ὡς ἰσχυρίζετο τὸ κοινόν, ἐγένετο παρανόμως ἡ σύλληψις d' angely. Διωρίσθη Βασιλικὴ ἐπιτροπὴ πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος καὶ διαφόρων ἄλλων καταγγελιῶν ἐπὶ δωροδοκίᾳ, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐρεύνης ἦτο εὐνοϊκὸν διὰ τὴν 'Αστυνομίαν.

'Η περίοδος τῶν ἐτῶν 1910—1914 ὑπῆρξε πολὺ κοπιαστικὴ διὰ τοὺς ἀστυνομικούς, οἵτινες εἶχον νὰ παλαίσουν κατὰ διαφόρων ἀπεργῶν καὶ κυρίως κατὰ τῶν σουφραζετῶν, τοῦ ἀπαισιωτέρου ἴσως τύπου τῶν ἐγκληματιῶν, μεθ' ὧν ἡ 'Αστυνομία εἶχε πάντοτε δοσοληψίας. 'Ηκολούθησεν ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος καὶ πᾶσαι αἱ συνέπειαι ἐκ τῶν ἐναερίων ἐπιδρομῶν, κατασκοπιῶν, περιορισμοῦ τῶν ξένων, προστασίας τῶν νόμων τοῦ Κράτους καὶ τέλος ἡ καταστρεπτικὴ ἀπεργία τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ 1918, ἥτις προεκάλεσε καὶ τὴν παραίτησιν τοῦ ἀρχηγοῦ Henry. Κατὰ τὴν ἀπεργίαν ταύτην ἀπήργησαν 6203 ἀστυνομικοί, ἀρνηθέντες νὰ ἐκτελέσουν ὑπηρεσίαν. 'Η ἀπεργία τοῦ 1918 εἶχε τὸν τύπον διαμαρτυρίας τῶν ἀστυνομικῶν, τῶν ὁποίων αἱ ἐπανειλημμέναι αἰτήσεις περὶ αὐξήσεως τῶν μισθῶν, ὅπως ἀντεπεξέλθουν κατὰ τοῦ ὁλοὲν αὐξανομένου τιμαρίθμου, δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων.

(Συνεχίζεται)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΣΜΟΥ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ τέως Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ καὶ Δικηγόρου κ. **ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΟΡΕΣΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ἡ ἐν Ἐπιδαύρῳ συνέλευσις τοῦ 1826 καὶ ἡ συνέχεια ταύτης ἀποτελέσασα συνέλευσιν τοῦ 1827 ἐν Τροιζῆνι, ἡ ψηφίσασα καὶ τὸν διορισμὸν τοῦ Καποδίστρια ὡς Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἐβελτίωσαν τὴν κατάστασιν. Ὑπὸ τὴν διοίκησιν ὅμως τοῦ Κυβερνήτου, ἐτακτοποιήθησαν κάπως τὰ πράγματα. Εἰς ἑκάστην ἐπαρχίαν διωρίσθη ἀνὰ εἷς Ἀστυνόμος καὶ διετέθη ὑπὸ τὰς διαταγάς του ἀνάλογος δύναμις διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του, ἅτινα καθώρισεν λεπτομερῶς ψήφισμα ἐκδοθὲν τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1829, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνετέθησαν εἰς τοὺς Ἀστυνόμους καὶ ἀνακριτικὰ καθήκοντα. Οὕτω ἐτέθη ὅπωσδήποτε σύστημα καὶ ἡ πρώτη βάσις εἰς τὴν σύστασιν τῆς Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας.

Μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς Ἑλλάδος εἰς βασίλειον διὰ διαταγμάτων τοῦ 1833 (τὰ ὁποῖα ὡς γνωστὸν ἔχουν ἰσχὺν νόμου) συνεστήθη ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ Σῶμα τῆς Χωροφυλακῆς διὰ τὰ γενικὰ ἀστυνομικὰ καθήκοντα ἐν τῷ Κράτει, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ τοπικὰ ἀστυνομικὰ καθήκοντα ἀνετέθησαν εἰς τοὺς Δήμους, οἱ ὁποῖοι ἀνέλαβον καὶ τὰς δαπάνας.

Τοιουτοτρόπως ἡ ἀπὸ αἰώνων καθιερωμένη ὀρθὴ βάσις τῆς τοπικῆς Ἀστυνομικῆς αὐτοδιοικήσεως, ἐφηρμόσθη καὶ πάλιν.

Τῆς Δημοτικῆς Ἀστυνομίας προΐστατο ὁ Δήμαρχος ἢ ὁ Πάρεδρος. Ἂν δὲ ἐπρόκειτο περὶ μεγάλου Δήμου διωρίζετο εἷς ἢ περισσότεροι Ἀστυνόμοι.

Τὸ σύστημα τῆς Δημοτικῆς Ἀστυνομίας, εἰς ὅσα τοὐλάχιστον μέρη προϊσταντο οἱ Δήμαρχοι ἢ οἱ Πάρεδροι, ἦτο καταδικασμένον εἰς ἀποτυχίαν, διότι τὰ πολιτικὰ συμφέροντα καὶ ὁ τοπικὸς ἀνταγωνισμὸς διαρκῶς παρενέβαινον κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀστυνομικῶν αὐτῶν καθηκόντων.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς μεγάλους Δήμους ἡ ἔλλειψις συστήματος καὶ εἰδικῆς ἐπαγγελματικῆς μορφώσεως ἐπηρέαζον οὐσιωδῶς τὴν ἐπάρκειαν τῆς Ἀστυνομίας.

Ἡ ἀπόδοσις ἐζητεῖτο οὐχὶ ἐκ μέτρων βασιζομένων εἰς τὴν ἐπιστήμην, ἀλλ' ἐκ μεθόδων ὑπαγορευομένων ὑπὸ τῆς χειροτέρας ἐμπειρίας καὶ ὑποστηριζομένων μόνον ὑπὸ τῆς παλληκαριᾶς τῶν ἀστυνομικῶν.

Τὸ 1849 διὰ νόμου συνεστήθη ἡ λεγομένη Διοικητικὴ Ἀστυνομία διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ, λόγῳ τῆς ἀλματώδους αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῶν πόλεων τούτων.

Ἡ Διοικητικὴ αὕτη Ἀστυνομία, ἦτο πολιτικὴ Δημοσία Ὑπηρεσία ἐργαζομένη καὶ αὕτη ἐμπειρικῶς, ἡ ὁποία ὅμως κατώρθωσεν νὰ πατάξῃ τὸν κουτσαβακισμὸν καὶ νὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς δράστας δύο σπουδαίων κλοπῶν αἱ ὁποῖαι ἔγιναν περὶ τὸ 1870 ἐν Ἀθήναις (Κεντρικοῦ Ταμείου καὶ Νομισματικοῦ Μουσείου). Τὴν Ἀστυνομίαν τότε διηύθυνε ὁ πολὺς Μπαϊρακτάρης, ἐφαρμόζων τὴν μέθοδον τοῦ ἐξευτελισμοῦ των ὡς παλληκαράδων (κόψιμο μυτερῶν παπουτσιῶν, μανικιῶν, μαλλιῶν κλπ.).

Πάντως οὐδεμία σοβαρὰ φροντὶς ποιοτικῆς βελτιώσεως τῶν ὀργάνων της ἐγένετο καὶ ἡ κατάστασις αὐτὴ διετηρήθη μέχρι τοῦ 1894 ὅτε τροποποιεῖται ἄρδην τὸ ὅλον σύστημα, ἀνατρέπεται ἡ βάσις τῆς τοπικῆς ἀστυνομικῆς αὐτοδιοικήσεως καὶ διορίζονται ὡς προϊστάμενοι τῆς Ἀστυνομίας, ὅπου δὲν ὑπῆρχον Ἀξιωματικοὶ καὶ Ὑπαξιωματικοὶ τῆς Χωρ/κῆς, τοιοῦτοι τοῦ στρατεύματος, ἔχοντες ὑπὸ τὰς διαταγάς των εἰς τοὺς μικροὺς Δήμους καὶ τὴν ὕπαιθρον κυρίως δύναμιν τῆς Χωρ/κῆς εἰς δὲ τοὺς μεγάλους Δήμους καὶ τὰς πρωτευούσας τῶν Νομῶν προσωπικὸν τῆς

'Αστυφυλακῆς. Τὸ καθεστὼς αὐτὸ τὸ ἑρμαφρόδιτον ἔληξεν εὐτυχῶς τὸ 1906. Δὲν θὰ εἶναι ὑπερβολὴ ἐὰν εἴπωμεν ὅτι ἡ πρώτη βάσις σοβαρᾶς καὶ μελετημένης ἐργασίας ἐτέθη τότε διὰ τὴν ἀστυνόμευσιν τῆς χώρας μας. Διὰ τοῦ νόμου ΓΡΞΕ' τοῦ 1906 (τροποποιηθέντος καὶ βελτιωθέντος τὸ 1910) ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας ἀνετέθη ἐξ ὁλοκλήρου καὶ ἐν λευκῷ εἰς τὸ Σῶμα τῆς Χωρ/κῆς. Δυστυχῶς, ὅμως, ἐπειδὴ δὲν ἐπήρκει τὸ κατώτερον προσωπικὸν τοῦ Σώματος τούτου πρὸς ἐνίσχυσιν αὐτοῦ ἀπεσπῶντο ἄνδρες τοῦ Πεζικοῦ ἢ τοῦ Εὐζωνικοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ ναυτικοῦ ἀκόμη. 'Εγὼ ὡς ἐνωμοτάρχης τὸ 1914 εἶχον ὑπὸ τὰς διαταγάς μου ναυτοχωροφύλακας!

'Ως ἀντιλαμβάνεσθε ἡ τοιαύτη ποιότης τοῦ κατωτέρου προσωπικοῦ, παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας τῶν βαθμοφόρων, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξασφαλίσῃ ἀπολύτως τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν εἰς τὴν ὕπαιθρον καὶ πολὺ ὀλιγώτερον τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν τάξιν εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ μεγάλα ἀστικὰ κέντρα. Πρέπει ἐν τούτοις νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἡ περίοδος 1910—1915 ὑπῆρξεν ἴσως ἡ λαμπροτέρα διὰ τὸ Σῶμα τῆς Βασιλ. Χωροφυλακῆς, διὰ τὰς 'Αθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ. Τοῦτο κατὰ μέγα μέρος ὀφείλετο εἰς τοὺς ἐξαιρετικοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ Σώματος οἱ ὁποῖοι προΐσταντο τὴν τότε ἐποχὴν (ὡς ὁ Ζυμβρακάκης, Παπαοικονόμου, Διοσκουρίδης, Μαρούδας κ.ἄ.), κατὰ δεύτερον δὲ λόγον στὴν εὐτυχῆ ἔκβασιν τῶν ἐνδόξων καὶ νικηφόρων πολέμων τοῦ 1912—14. "Ολοι εἴμεθα εὐχαριστημένοι καὶ εὐτυχεῖς καὶ ἡ 'Αστυνομία δὲν εἶχε ν' ἀσχοληθῇ, παρὰ μὲ τοὺς ὀλίγους κατ' ἐπάγγελμα καὶ καθ' ἕξιν κακοποιούς.

Παρὰ ταῦτα ὅμως τὸ Σῶμα τῆς Χωρ/κῆς διέγνωσεν, διαρκοῦντος τοῦ πρώτου παγκοσμίου Πολέμου, ὅτι θὰ ἔδει νὰ ἱδρυθῇ ἰδιαίτερον Σῶμα διὰ τὴν ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν τῶν μεγάλων πόλεων καὶ οὕτω, εἰς τὸν ψηφισθέντα κατὰ τὸ ἔτος 1918 νέον ὀργανισμὸν αὐτῆς, περιέλαβεν διάταξιν (Ν. 1970 ἄρθρ. 12) καθ' ἣν εἰς τὰς Πόλεις 'Αθηνῶν, Πειραιῶς, Πατρῶν, Θεσσαλονίκης καὶ Κερκύρας ἔδει νὰ συσταθῇ ἰδία 'Αστυνομικὴ Ὑπηρεσία.

Βάσει τῆς διατάξεως ταύτης μετεκλήθη καὶ ἔφθασεν εἰς 'Αθήνας τὸν Σεπτέμβριον 1918 ἀποστολὴ ἐκ δύο κατωτέρων ἀξιωματικῶν τῆς Μητροπολιτικῆς 'Αστυνομίας τοῦ Λονδίνου, μὲ ἀρχηγὸν τὸν συνταξιοῦχον 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν τῆς 'Αστυνομίας τῆς Καλκούτας Sir Frederick Halliday.

Εἶναι γεγονὸς ὅτι καὶ οἱ τρεῖς εἶχαν ἐξαιρετικὴν μόρφωσιν καὶ πεῖραν ἀστυνομικήν, οὐ τὴν τυχοῦσαν, ὁ δὲ ἀρχηγὸς εἶχεν διακριθῇ διὰ τὰς ὀργανωτικάς του γνώσεις καὶ ἱκανότητας ἐπιδειχθείσας καὶ εἰς τὴν ἀστυνόμευσιν τῆς πολυανθρώπου αὐτῆς πόλεως τῶν 'Ινδιῶν, δι' ὃ εἶχε τιμηθῇ καὶ διὰ τοῦ τίτλου τοῦ Σέρ.

Σύνδεσμος τῆς 'Αποστολῆς ταύτης μετὰ τῆς 'Ελληνικῆς Κυβερνήσεως, καὶ προσωπικὸς βοηθὸς τοῦ 'Αρχηγοῦ αὐτῆς, εἶχον τὴν τιμὴν νὰ ὁρισθῶ τότε, κατέχων τὸν βαθμὸν τοῦ 'Ανθυπομοιράρχου, μεταταχθεὶς ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὴν 'Αστυνομίαν Πόλεων, ἅμα τῇ συστάσει τοῦ Σώματος. Θὰ σᾶς ἐκούραζα ἐὰν περιέγραφα τοὺς κόπους καὶ τὰς ἀγωνίας τὰς ὁποίας ὑπέστην διὰ νὰ ρυμουλκήσω οὕτως εἰπεῖν τὴν 'Αποστολὴν αὐτὴν εἰς τὴν ὀρθὴν γραμμήν, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ της. 'Αρκεῖ μόνον νὰ θέσω ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ὁ μὲν 'Αρχηγὸς αὐτῆς ἦτο ἀρχικῶς δύσπιστος, καχύποπτος καὶ ποτισμένος μὲ μίαν ἰδιάζουσαν διάθεσιν αὐθαιρέτου λύσεως τῶν προκυπτόντων ζητημάτων. Οἱ δὲ δύο ἄλλοι ἀστυνομικοί, μᾶς ἀντιμετώπιζαν μὲ τὸ ἀγγλικὸν φλέγμα τῆς νοοτροπίας τῶν Λονδρέζων. Εὐτυχῶς κατὰ βάθος, πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ, ἦσαν ὅλοι καλοῦ χαρακτῆρος καὶ γρήγορα προσανατολίσθησαν πρὸς τὴν νοοτροπίαν μας καὶ ἂν δὲν ἀφωμοιώθησαν ἐντελῶς μὲ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμά μας πρέπει νὰ λεχθῇ ὅτι πολὺ προσήγγισαν. Διὰ τὸ ἀστεῖον δὲ τοῦ πράγματος, θὰ σᾶς ἀναφέρω ὅτι, πλὴν ἐμοῦ, καὶ ἄλλοι 'Αθηναῖοι ἀνέλαβον νὰ τοὺς προσγειώσουν εἰς τὴν πραγματικότητα. Μεταξὺ αὐτῶν, ἰδιαιτέραν ἐπιτυχίαν εἶχεν ὁ κοσμογυρισμένος Λάμψας, διευθυντὴς τοῦ συγκροτήματος τῶν γνωστῶν ξενοδοχείων «Λάμψα» (πρώην Μ.

Βρεττανίας, Πτὶ Παλαὶ κλπ.) ὁ ὁποῖος μὲ τὸν κατάλληλον καὶ ἐξαιρετικὰ μειλίχιον τρόπον ποὺ μετεχειρίζετο, τοῦ ἐξήγησεν, ὅτι ὁ Ἕλλην ἐκ φύσεως εἶναι μᾶλλον ἀτίθασσος καὶ λόγῳ τούτου δὲν ἀνέχεται τὴν βαναυσότητα καὶ αὐθαιρεσίαν, καὶ ὅτι ἔχει ἕνα προσόν, ποὺ ἴσως δὲν τὸ ἔχει ἄλλος λαὸς ἐπὶ τῆς γῆς—τὸ φιλότιμο. Ἐὰν λοιπὸν —τοῦ εἶπε—ὁ ἀστυνομικὸς ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν πολίτην, ἔστω καὶ παραβάτην τοῦ νόμου τοῦ ὁμιλήσῃ μὲ καλωσύνην καὶ οὐδέποτε σκαιῶς, θὰ ἐπιτύχῃ περισσότερον· «ἂν μάλιστα—συνέχισε—συνοδεύσῃ τὴν ὑπόδειξίν του; μὲ φιλικὸν κτύπημα στὴν ὠμοπλάτην τοῦ συνομιλητοῦ αὐτοῦ, θὰ τὸν κάμῃ σκλάβον του».

Τόσον ἐπηρεάσθηκε ἀπ' αὐτὰ τὰ σοφὰ λόγια τοῦ Λάμψα, ὁ σκληροτράχηλος προηγουμένως Halliday, ὥστε, συχνά, ὅταν ἀργότερα ἔτυχε νὰ φερώμεθα κάπως ἀπότομα προκειμένου περὶ συνήθους παραβάσως, νὰ μὲ πλησιάζῃ ἥρεμα καὶ νὰ μοῦ ψιθυρίζῃ ἐμπιστευτικῶς: «Τὴν μέθοδον Λάμψα». Δηλαδὴ μοῦ ὑπεδείκνυε νὰ μεταχειρισθῶ ἠπίαν συμπεριφορὰν καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὸ «Ἑλληνικὸ φιλότιμο» κτυπῶντας ἐλαφρὰ τὸν ὦμο τοῦ πολίτου. Καὶ πάντοτε ἐθαυματούργει «ἡ μέθοδος Λάμψα». Ἂς τὴν ἔχουν λοιπὸν ὑπ' ὄψει των οἱ νέοι ἀστυνομικοί.

Οὕτω μὲ μυρίας δυσχερείας καὶ μὲ βάσιν τὸ σύστημα τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου κατηρτίσθη ἡ ἀναγκαία νομοθεσία καὶ ἱδρύθη ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολὴ ἐν Κερκύρᾳ, ὅπου καὶ ἀνέλαβεν τὴν ἀστυνόμευσιν τὸ Σῶμα κατὰ Φεβρουάριον 1921, ἀκολούθως ἐν Πάτραις τὸν Ἀπρίλιον 1922, ἐν Πειραιεῖ τὸν Μάϊον τοῦ 1923 καὶ τέλος ἐν Ἀθήναις τὸν Ἰανουάριον 1925. Ὅπως βλέπωμεν κατ' ἔτος ἐπεκτείνετο τὸ σύστημα εἰς μίαν ὁλόκληρον πόλιν. Παντοῦ ὑπεδέχοντο τοὺς νέους ἀστυνομικοὺς μὲ ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν, ἡ ὁποία, περνοῦσε τὰ ὅρια τῶν πόλεων τούτων καὶ ἔφθανε εἰς τὰ πέρατα τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ Δήμαρχοι Μεσολογγίου, Ἀγρινίου, Βόλου, Καβάλλας καὶ ἄλλων πόλεων ἐζήτουν διὰ τηλεγραφημάτων καὶ ὑπομνημάτων ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν νὰ ἐπεκτείνῃ τὸν θεσμὸν καὶ εἰς τὰς πόλεις των.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐνεθουσίασε τοὺς κατοίκους τῶν πόλεων εἰς τὰς ὁποίας ἐφηρμόζετο ὁ νέος θεσμός, δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν καλὴν συμπεριφορὰν τῶν νέων ἀστυνομικῶν. Ἔβλεπον ἔκπληκτοι, ὅτι ὡς διὰ μαγείας, ἐξησφαλίζετο ἀπόλυτος τάξις, καθαριότης, εὐκοσμία καὶ ἀσφάλεια, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ τοὺς «ἐσκλάβωνε» ἦτο ἡ εὐγένεια καὶ προσήνεια τῶν ὀργάνων τοῦ Νέου Σώματος. Εὐγενεῖς, ὑπομονετικοί, ὁμιλοῦν πάντοτε εἰς τὸν πληθυντικὸν καὶ παρακαλοῦν μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη. Καὶ αὐτὰ τὰ προσόντα, πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ, τὰ εἶχε ἐπιτύχει ἡ Ἀποστολὴ ἐν στενῇ συνεργασίᾳ μὲ τὸν Διοικητὴν τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς Κερκύρας. Ὁ Διοικητὴς αὐτὸς δὲν ἦτο ἀστυνομικὸς ἢ βαθμοφόρος ἄλλου Σώματος, ἀλλὰ ἦταν ἐκπαιδευτής. Μάλιστα δάσκαλος. Ἕνας ταπεινὸς παιδαγωγὸς ὁ ὁποῖος μὲ ἰώβιον ὑπομονὴν κατώρθωνεν διὰ καταλλήλου ψυχολογικοῦ ἐπηρεασμοῦ νὰ ἐμπνέῃ εἰς τοὺς ὑποψηφίους ἀστυνομικοὺς ἦθος, χαρακτῆρα, σεβασμὸν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον καὶ γενικὰ καλοὺς τρόπους. Ἦσαν βέβαια ὅλοι μορφωμένα παιδιὰ καὶ οἱ βαθμοφόροι των εἶχαν κατορθώσει νὰ τοὺς ἐμπνεύσουν ἕνα ἐνθουσιασμὸν διὰ τὸ νέον ἐπάγγελμά τους, ἀλλὰ κατὰ βάθος, ἐγὼ νομίζω, ὅτι αὐτοῦ κατόρθωμα ἦτο ἡ τόση εὐγένεια καὶ ἀνεκτικότης τῶν νέων ἀστυνομικῶν. Σημειωτέον ὅτι ὁ παιδαγωγὸς αὐτός, ὅταν ἔληξεν ἡ σύμβασίς του, προσελήφθη ἀμέσως εἰς τὴν Κοργιαλένειον καὶ Ἀναργύρειον Σχολὴν Σπετσῶν.

Ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας ἤρχισεν τὴν ἐργασίαν του τὸ Νέον Σῶμα. Ἐργασίαν ὅμως ἀποδοτικὴν καὶ μὲ θετικὰ ἀποτελέσματα.

Ἡ ἐγκατάστασις εἰς τὰς Ἀθήνας ἐγένετο τὸν Ἰανουάριον 1925, ἀρχικῶς εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως ἐπεκτεινομένη βαθμηδόν.

Καὶ ἤδη εἰσέρχομαι εἰς τὸ δεύτερον μέρος τῆς διαλέξεως, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ προσπαθήσω δι' ὀλίγων νὰ δώσω ἐν συντομίᾳ μίαν εἰκόνα τοῦ προορισμοῦ τῆς Ἀστυνομίας ὡς θεσμοῦ.

Εἶναι ἔργον τὸ ὁποῖον—ὁμολογῶ—εἶναι ὑπέρμετρον τῶν δυνάμεών μου, θὰ εἶμαι δὲ πολὺ ἱκανοποιημένος ἐὰν ὅ,τι εἶπω δώσῃ ἀφορμὴν εἰς τὴν βαθυτέραν μελέτην καὶ εἰς συμπεράσματα ἐκ τῶν ὁποίων ν' ἀνατείλῃ μία καλλιτέρα αὔριον διὰ τὴν 'Αστυνομίαν γενικῶς. 'Εν ἀναλύσει τὸ θέμα ἔχει ὡς ἑξῆς :

Κάθε πολίτης καὶ γενικῶς κάθε κάτοικος ἑνὸς τόπου ἔχει ἀναμφισβητήτως τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερασπίζεται μόνος του τὴν ζωήν του, τὴν τιμήν του, τὴν προσωπικήν του ἀκεραιότητα καὶ ἐλευθερίαν καὶ τέλος τὴν περιουσίαν του.

'Αλλ' ἀφ' ἧς ὅμως αἱ βιοποριστικαὶ ἀσχολίαι καὶ ἡ βιοπάλη ηὐξήθησαν ἐν τῷ κόσμῳ, ὁ ἄνθρωπος ἀντελήφθη ὅτι μέρος—ἂν μὴ τὸ ὅλον τῶν δικαιωμάτων του αὐτῶν—ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ τ' ἀναθέσῃ εἰς τὴν Πολιτείαν ἢ τὸ Κράτος, ἵνα οὕτω προστατευθῶσιν ταῦτα ὁμοιομόρφως καὶ συστηματικῶς.

'Η Πολιτεία ἔκαμεν Νόμους καθορίζοντας τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις ἑκάστου καὶ μία 'Αρχὴν ὠργανωμένην ποὺ ἀνέλαβεν νὰ ἐφαρμόζῃ αὐτοὺς τοὺς Νόμους, οἱ ὁποῖοι θὰ προστατεύουν τὰ δικαιώματα αὐτὰ τῶν πολιτῶν.

'Η 'Αρχὴ αὐτὴ εἶναι ἡ 'Αστυνομία.

Οἱ νομοταγεῖς πολῖται εἶναι ἡ πλειονότης καὶ οἱ κακοποιοὶ ἡ μειονοψηφία, καθ' ὧν θὰ στραφῇ τὸ ἔργον τῆς 'Αστυνομίας. Ὥστε ἡ 'Αστυνομία μὲ ἄλλας λέξεις εἶναι τὸ ὄργανον τῆς πλειονότητος τῶν νομιμοφρόνων πολιτῶν, τὸ ὑπ' αὐτῶν χρησιμοποιούμενον κατὰ τῆς μικρᾶς μερίδος τῶν κακοποιῶν.

Ὥστε ἡ 'Αστυνομία δὲν κάμει τίποτε ἄλλο, παρ' ὅ,τι τυγχάνει τῆς ἐγκρίσεως τῆς πλειοψηφίας τῶν πολιτῶν. Ἔχει λοιπὸν ὑποχρέωσιν καὶ εἶναι ἀνάγκη ἵνα ἀνταποκριθῇ καὶ ἐπιτύχῃ εἰς τὸ ἔργον της, πᾶσα πρᾶξις καὶ πᾶσα ἐνέργειά της νὰ βασίζεται ἐπὶ τῆς «κοινῆς γνώμης», ὅπως συνηθίζεται νὰ λέγεται. Δηλαδὴ νὰ εἶναι σύμφωνος μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν πολλῶν καὶ νὰ στρέφηται κατὰ τῶν ἐπιβλαβῶν διὰ τοὺς πολλοὺς διαθέσεων τῶν ὀλίγων κακοποιῶν, δηλαδὴ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ διαταράξουν καὶ καταστρέψουν ὅ,τι ἐθεσπίσθη διὰ τὴν γενικὴν τάξιν, εἴτε τοῦτο εἶναι κοινὸν ἀδίκημα ἢ πολιτικὸν τοιοῦτον. Ὥστε 'Αστυνομία δὲν εἶναι ἡ στρατιωτικῆς μορφῆς ὠργανωμένη βία ἡ ἀντιτασσομένη ὅπου ἔχει ἀνάγκην παραστάσεως τοῦ Κράτους, ἀλλὰ μία εἰδικὴ ὀργάνωσις ἔχουσα ὡς Α καὶ Ω τῶν βλέψεών της πῶς θὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν κοινωνίαν, ὡς σύνολον, ἀνεξαρτήτως τάξεως ἢ Θρησκεύματος ἢ πολιτικῶν δοξασιῶν καὶ ἐθνότητος ἀκόμη καὶ πῶς θὰ τὴν προφυλάξῃ κατὰ τῶν κακοποιῶν. Καὶ ἐπειδή, «κακοποιὸς» κατὰ τὴν εὐρυτάτην σημασίαν δὲν δύναται νὰ εἶναι μόνον ὁ κοιμώμενος εἰς τὸν πάγκον τοῦ Δημοσίου κήπου ἢ τὴν φορτηγίδα τοῦ λιμένος ἀλήτης, ἀλλὰ δύναται νὰ εἶναι ἢ νὰ γίνῃ πᾶς πολίτης καὶ κάτοικος ἐξ ἀγνοίας ἢ καὶ ἐξ ἀμελείας συγγνωστῆς πολλάκις, εἶναι φανερόν, πόσον λεπτὸν καὶ ποικίλον εἶναι τὸ ἔργον τῆς 'Αστυνομίας καὶ πόσον βαθειὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωήν.

'Εκ τούτων διαφαίνεται ὅτι ἡ 'Αστυνομία εἶναι θεσμὸς ἀπορρέων ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς κοινωνίας, τὰ δικαιώματα τῆς ὁποίας διαχειρίζεται καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν, ὅπως καὶ κατ' ἀρχὰς εἶπον, ἀφομοιοῦται καὶ γίνεται ἰσάξιος. Ὑπάγεται δὲ εἰς τὸ Κράτος διὰ τὸν συντονισμὸν τῶν ἐνεργειῶν της καὶ τὴν ὁμοιομορφίαν.

Εἶναι πρὸς τούτοις ὁ κυριώτερος σύνδεσμος μεταξὺ τῶν πολιτῶν καὶ τῆς πολιτείας, διότι ἡ πολιτεία διὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ ὀργάνου θὰ ἐφαρμόσῃ τοὺς νόμους της, ἀλλὰ δι' αὐτοῦ θὰ λάβῃ γνῶσιν τῆς καταστάσεως τῆς κοινωνίας καὶ τῶν θελήσεων ἢ ἐπιθυμιῶν της. Ὁ ἀστυνομικὸς ἐκπροσωπῶν τὸ Κράτος τοῦ Νόμου, οὐδὲν ἄλλο ἢ τὴν θέλησιν τῆς πλειονότητος τῶν πολιτῶν ἀντιπροσωπεύει, διότι αὐτὸ εἶναι ὁ Νόμος.

Ὁ ἀστυνομικὸς γνωρίζει πᾶσαν λεπτομέρειαν τῆς ζωῆς τῆς πόλεως καὶ τῆς ζωῆς καὶ τῶν πολιτῶν ἀκόμη καὶ ἀπ' αὐτὸν θὰ ἐξαρτηθῇ ἡ ρύθμισις ἀπείρων ζητημάτων τὰ ὁποῖα εἴτε μὲ τὸν θόρυβον καὶ τὴν ταχύτητα τῶν αὐτοκινήτων σχετίζονται,

εἴτε μὲ τὴν σύλληψιν τῶν ἀδεσπότων κυνῶν ἢ τὴν ἀγνότητα τῶν πωλουμένων τροφίμων, εἴτε μὲ τὴν δακτυλοσκόπησιν ἢ φωτογράφησιν τοῦ ἐγκληματίου, ἔχουν πάντοτε τὸν αὐτὸν ἀντικειμενικὸν σκοπόν, τὴν φροντίδα διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ζωῆς, τῆς ὑγείας, τῆς τάξεως, τῆς ἡσυχίας, τῆς ἀνέσεως καὶ εὐμαρείας τῶν ἀποτελούντων τὸ κοινωνικὸν σύνολον. Κατὰ τὴν λῆψιν, ὅμως τῶν μέτρων της, ἡ Ἀστυνομία εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ σεβασθῇ κατὰ τὸ δυνατὸν τὰ τοπικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, τὰ χρηστὰ καὶ τὰ τείνοντα εἰς τὴν ἐξανθρώπησιν καὶ τὸν πολιτισμόν. Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ προορισμὸς τοῦ θεσμοῦ.

Νὰ ἐξυπηρετῇ ὁλόκληρον τὴν κοινωνίαν ἐν ᾗ λειτουργεῖ καὶ προστατεύῃ τὴν πλειονότητα τῶν νομιμοφρόνων πολιτῶν κατὰ τῆς μειονότητος τῶν παραβατῶν τοῦ Νόμου. Ἐν τῷ προορισμῷ του δὲ τούτῳ ἐνυπάρχει ἡ προσπάθεια πρὸς ἐξημέρωσιν τῶν ἠθῶν, δεδομένου ὅτι διὰ τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς τάξεως ἐξυπηρετεῖται καὶ ἐπιτρέπεται ἡ πλήρης καὶ ἀπερίσπαστος ἑκάστου ἀφοσίωσις εἰς τὰ εἰρηνικά του ἔργα δ' ὧν προάγεται ἡ εὐημερία, ἡ πρόοδος καὶ ὁ πολιτισμός.

Ἐν τῷ ἀστυνομικῷ λοιπὸν ἐνυπάρχει ἡ δύναμις τοῦ ἐκπολιτίζειν.

Καὶ ἐδῶ θὰ ἔπρεπε νὰ τελειώσω, θὰ μοῦ ἐπιτραπῇ ὅμως νὰ καταχρασθῶ τῆς ὑπομονῆς σας δι' ὀλίγα ἀκόμη λεπτὰ διὰ νὰ προσθέσω δύο λόγια περὶ τοῦ πῶς θὰ φθάσῃ εἰς τὸν προορισμὸν αὐτὸν ὁ θεσμός.

Εἰς τὸ πῶς αὐτὸ παρεμβαίνουν χίλια δύο πράγματα, ἀπὸ τὸ ζήτημα τῆς ἀμοιβῆς καὶ τῆς ἐν γένει διαίτης τοῦ ὀργάνου τοῦ θεσμοῦ, μέχρι τῆς μορφώσεώς του καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐνεργείας του.

Τὸ νὰ ἐξετασθῶσιν ἐν λεπτομερείᾳ ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα, οὔτε ὁ χρόνος, οὔτε ἡ περίστασις τὸ ἐπιτρέπει. Θὰ ἤθελα μόνον νὰ τονίσω τοῦτο.

Ὅτι τὸ ἔργον τῆς Ἀστυνομίας, τότε μόνον εἶναι ἀνεκτὸν καὶ ἐπιτυγχάνει, ὅταν γίνεται χωρὶς δυσβαστάκτους ὑποχρεώσεις, σχολαστικὰς διατυπώσεις ἢ ἀνοήτους ἀπαγορεύσεις, ὅταν διεξάγεται οὕτως ὥστε μὲ τὸ μίνιμουμ τῆς πιέσεως νὰ ἐπιτυγχάνεται τὸ μάξιμουμ τῆς ἀποδόσεως.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μέρους τῶν πολιτῶν καὶ τῶν μελῶν γενικῶς ἑκάστης κοινωνίας πρέπει νὰ ἐπιδεικνύεται ἕνας σεβασμός, μία ἐμπιστοσύνη καὶ μία ἀγάπη πρὸς τὸν ἀστυνομικόν.

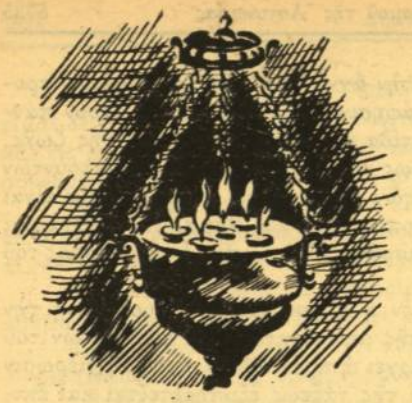
Πρέπει πρὸς τὸν ἀστυνομικὸν ν' ἀποβλέπωμεν ὄχι μόνον ὡς τὴν ἐγγύησιν, διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν πολυτιμωτέρων ἀγαθῶν τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλὰ καὶ ὡς σύμβολον τῆς εἰρήνης, τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἡ δυσχέρεια διὰ νὰ κατορθωθῇ τοῦτο δὲν εἶναι ζήτημα νοημοσύνης καὶ ἀντιλήψεως, διότι ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς εὑρισκόμεθα εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα ἐπίπεδα ἐν σχέσει μὲ ἄλλους λαοὺς τοῦ πλανήτου τούτου καὶ ἴσως—ἂς τὸ εἴπω—θὰ μᾶς ὠφέλει νὰ ὑστεροῦμεν κατὰ τι εἰς εὐφυΐαν, ἀλλὰ νὰ εἴχωμεν περισσοτέραν σταθερότητα εἰς τὸν χαρακτῆρα μας καὶ θετικότητα εἰς τὰς σκέψεις μας καὶ εἰς τὰς πράξεις μας. Ἀλλὰ εἶναι κάτι τὸ ὁποῖον δυστυχῶς ἀκόμη μᾶς ἀπομένει ἀπὸ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας καὶ τῆς ἐπακολουθησάσης ἀνωμάλου ἐποχῆς, μία δυσπιστία, μία καχυποψία, μία προκατάληψις, αἱ ὁποῖαι συντελούσης καὶ τῆς φυσικῆς φαντασιοπληξίας τῶν Ἑλλήνων, ἐμποδίζουν κατά τι ἀκόμη τὴν πλήρη ἀδέλφωσιν Ἀστυνομίας καὶ Κοινωνίας ὡς συνόλου.

Ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω καὶ νὰ τονίσω μάλιστα, ὅτι αὐτὰ τὰ τελευταῖα δὲν ἀφοροῦν τὰς πόλεις εἰς ἃς λειτουργεῖ ὁ θεσμὸς τῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων. Εἰς αὐτὰς ὁ λαὸς ἐν μεγάλῃ πλειοψηφίᾳ περιβάλλει μὲ ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν τὴν Ἀστυνομίαν.

Αὐτὸ ἄλλως τε ἀποδεικνύει καὶ ἡ χάριν τοῦ θεσμοῦ γενομένη ἐδῶ συγκέντρωσις, δι' ἣν καὶ σᾶς εὐχαριστῶ.

Δ. ΚΟΡΕΣΗΣ

Τριπλῆ Ἀνάσταση

Ὑπὸ Ἀρχιφύλακος, κ. **Σ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ**

Πᾶνε ὧρες ποὺ τὸ πινέλλο τοῦ χρόνου, βουτηγμένο στὸ μαῦρο χρῶμα, κατάμαυρη ἔβαψε τὴ φύση κι' ἔγινε νύχτα!..

Ἡ μπόρα, ποὖχε ξεσπάσει ἀπὸ νωρίς, ἀποσταμένη πάει νὰ σβύσῃ. Στερνὸ ψυχορράγημά της οἱ τελευταῖες της στάλες, στὴ λασπωμένη γῆ βρίσκουνε φιλοξενία...

Ξεψυχάει ἡ βροχή, μὰ τὸ βασίλειό της ποὖναι τ' οὐρανοῦ τὰ μάκρη, εἶναι πνιγμένο στὰ μαῦρα σύννεφα...

Δύο τολμηρὰ ἀστεράκια σκίσανε τὸ πέπλο τ' οὐρανοῦ καὶ στείλανε τὸ φωτεινό τους βλέμμα στὴ γῆ.

Γιὰ λίγο ὅμως. Δὲν πρόκαμαν νὰ χαροῦν... Ἕνα πελώριο σύννεφο μὲ γρήγορους δρασκελισμοὺς τὰ κάλυψε κι' ἔγινε πάλι πίσσα!..

Τ' Ἀπριλιάτικο ἀγιάζι, ἀφοῦ χάϊδεψε ἐρωτιάρικα τὴ σιλουέττα τῆς Πάτρας, νυσταγμένο ξάπλωσε στὰ μαγικά της ἀκρογιάλια, ἐκεῖ ποὺ σπάζει μουρμουριστὰ τὸ κῦμα!..

Ἡ πολιτεία ὅμως εἶναι ὄρθια. Ἀπὸ τὰ χαράματα στὸ πόδι. Ἀδιάκοπα συνεχίζεται ὁ πυρετὸς τῆς ζωῆς χωρὶς ξεκούραση. Δὲν τῆς πάει ὕπνος ἀπόψε...

Εἶναι τοῦτο βέβαια ἀσυνήθιστο γιὰ τὴ Πάτρα, ἀλλ' ἀπόλυτα δικαιολογημένο...

Ξημερώνει αὔριο ἡ Λαμπρή. Ἀπόψε εἶναι μεγάλο Σάββατο.

Οἱ διαβάτες σὰν κουρδισμένα στρατιωτάκια τρέχουν, κάνοντας τὰ ψώνια τους. Μετὰ γυρίζουν στὸ σπιτικό τους. Τοὺς καρτερᾷ ἡ οἰκογένεια ἀνήσυχη... Πρέπει νἄρθῃ ὁ πατέρας γιὰ νὰ γίνῃ ἐπίσημα τὸ ξεκίνημα γιὰ τὴν Ἀνάσταση... Νὰ μοιράσῃ τὶς λαμπάδες καὶ νὰ πῇ, «ἐμπρός, γιὰ νὰ κλειδώσω τὴ πόρτα...».

Θὰ κλειδώσῃ καὶ θὰ ξεκινήσουν κυκλωμένοι ἀπὸ χαρά!..

Ἡ ἀποψινὴ νυχτιὰ εἶναι ζυμωμένη μὲ τὴν εὐτυχία. Οἱ καρδιὲς ἀνοίγουν διάπλατα καὶ δέχονται τὸ ὑπέροχο Ἀναστάσιμο μήνυμα, ὅπως τὸ φλογισμένο μέτωπο δέχεται τὸ χάδι τοῦ δροσεροῦ ἀγέρα...

Τούτη τὴ βραδυὰ τὸ σκοτάδι γίνεται φίλος μὲ τὸ φῶς. Ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἀγάπη γιὰ τὸν ἐχθρό του. Ὁ θάνατος περιφρονεῖται... γιατὶ σὲ λίγο θὰ τὸν συντρίψῃ **ὁ Ναζωραῖος**...

Σὰν οἱ καμπάνες στὴ καρδιὰ τῆς νύχτας φλυαρήσουν παράξενα θὰ γίνῃ τοῦτο τὸ θαῦμα... ποὺ μοιάζει σὰν θρῦλος, μὰ ποὖναι ἀθάνατη ἀλήθεια...

Ὁ Ἰησοῦς θ' ἀνοίξῃ τὴ διαθήκη Του, ποὖγραψε μὲ τὸ πανάγιο αἷμά του στοῦ Γολγοθᾶ τὴν ὀδύνη καὶ τὴ σφράγισε μὲ τῆς Ἀνάστασής Του τὴν ἀπρόσβλητη σφραγῖδα, χαρίζοντας σ' ὅλους μας φῶς καὶ ζωή, χαρὰ καὶ εὐφροσύνη...

Εὐφροσύνη! Ψυχικὴ κατάσταση ἀπλησίαστη γιὰ τὸ Βαγγέλη, ποὺ σὰν φάντασμα βαδίζει στὸ λασπωμένο δρόμο... Παραπαίει ξυστὰ στοὺς τοίχους, σὰν ν' ἀποζητᾷ τὸ σκοτάδι ποὖναι πιότερο ἐκεῖ. Ἕν' ἀστροπελέκι, ποὺ αὐλάκωσε τὸν οὐρανό,

στιγμιαία φώτισε τὸ πρόσωπό του... Φάνηκε ἀγριωπό... Τὴ ψυχή του δὲν τὴ φώτισε, ἀλλὰ ἡ μάσκα τοῦ προσώπου του φανέρωσε τὴ καταχνιά της...

Οἱ λιγοστὲς στάλες τῆς βροχῆς περνοῦν τὰ κουρέλια του κι' ἀγγίζουν τὸ πετσί του σὰν παγερὰ βέλη... Τότε ἀφήνει ἕνα ἀναστεναγμό, ἴδιο ἄθροισμα πονεμένες νότες, ἴδιος λυγμὸς καὶ θρῆνος...

Γύρω του οἱ ἄνθρωποι, μπουκέτα ἀγαλλίασης, πᾶνε στὶς ἐκκλησιές. Αὐτὸς στὴν κόλαση... Τὸ θολὸ λογικό του πνίγεται ἀπὸ ζήλεια γιὰ τὴν εὐτυχία αὐτῶν, ποὺ τὸν προσπερνοῦν ἀδιάφορα...

Τοὺς μισεῖ. "Ενα μῖσος ἀπέραντο, ποὺ σκηνοθετεῖ στὴ ταραγμένη φαντασία του τὸ ἀδυσώπητο δρᾶμα, ποὺ τὸν μαστιγώνει χωρὶς ἔλεος...

Ξαναζῇ μέσα στὸ πνικτὸ σκοτάδι, τὴ ρημαγμένη ζωή του... Λουφιασμένο τὸ καλύβι του στὴν ἄκρη τῆς Πάτρας φιλοξενεῖ αὐτόν, τὴ γυναίκα του καὶ τὰ 4 παιδάκια του. Τὰ ροζασμένα του χέρια εἶναι ἡ μόνη κληρονομιά του. Τὰ κληρονόμησε ἀπὸ τὸ Θεό... 'Απὸ τοὺς γονιούς του τίποτα!...

'Η ἀσταμάτητη βιοπάλη γιόμιζε ψωμάκι τὰ στόματα τῶν μικρῶν του... 'Αλήθεια τὶ ἀσύλληπτη εὐτυχία πλημμύριζε τὸ φτωχικό του, σὰν ἀπίθωνε τὸ σταρένιο καρβέλι στὸ... ἀνάπηρο τραπεζάκι! Τῶν μικρῶν ἡ πεῖνα τὄκανε μυθικὸ ἥλιο τὸ μαῦρο ψωμί... Τὸ καθένα μὲ κατανυχτικὴ σιωπὴ ἔπαιρνε τὴ θέση καὶ καρτεροῦσε...

Τότε μίλαγε αὐτὸς σὰν καπετάνιος, ποὺ δίνει προσταγές...

«Πᾶρε Γιαννάκη τὴ φέτα σου καὶ πέντ' ἐληές. 1, 2, 3, 4, 5... 'Η σειρά σου » Γιῶργο... "Ελα κι' ἐσὺ 'Ανθούλα, νὰ 6 ἐληὲς γιατὶ εἶσαι ἀδύνατη... Κωστάκη θὰ » πάρῃς 4 ἐληὲς γιατὶ σήμερα ἤσουν ἄταχτος!...».

Δὲν ἤτανε, ἀλλὰ ἡ πέμπτη ἐληὰ του διατέθηκε γιὰ νὰ δυναμώσῃ ἡ 'Ανθούλα!!!

Τοῦτο τὸ φαγητὸ ἦταν ὁ σύντροφος τῆς φτώχειας τους... Ποὺ καὶ ποὺ τὸ τσουκάλι εἶχε τὴν πανηγυρική του μὲ λίγα χόρτα ἢ φασόλια. Τότε ἄλλαζε ἡ μονοτονία τοῦ διαιτολογίου σὲ χαρμόσυνη ἀτμόσφαιρα!..

'Η κακιὰ ὅμως μοῖρα ἀνελέητη σκόπευε καὶ ἔπληξε μὲ τὸ τουφέκι τῆς συμφορᾶς τὸν Βαγγέλη...

Πᾶνε τρεῖς μῆνες τώρα ποὺ ἀρρώστησε. 'Η κούραση καὶ ἡ πεῖνα ρήμαξαν τὸ κορμί του, ποὺ ἔπεσε βαρὺ σὰν κομμένο δένδρο, στὸ ἀχυρένιο στρῶμα. 'Εκεῖ ξεχάστηκε...

'Η γυναίκα του, ἡ καϋμένη ἡ Μαρία ἄρχισε νὰ ξενοδουλεύῃ. "Ηταν ὅμως τόσο ἀδύνατη. 'Ασθενικὸ κλαρί, ποὺ τὸ λύγισμά του θἄφερνε ὁ δυνατὸς ἀγέρας...

Αὐτὸ ἔγινε. Λύγισε ἡ Μαρία καὶ σωριάστηκε πλάϊ στὸν ἄνδρα της. 'Εδεκεῖ ἔμεινε σὰν φύλλο φθινοπώρου μαραμένη...

Μιὰ γειτόνισσα εἶπε πὼς εἶναι φυματικιά!!!

"Ετσι εἶπε κι' ἔφυγε... Τὶ νἄκανε νὰ καθήσῃ;... Σὰν πεινασμένη βδέλλα κολλάει τοὺτ' ἡ ἀρρώστεια...

Μερικοὶ γείτονες ἔκοψαν κομμάτι ἀπὸ τὴ μπουκιά τους καὶ τὴν ἔδωσαν στὴ βασανισμένη φαμίλλια... "Ηταν ψιχάλα στὴν "Ερημο ποὺ γρήγορα ἔλλειψε κι' αὐτή...

'Η μεγάλη βδομάδα ἔφτασε. Τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ ἄρχισαν... Πρὶς ὅμως ἀνηφορίσῃ ὁ Ναζωραῖος, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τὸ Γολγοθᾶ, ἡ οἰκογένεια τοῦ Βαγγέλη καρφώθηκε στὸ σταυρὸ τῆς στέρησης...

Σήμερα ὁ Γιαννάκης μάλλωσε μ' ἕνα γειτονόπουλο γιατὶ τοὔπε, «π ὼ ς ὁ μ π α μ π ᾶ ς τ ο υ δ ὲ ν ε ἶ χ ε λ ε φ τ ὰ ν ὰ π ά ρ ῃ ἀ ρ ν ὶ κ α ὶ κ ο υ λ ο ύ ρ ι α...».

Μὲ λυγμοὺς ἤρθε στὸ σπίτι ὁ μικρὸς καὶ ξεστόμισε τὸ αἴτημα τῆς ψυχούλας του. «Μ π α μ π ᾶ θ ὰ μ ᾶ ς π ά ρ ῃ ς ἄ σ π ρ ο ἀ ρ ν ά κ ι;»... «κ α ὶ κ ο υ λ ο ύ ρ ι α κ ι' α ὐ γ ά» συνηγόρησαν τἄλλα. 'Η 'Ανθούλα συμπλήρωσε «κ α ὶ λ α μ π ά δ ε ς μ ὲ χ ρ ω μ α τ ι σ τ ὲ ς κ ο ρ δ έ λ λ ε ς!!!».

Εἶπε αὐτός· «ναὶ θὰ σᾶς πάρω ἀπ' ὅλα...».

Σκέφτηκε—τοὐλάχιστον νὰ τὰ χορτάσω μὲ λόγια—καὶ τὰ χόρτασε!!!

Σὰν ἦρθε τὸ βράδυ, βαθὺ ἐφιαλτικὸ χύμηξε τὸ σκοτάδι στὸ ἐρειπωμένο δωμάτιο καὶ κυνήγησε τὸ φῶς...

Μάταια πάσχισε τὸ λυχναράκι νὰ τοῦ ἀπαλύνῃ τὴ σκοτεινιασμένη του ὄψη. Ἱκέτεψε τοῦ σκοταδιοῦ τὴ παντοδυναμία καὶ κατάφερε νὰ πετύχῃ μιὰ φωτεινὴ θεσούλα στὴ καρδιά του.

Ἡ φλόγα του ἀσθενικιά, σὰν ἀέρινο πλᾶσμα, τρεμουλιαστὴ ἀπὸ τὴν ἀγέρωχη μορφὴ τοῦ σκότους, ζωγράφιζε ἀπαίσιες μορφὲς στοὺς ξεφτισμένους τοίχους.

Τὰ μικρὰ λούφαξαν σὲ μιὰ γωνιὰ ἀποκαμωμένα... Ἡ πεῖνα, φοβερὸ δαιμονικό, σερνόταν στὸ στομάχι τους...

Λιγνὰ τὰ ποδαράκια τους, καλάμια ἀνεμοδαρμένα, λύγισαν, ἀνύμπορα νὰ βαστάξουν τὰ κόκκαλα τοῦ κορμιοῦ τους...

Ἡ Μαρία, σακκὶ γεμᾶτο κόκκαλα, σκιὰ ἀσάλευτη, εἶχε στριμωχθῆ στὴν ἄλλη γωνιά... Τὸ κορμί της ἦταν ρημάδι, ἀλλὰ ἡ ψυχή της ἀπρόσβλητη. Ἡ δυνατὴ πίστη, ἡ ἀδάμαστη ἐλπίδα στοῦ Θεοῦ τὴ στοργὴ θαλπωρὰ τὴ φώτιζε, ὅμοιο πυροτέχνημα...

Αὐτὸς ὀρθὸς στὴ πόρτα, μὲ πρόσωπο κίτρινο σὰν θειάφι, ἴδιος ὁ θάνατος, σαρκαστικὰ ἔνωνε τὰ λόγια του μὲ τοῦ σκοταδιοῦ τὴ πνιγηρὴ ὄψη· «Ποῦναι ὁ Θεός; Μᾶς ἄφησε στὴ κόλαση τῆς πείνας... Τρεῖς ἡμέρες ἔχει νὰ μπῇ ψωμὶ στὸ ρημαδιό μας...».

Ἔτσι ἦταν. Τρεῖς ἡμέρες εἶχε νὰ γίνῃ αὐτό...

Ἡ ἀνασεμιά του ἔγινε βαρειὰ σὰν σφύριγμα φιδιοῦ! Τ' ὅραμα τοῦ καρβελιοῦ καφτὴ ἐπιθυμία ἔκαιγε τὴ σκελετωμένη του ὕπαρξη...

Ἂν τὄχε θἄνοιωθε δροσιά. Ἂν!...

Γι' αὐτὸ αἰσθάνεται λάβα φλογερή...

Ἡ Μαρία εἶπε: «Ὁ Θεὸς Βαγγέλη μου εἶναι μεγάλος, θὰ κάνῃ τὸ θαῦμα του. Δὲν θ' ἀφήσῃ τὸ θεριὸ τῆς πείνας νὰ μᾶς ἀφανίσῃ...».

Ἔπειτα σώπασε. Ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ Βαγγέλη. Βόγγηξε αὐτός...

«Πᾶψε κουτὴ γυναίκα...μὴ πιστεύῃς σὲ οὐτοπίες...».

«Πιστεύω, πιστεύω στὸ Θεὸ» ξανάπε αὐτὴ καὶ σώπασε...

Τὰ μάτια της γιόμισαν δάκρυα. Δὲν φάνηκαν ὅμως, ἦταν τὸ σκοτάδι...

Ἔξω ἔβρεχε. Οἱ καμπάνες Ἀγγελικὰ τραγουδοῦσαν τὸ θαῦμα, ποὺ σὲ λίγο θὰ γινότανε... Σὲ λίγο... Τόλεγαν... Δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς...

Μερικοὶ πήγαιναν κιόλας στὶς ἐκκλησίες. Ἦταν βέβαια νωρίς, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ πιάσουν καλὴ θέση. Νὰ πάρουν πρῶτοι τὸ ἀνέσπερο φῶς...

Αὐτὸς πάντα στὸ ἴδιο μέρος βρισκόταν. Ἀκίνητη σκιά, λὲς κι' εἶχε ριζώσει...

Στὸ φουρτουνιασμένο πέλαγος τοῦ μυαλοῦ του, ἀσυγκράτητα κύματα χόρευαν οἱ σκέψεις του...

Τὸ βρῆκε! Αὐτὸ θἄκανε! Δὲν ἦταν κουτὸς νὰ καρτερᾷ τὸ θαῦμα!.. Τὸ πρόσμενε ἡ Μαρία, ἀλλὰ αὐτὴ ἦταν βλάκας. Αὐτὸς δὲν ἦταν...

Νά! στὸ σπίτι τοῦ κύρ Μήτσου τοῦ Μπακάλη ὅλο καὶ κάτι θὰ ὑπάρχῃ. Δὲν εἶναι μακρυά, περίπου 700—800 μέτρα... Σὰν θὰ πάῃ μὲ τὴ γυναίκα του στὴν Ἀνάσταση, αὐτὸς θὰ γλυστρήσῃ στὸ κῆπο καὶ μετὰ στὴ κουζίνα... Ξέρει τὰ κατατόπια ἀπὸ τὴν ἄλλη φορὰ ποὺ τοὔσκαψε τὸ περιβόλι καὶ τοὔδωσε μόνο 2 ὀκάδες φασόλια... Τὸν ἀθεόφοβο! καὶ κουράστηκε τόσο... Πόσο νόστιμα ὅμως ἦταν!!!... Τὰ παιδιὰ μάλιστα παραφάγανε καὶ ἀρρώστησαν... Τὰ καϋμενούλια εἶχαν λησμονήσει τὸ βρασμένο φαγητό...

Τοῦ χρειάζεται τοῦ γέρο-φιλάργυρου. Δὲν ἔχει δώσει ψωμάκι σὲ φτωχό...

"Ολα στὸ καλάμι τὰ βάζει...Καὶ σάμπως ἔχει παιδιά!!! Τὸ κουφάρι τῆς γυναίκας του καὶ τὸ δικό του μόνον. Σύνολον δυὸ κουφάρια, κιτρινισμένα ἀπὸ τὸ χρυσάφι...

Θὰ τὸν κανόνιζε αὐτός. Θἄφερνε τὴ δικαιοσύνη..."Οσο τοὔκλεψε τότε ποὔσκαψε, τόσο θἄπερνε... Αὐτὸ εἶναι δίκαιο, νὰ κλέψῃ γιὰ τὴ δικαιοσύνη!!! Αὐτὸς δὲν ἦταν κουτός, ξέρει τὶ θἄκανε... Σὲ λίγο θὰ λογαριαστῇ μὲ τὸν κὺρ Μῆτσο...

Οἱ σκέψεις κυνήγησαν τὴν ὥρα. Τὰ μικρὰ ἀποκοιμήθηκαν. Στὰ χειλάκια τους ζωγραφίστηκε ἡ εὐτυχία μ' ἕνα ἁπαλὸ μειδίαμα... Φαίνεται ὀνειρεύονται. Ζοῦν τὴν ὁμορφιὰ τῆς ζωῆς... Τώρα θἄχουν κι' ἀρνὶ καὶ κουλούρια, αὐγὰ καὶ λαμπάδες...

Τ' ὄνειρο χρυσώνει τὰ ράκη τῆς φτώχειας! Πλάθει ὑπέροχους κόσμους! Μοιράζει ἀφειδῶς τὰ πλούτη στοὺς ἀδέκαρους... 'Αρκεῖ νὰ κοιμηθῇς καὶ γίνεται τοῦτο. Τὸ μυστικὸ εἶναι ὁ ὕπνος... "Αν σὲ πάρῃ σώθηκες...

'Η φωνὴ τῆς Μαρίας, ἴδιο ψαλλίδι, ἔκοψε τὶς σκέψεις του...

«Θεέ μου πρέπει νὰ γίνῃ τὸ θαῦμα. Δηλαδὴ νά! νά»χουμε ψωμάκι σὰν πρῶτα... Νὰ μὴ πεθάνουν τὰ μικρά...».

Γι' αὐτὴ δὲν νοιάζεται. 'Η μισὴ εἶναι στὸ τάφο, ἂν θάμπῃ κι' ἡ ἄλλη μισὴ τότε θἄναι ὁλόκληρη καὶ θὰ λιγοστέψουν τὰ στόματα. "Ενα λιγότερο. Θὰ περισσέψῃ μιὰ φέτα, γιὰ τὴν 'Ανθούλα...

'Ο Βαγγέλης κινήθηκε πρὸς τὰ ἔξω, σὰν σκιά, ποὔβγαινε ἀπὸ τάφο...

'Αδύνατη ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας του. «Ποῦ πᾶς τέτοια »ὥρα; Θὰ βραχῇς;»...

«Νὰ ἐδῶ πιὸ κάτω» ἔκαμ' ἐκεῖνος σαρκαστικά. «Πάω »νὰ δείξω στὸ θαῦμα τὸ ρημάδι μας. Βλέπεις ἄργησε. »Θἄχασε τὸ δρόμο...χά, χά!!! τὸ δρόμο».

Αὐτὴ εἶπε κι' ἡ φωνή της γλυκειὰ μουσικὴ χάϊδεψε τὸ σκοτάδι... «Μὴ βλα»σθημᾶς ἄνδρα μου. 'Ο Θεὸς ξέρει τὶ κάνει. 'Εμεῖς δὲν »ἔχουμε ὑπομονή... 'Η στοργή Του δροσίζει τὴ ψυχή μου...».

'Ακούστηκε ζεστὴ ἡ φωνὴ τῆς Μαρίας σὰν φουντωμένη φωτιά.

«"Οχι. ἡ στοργή Του...». Αὐτὸς ὅμως δὲν τ'ἄκουσε, τὸν εἶχε καταπιεῖ ἡ πίσσα τῆς νύχτας...

'Η βροχὴ ἔχει πιὰ ὁλότελα σταματήσει. Οἱ δρόμοι ρήμωσαν. Οἱ ἐκκλησιὲς γέμισαν...

Οἱ καμπάνες σκορποῦν συνεχῶς τοὺς χαρμόσυνους ἤχους των.

Τὸ μεγάλο ρολόϊ τῆς Μητρόπολης κτύπησε 11 φορές.

Τοὺς μέτρησε τοὺς χτύπους ὁ Βαγγέλης. "Ησαν σωστοί. Δὲν λάθεψε τὸ ρολόϊ.

Σκέφτηκε. Γέρο τσιγκούνη, σὲ λίγο...

Τὰ μάτια του ἀνήσυχα τρυποῦν τὸ σκοτάδι, σὰν τὸν ὁδοιπόρο ποὔχασε στὴ θεοσκότεινη ἀνάστερη νυχτιὰ τὸ προσανατολισμό του...

Τ' ὁμιχλιασμένο λογικό του ἔφερε τὰ βήματά του στὸ στόχο τοῦ ἐγκλήματος...

'Ο πέτρινος ὄγκος στέκεται βουβός, ἀμίλητος...

Τὸ βλέμμα τοῦ Βαγγέλη ἁρπαχτικὰ τὸν κυκλώνει...

Ξαφνικὰ στὴ ταραγμένη φαντασία του παίρνει μορφὴ γίγαντα... Νά! τὰ δυὸ παράθυρα, ἴδια θολὰ ματιά, βλοσυρὰ τὸν κυττάζουν...

'Ακούει τὴ φωνή του βραχνή, ἐπιταχτικιά... «Ψ'ίτ, θέλεις νὰ κλέψῃς »ἔ; Τώρα ποὺ λείπουν τ'ἀφεντικά μου. Θὰ σὲ μαρτυρήσω »ὅμως. Θὰ σαπίσῃς στὴ φυλακή...Κλέφτη!!...».

"Ηταν ἡ συνείδησή του, ποὺ ἐπαναστάτησε, ποὺ μισεῖ τὴν καταχνιά...

'Εκμηδενίζεται ὁ Βαγγέλης. «'Εγὼ κλέφτης», μουρμουρίζει! Κάνει νὰ φύγῃ. Δὲν ἔφυγε ὅμως, μόνο ποὺ κουνήθηκε...

Τὸ σκοτάδι εἶναι καταθλιπτικό. Οὔτ' ἕνα ἄστρο...

Πηδᾷ τὰ κάγκελα τοῦ κήπου μὲ σβελτάδα ἀπίθανη. Ποῦ τὴ βρῆκε; Εἶναι ἡ δύναμη τῆς ἁμαρτίας, ποὺ γιγαντώνει τὴ νεκρή του ψυχή!!!

Κάθεται λίγο σκυφτός. 'Αφρουγκράζεται... 'Ησυχία...

Κι' οἱ καμπάνες σταμάτησαν...

Δυὸ δρασκελιὲς καὶ νὰ ἡ πόρτα τῆς κουζίνας... Ἂν σπάσῃ τὸ τζάμι της, θὰ βάλῃ τὸ χέρι του, θὰ χουφτώσῃ τὸ σύρτη καὶ μετὰ θὰ μπῇ στὸ παράδεισο...

Τόσπασε κι' ἔβαλε τὸ χέρι του...

'Ανοίγει ἡ πόρτα τρίζοντας σὰν νὰ ζητάῃ βοήθεια!...

Γλυστρᾷ στὴ κουζίνα κι' ἀνάβει ἕνα σπίρτο. Τ' ἀσθενικό του φῶς ζυμώνεται μὲ τὸ σκοτάδι, τ' ἀπαλύνει.

Τὸ σφαχτὸ κρέμεται προκλητικά, μαγνητίζει...

Τὰ μάτια τοῦ πεινασμένου λύκου δὲν λαμποκοπᾶνε ἔτσι, καθὼς τὰ μάτια τοῦ Βαγγέλη, σὰν τὸ ἀντικρύζει!!!

Στὸ τραπέζι εἶναι ἀπυθωμένο ἕνα καλάθι μ' ἀφράτα κουλούρια. Σιμὰ ἕνα ἀκόμη μὲ κόκκινα αὐγά...

Τραβᾷ τὸ τραπεζομάνδηλο τ' ἁπλώνει καὶ βάζει αὐγὰ καὶ κουλούρια...

Ξεκρεμᾷ τὸ σφαχτό, κόβει ἕνα κομμάτι, τὰ διπλώνει ὅλα μαζὶ καὶ χάνεται...

Βγαίνει πάλι στὸ δρόμο μὲ τὸ φορτίο τῆς ἁμαρτίας. Εἶναι βαρὺ σὰν μολύβι...

Τὸ βάρος τὸν ἱδρώνει... Τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας!!!

Ζέστη δὲν κάνει. Μιὰ γλυκειὰ ἀνοιξιάτικη δροσιὰ ἔχει ἁπλώσει τὰ φτερά της...

Τὰ μηλίγγια του κτυποῦν δαιμονισμένα, ἴδιο ξυπνητήρι ποὺ ξεχάστηκε... Τὸ κεφάλι του εἶναι σίδερο, μὲ βία τὸ σέρνει!

Τρομάζει! Τὸ δενδράκι ἀπέναντι φάνηκε σὰν τέρας μὲ ἁπλωμένα τὰ μπράτσα του, σιδερένιες τανάλιες ποὺ θὰ τοῦ σπάσουν τὰ κόκκαλα...

Κι' ἔχει μόνο ἀπὸ αὐτά... Ἔχει καὶ πετσί. Κρέας καθόλου!

Μιὰ λάμψη αὐλακώνει τὰ σκοτάδια. Κι' ἄλλη κι' ἄλλη...

Οἱ καμπάνες ξαναρχίζουν νὰ χτυποῦν χαρμόσυνα γιὰ τὴν 'Ανάσταση τοῦ 'Ιησοῦ, ποὺ τώρα γίνεται...

'Η μεταλλικὴ φωνή τους γίνεται θεϊκιὰ μουσική, ποὺ συγκλονίζει τὴ πλάση...

'Απὸ τὴ κοντινὴ ἐκκλησιά, τὸν Ἅγιο Γεράσιμο, ξεχύνεται ὁ 'Αναστάσιμος ψαλμὸς ἁπαλὸς σὰν ἀγγελικὴ πνοὴ καὶ μαζὶ «Χ ρ ι σ τ ὸ ς 'Α ν έ σ τ η ἐ κ ν ε κ ρ ῶ ν...».

'Ο κρότος, ποὺ κάνουν τὰ βαρελότα δίνει τὴν ἐντύπωση κραταιᾶς μάχης... Τὰ φώσφορα σκορπίζουν πολύχρωμες σπίθες, ἴδια λαμπερὰ διαμάντια, ποὺ κεντοῦν τὸ σκοτάδι...

Στὸ βάθος τοῦ δρόμου φάνηκε ἕνας χείμαρρος φωτιᾶς, ὅμοια πύρινη λάβα... Εἶναι τ' ἀναμμένα κεράκια, ποὺ ἑνώνουν τὶς φλόγες τους σ' ἕνα πέλαγος φαντασμαγορικῆς πυρκαϊᾶς!!...

'Ο Βαγγέλης τὰ βλέπει ὅλα αὐτὰ κι' ὅλα τ' ἀκούει...

Τὸ **«Χριστὸς 'Ανέστη...»** τοῦ φέρνει μιὰ πρωτόγνωρη ἀνατριχίλα... Τὸν ἐκμηδενίζει...Τὸν φωτίζει...

Τὸν εἶχε ξανακούσει τοῦτο τὸ λόγο ἄλλες χρονιές, ἀλλὰ δὲν τὸν εἶχε προσέξει... Τώρα στέκεται μὲ συντριβὴ μπρὸς στὸ μεγαλεῖο του...

Νοιώθει χιλιάδες μέλισσες νὰ βουΐζουν στὸ κεφάλι του...

Τὰ γόνατά του λυγίζουν. 'Ακουμπᾷ τὸ σκελετὸ τοῦ κορμιοῦ του στὸ τοῖχο... Εὐτυχῶς ποὺ ἔκανε ἔτσι, ἀλλοιῶς θὰ σωριαζόταν...

Τὸ δέμα ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του. Πέφτει στὴ λασπωμένη γῆ. 'Η λάσπη τῆς κλεψιᾶς λερώνει τὴν ἀθῷα λάσπη τοῦ δρόμου!...

Μὲ συντριβὴ ψελλίζει· «Ἔ γ ι ν α ἕ ν α ς κ λ έ φ τ η ς... Σ υ χ ώ ρ α μ ε Θ ε έ μ ο υ...». Εἶναι ἡ 'Ανάσταση τῆς νεκρῆς ψυχῆς του...

«Μ ε τ α ν ο ῶ Χ ρ ι σ τ έ μ ο υ...». Εἶναι τὸ σκίρτημα τῆς συνείδησης,

ποὺ τὴ φώτισε ἡ ἀσύλληπτη λάμψη τῆς 'Ανάστασης τοῦ Ναζωραίου... 'Η ἀπίθανη δύναμή της...

Αὐτὴ τὸν ξεσφενδόνισε στὰ ἰλιγγιώδη μαγικὰ ὕψη τῆς μετάνοιας!...

Τώρα εἶναι ὅλα εὔκολα. Θὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἁμαρτία... Στὸ Β' Τμῆμα μιὰ ἀνθρώπινη σκιὰ παρουσιάζεται κρατῶντας ἕνα δέμα...

«Κύριε 'Αρχιφύλακα πιάσε με, εἶμαι κλέφτης... νὰ τὰ κλοπιμαῖα, τὰ ἔκλεψα ἀπόψε...».

Παραξενεύεται τοῦτος μ' αὐτὴ τὴν αὐθόρμητη ὁμολογία...

«Κάθησε καὶ πές τα μου ὅλα μὲ τὴ σειρὰ» λέει!!!

Τὰ διηγεῖται ὅλα ὁ Βαγγέλης... Τίποτα δὲν κρύβει... Οὔτε τὰ δάκρυα, ποὺ τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια του ἀστείρευτα...

«Καὶ τώρα φυλάκισέ με, τὸ ἀξίζω...».

Δὲν πρόκαμε νὰ τελειώσῃ... Ἕνας ἔξαλλος ἄνθρωπος, ὁρμητικὸς σίφουνας, ὁρμᾷ στὸ γραφεῖο...

«Μὲ κλέψανε... Μοῦ πῆραν τὸ βιός μου, πιάστε τους...».

«'Ηρέμησε κύριε» τοῦ λέει ὁ 'Αρχιφύλακας... «Κάθησε καὶ ἄκου».

Κάθεται αὐτὸς καὶ τ' ἀκούει ὅλα...

Στὸ τέλος τὰ μάτια του βουρκώνουν. Τὸν πρόκαμε ὅμως ὁ ἀφηγητὴς ποὖχει πρῶτος δακρύσει...

Μυστήριο... αὐτὸς ποὖμενε ἀσυγκίνητη πέτρα στὰ συγκλονιστικώτερα δράματα τῆς ζωῆς, ποὖχε τὸ χρῆμα γιὰ Θεὸ καὶ Θεὸ τὸ χρυσάφι, λύγισε...

Κάθεται γιὰ λίγο σκεφτικός. Εἶναι φανερὸ πὼς μιὰ κοσμογονία γίνεται στὴ ψυχή του... Πάλι ὅμως ξεσπάει στὸ Βαγγέλη, ποὺ ζαρωμένος σὰν κουβάρι προσμένει τὴν σίγουρη καταδίκη του...

«Καὶ γιατὶ νὰ μὲ κλέψῃς μωρέ; Μποροῦσες νὰ μοῦ »ζητήσῃς!!!». Πάλι ὅμως συμπληρώνει. «Μήπως καὶ θὰ σοῦδινα! »καλὰ μοῦκαμες. 'Ο Θεὸς σ' ἔβαλε. 'Η ἁμαρτία ἡ δικιά »σου ἔσωσε ἐμένα... Σ' εὐχαριστῶ Χριστέ μου, ποὺ μοῦ »χάρισες καὶ τὴ δικιά μου 'Ανάστασή...».

Σωπαίνει, ἀλλὰ ξαναλέει. Τὰ λόγια του ὑγραίνονται ἀπὸ καυτὰ δάκρυα: «Στὰ χαρίζω ὅλα ὅσα μοῦ πῆρες. 'Ο Θεὸς στὰ δίνει καὶ »ὄχι ἐγώ... Αὔριο θὰ σὲ καρτερῶ στὸ σπιτικό μου, σὲ θέλω..».

Αὐτὰ λέει καὶ φεύγει! Παράξενο ὅμως, ἦρθε σὰν συννεφιὰ καὶ φεύγει γαλάζιος οὐρανός...

'Ο Βαγγέλης ξεζαρώνει. Γίνεται ὅλος ἔκπληξη. 'Αρχίζει νὰ σταυροκοπιέται μουρμουρίζοντας. «Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ κύρ Μῆτσο...». Στὴ σκέψη του ὁ μπακάλης γίνεται Θεός!...

Ἔπειτα λέει: «Τὸ θαῦμα! 'Αλήθεια τὸ θαῦμα τῆς Μαρίας μου...».

«Γιὰ ποιὸ θαῦμα μιλᾷς;» τὸν διακόπτει ὁ 'Αρχιφύλακας.

Αὐτὸς δὲν ἀπαντᾷ, τί νὰ πῇ; Δὲ θὰ τὸν καταλάβῃ...

«Ἔλα, τυχερὸς εἶσαι», λέει ὁ 'Αρχιφύλακας. «Πήγαινε τώρα στὰ πιτσιρίκια. Νὰ πᾶρε 100 δραχμὲς νὰ πάρῃς γιατρὸ γιὰ τὴ γυναίκα σου...» καὶ τοῦ βάζει στὴ τσέπη ἕνα χαρτονόμισμα τῶν 100 δραχμῶν. «Καληνύχτα καὶ καλὴ 'Ανάσταση...».

Μουρμουρίζει κι' ὁ Βαγγέλης σὰν σὲ ὄνειρο. «Καληνύχτα, εὐχαριστῶ» καὶ φεύγει...

Μετὰ ἀπὸ λίγο στὸ ρημαγμένο καλύβι ἀντηχεῖ τὸ **«Χριστὸς 'Ανέστη»**.

Χαρούμενες παιδικὲς φωνὲς χαλοῦν τὸ κόσμο...

'Ακούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Βαγγέλη «Γιαννάκη, νὰ τὸ κόκκινο αὐγό σου καὶ τρία κουλούρια. Καὶ σὺ Γιῶργο. Καὶ σὺ 'Ανθούλα νὰ δυναμώσῃς. 'Η σειρά σου Κωστάκη...».

"Υστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Βαγγέλης πιάνει δουλειὰ στὸ μπακάλικο τοῦ κὺρ Μήτσου...

'Η Μαρία, μὲ φροντίδα τοῦ Τμήματος, μπαίνει στὸ σανατόριο καὶ σίγουρα θὰ γίνῃ καλά... Τὸ θαῦμα, ποὺ πρόσμενε ἦρθε κι' ἔφερε τὴν εὐτυχία... Τὄχε πεῖ. «'Ο Θεὸς ξέρει τὶ κάνει, ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν ἔχουμε ὑπομονή...».

Τὸ ἀσταμάτητο ρεῦμα τῆς ζωῆς, ποὺ τὸ ἀποτελοῦμε ὅλοι μας, συχνὰ φωτίζεται ἀπὸ τὸ πυροτέχνημα κάποιας 'Ανάστασης...

'Απόψε εἴχαμε τριπλῆ 'Ανάσταση...

'Ο 'Ιησοῦς, ὁ Βαγγέλης, ὁ κὺρ-Μῆτσος!..

'Ο πρῶτος κατηύγασε μὲ ἄσβυστη λάμψη τὶς ψυχές...

'Ο δεύτερος κι' ὁ τρίτος, ποὺ πρὶν τὴν εἶχαν προσπεράσει μ' ἀδιαφορία, ἀπόψε στάθηκαν μὲ δέος μπροστὰ στὴ μεγαλοπρέπειά της...

"Εγινε τὸ θαῦμα κι' ἀναστήθηκε ἡ πεθαμένη τους ψυχή...

Μιὰ τέτοια εὐεργετικὴ 'Ανάσταση εὔχεται ἡ στήλη τῆς ἐπαρχίας σ' ὅλους τοὺς συναδέλφους...

«Χριστὸς 'Ανέστη», φίλοι μου.

«'Αληθῶς 'Ανέστη»...

ΣΩΚΡ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΥΣΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

'Η λύσις τοῦ 'Αστυνομικοῦ Προβλήματος τοῦ 117 τεύχους ὑπὸ τὸν τίτλον «Κάποιος ἦταν μέσα στὸ σπίτι...» εἶναι ἡ ἑξῆς :

'Η ἐφημερίδα ποὺ βρῆκε πάνω στὸν καναπέ. Μπαίνοντας, ὁ δράστης μέσα βρῆκε τὴν ἐφημερίδα πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τὴν ὁποίαν εἶχε ρίξει ὁ ἐφημπώλης ἀπὸ κάτω καὶ αὐτομάτως χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ τὴ σήκωσε καὶ τὴν ἔβαλε πάνω στὸν καναπέ.

'Εκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀπέστειλαν ὀρθὴν λύσιν οἱ 'Υπαστυνόμοι : κ.κ. Λυγνὸς 'Αλέξανδρος καὶ Λαμπρόπουλος 'Αρ., οἱ Δόκ. 'Υπαστυνόμοι: κ.κ. Θωμόπουλος Γεώργ., Παπαμιχαὴλ 'Αναστάσιος καὶ Μιχαλάκης 'Αντώνιος, οἱ Δόκιμοι 'Αρχιφύλακες : κ.κ. Μπούγαλης 'Ιωάν., Παρίσης Φώτιος καὶ Παυλόπουλος Κων/νος, οἱ ἀστυφύλακες : κ.κ. Κονδύλης 'Ανδρέας, Γιάγκος Εὐστράτιος, Θεοδωρακόπουλος Κων/νος, Μητροκώστας "Αγγελος, ὡς καὶ ὁ ἰδιώτης κ. Παναγιωτόπουλος Κων/νος.

«Χαρούμενο Πάσχα!...»

Τῆς **ΕΛΕΝΗΣ ΜΑΝΟΥΣΟΥ**

—Σήκω κόρη μου, ἡ ὥρα εἶναι δώδεκα. Μεσάνυχτα. Σταμάτησε πιὰ τὸ πλέξιμο θὰ κουραστῇς, θ' ἀρρωστήσῃς.

—Πήγαινε σὺ μαννούλα μου νὰ κοιμηθῇς, ἐγὼ δὲν νυστάζω, θὰ κάτσω λίγο ἀκόμα.

—Μὴν ἀργήσῃς παιδάκι μου, ἐγὼ πηγαίνω· καληνύχτα.

—Καληνύχτα μαννούλα.

Πέντε χρόνια ἔχουν περάσει. Ἦταν ἕνα φθινοπωρινὸ πρωΐ, γκρίζο, μελαγχολικό, ὅταν ἡ μαύρη μοῖρα ἅπλωσε τὰ φτερά της στὸ φτωχικὸ σπιτάκι τῆς κυρά—Στάθαινας. Πρὶν ἦταν τόσο εὐτυχισμένοι. Τέσσερα πρόσωπα χαρωπά. Ὁ Κὺρ Στάθης, ἡ γυναίκα του καὶ τὰ δυό τους παιδιά, τὰ δυό τους ἀγγελούδια, τὸ καμάρι τους, ἡ ζωή τους ὁλόκληρη. Ὁ Γιῶργος καὶ ἡ Βούλα.

Μπορεῖ πολλὲς φορὲς νὰ τοὺς ἔλλειψε τὸ ψωμί, τὸ γέλιο ὅμως δὲν ἔσβυσε ποτὲ ἀπὸ τὰ χείλη τους. Καὶ ὅταν καμμιὰ φορὰ ἡ κυρὰ—Στάθαινα, σὰ γυναίκα, ἐπιχειροῦσε νὰ παραπονεθῇ, ὁ ἄνδρας της τὴν μάλωνε γλυκά. Σώπα χρυσῆ μου Μάρω, ὁ Θεὸς δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ πεθάνωμε, ἂν εἶναι καλὰ τὰ παιδιά μας, θὰ μεγαλώσουν καὶ θὰ μᾶς βοηθήσουν. Καὶ μάλιστα ὁ γυιός μας, ποὺ εἶναι πιὸ μεγάλος θὰ κάτσῃ στὰ πόδια μας καὶ δὲν θὰ ἔχωμε ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα.

Πόσο πικρὸ ὅμως εἶναι γιὰ τοὺς γονεῖς, ὅταν οἱ προσδοκίες καὶ οἱ ἐλπίδες τους δὲν βρίσκουν ἀνταπόκρισῃ καὶ τὰ ὄνειρά τους γκρεμίζονται καὶ γίνονται ἐρείπια, ὅπως κομματιάζεται καὶ ἐρειπώνεται ἡ καρδιά τους.

Ὁ Γιῶργος μεγάλωσε, ἔγινε παλληκάρι, κι' ὁ πατέρας τὸν καμάρωνε.

—Γυιέ μου ἐγὼ δὲν θὰ ζήσω πολλὰ χρόνια· θὰ πεθάνω. Ἐσὺ θὰ εἶσαι ἐδῶ ὁ νοικοκύρης· θὰ εἶσαι ὁ προστάτης τῆς ἀδελφῆς σου· ἐσὺ θὰ δουλέψῃς τώρα νὰ ζήσουν οἱ ἄλλοι. Σὲ λίγο καιρὸ ἡ Βούλα θὰ πρέπῃ νὰ παντρευτῇ. Ἐσὺ πάλι θὰ φροντίσῃς καὶ γι' αὐτό. Ἔχε τὴν εὐχή μου γυιέ μου.

Ὁ Γιῶργος τ' ἄκουγε αὐτὰ καὶ τὰ εὕρισκε σωστά. Μέσα του ὅμως ἔκρυβε ἄλλα αἰσθήματα. Δὲν ἦταν ὅ,τι φαινότανε. Δὲν μιλοῦσε ὅμως. Ὕστερα μιὰ μέρα ἔσκασε ἡ μπόμπα.

—Πατέρα, εἶπε πλησιάζοντας, ἐγὼ θὰ φύγω· δὲν μοῦ ἀρέσει αὐτὴ ἡ ζωή· τὸ παιδὶ τοῦ Κύρ—Σταμάτη μοῦ ἔγραψε ἀπὸ τὴ Βραζιλία, ὅπου ἔχει πάει, πὼς ἐκεῖ ζοῦνε σὰν ἄνθρωποι, πᾶνε φτωχοὶ καὶ γυρίζουν πλούσιοι· θὰ πάω λοιπὸν κι' ἐγὼ νὰ γίνω πλούσιος.

Ὁ Κὺρ Στάθης στηρίχτηκε στὸ μπαστούνι του γιὰ νὰ μὴν πέσῃ, ἡ μητέρα του ἔκλαιγε πικρά, ἡ ἀδελφή του παρακάλεσε γονατιστή. Ὁ Γιῶργος δὲν ἄκουγε τίποτα. Καὶ μιὰ μέρα ἔφυγε.

Ἡ καρδιὰ τοῦ πατέρα ματωμένη ἔδωκε καὶ πάλι τὴν εὐχή της.

Πέρασαν μέρες, μῆνες, κόντευε νὰ κλείσῃ χρόνος καὶ ὁ Γιῶργος, οὔτε γράμμα, οὔτε γραφή. Τοῦ πατέρα οἱ πληγὲς μεγάλωναν. Τὰ πόδια του δὲν τὸν βαστοῦσαν πιά. Καὶ ἔφτασε τὸ φθινοπωρινὸ πρωΐ, τὸ μελαγχολικό, τὸ γκρίζο. Τὰ μάτια τοῦ πατέρα σφράγισαν. Τὰ χείλη του πρὶν κλείσουν, ἔστειλαν καὶ πάλι μιὰν εὐχή.

Ἔμειναν τώρα οἱ δυὸ γυναῖκες, μόνες, ἔρημες, χωρὶς προστάτη. Ἡ μάννα ἐγέρασε πιὸ πολύ. Τὴν γέρασαν οἱ πόνοι καὶ τὰ κλάμματα. Καθισμένη στὰ σκαλοπάτια τοῦ φτωχικοῦ της, περίμενε τὸν ταχυδρόμο. Κι' ὅταν τὸν ἔβλεπε νὰ φεύγῃ, χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ τίποτα, ἔμπαινε στὸ σπιτάκι της, καὶ προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὴν κόρη της δυὸ δάκρυα ποὺ κυλοῦσαν καὶ πότιζαν τὶς ρυτίδες της.

Καὶ περνοῦσαν οἱ μέρες, οἱ μῆνες, τὰ χρόνια. Πέντε χρόνια ἐπέρασαν. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ χρόνια πολὺ λίγες φορὲς γέλασαν τὰ χείλη τῶν δύο γυναικῶν. Δὲν εἶχαν τί νὰ φᾶνε. Πῶς νὰ ζήσουν. Ἡ Βούλα ἀναγκάστηκε νὰ πλέκῃ ξένα μέρα - νύχτα γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί τους.

Ἀπόψε εἶχε περάσει ἡ ὥρα, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ τὴ ζακέττα τῆς χωριανῆς της, τῆς Σοφίας, ποὺ τὴν ἤθελε, γιατὶ σὲ λίγες μέρες θὰ ἔφτανε τὸ Πάσχα. Θὰ τὴν φοροῦσε ἡ Σοφία καὶ θὰ ἔσερνε τὸ χορὸ μαζὶ μὲ τ' ἄλλα κορίτσια τοῦ χωριοῦ στὸ προαύλιο τῆς ἐκκλησίας· ἐνῶ αὐτή...Αὐτὴ θὰ τὴν ἔβλεπε ἀπὸ μακρυά. Γι' αὐτὴν δὲν θὰ ἦταν τίποτα. Τὰ φτερά της εἶχαν κοπῆ, ὁ ἀδελφός της ἔλειπε· ποιὸς θὰ τὴν καμάρωνε !

Τὰ μάτια της θόλωσαν καὶ τὰ δάκρυα ἐκύλησαν στὸ πλεχτό.

Δὲν ἤξερε ἡ Βούλα τί ὥρα ἦταν, ρολόϊ δὲν ὑπῆρχε, μὰ τί τὴν ἔνοιαζε, δὲν ἤθελε νὰ κοιμηθῆ, δὲν νύσταζε, θὰ τελείωνε ἀπόψε τὸ πλεχτό, μέχρι ποὺ νὰ ξημερώσῃ...

—Κόρη μου, αὔριο ξημερώνει Πάσχα, πρέπει καὶ μεῖς νὰ κάνωμε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους Ἀνάσταση.

Ἡ φτωχή, ἡ πικραμένη μάννα, δὲν αἰσθανόταν καμμιὰ χαρά, δὲν ἤθελε αὐτὴ νὰ χαρῆ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, τὸ εἶπε ὅμως αὐτὸ γιὰ νὰ μαλακώσῃ τὸν πόνο τῆς κόρης της, τῆς μόνης της παρηγοριᾶς.

—Ναί, μαννούλα μου, ἂς πᾶμε τώρα νὰ κοιμηθοῦμε καὶ αὔριο μὲ τὸ καλό, βλέπουμε.

Ἀπόψε δὲν ἔπλεξε ἡ Βούλα, γιατὶ αὔριο ξημέρωνε ἡ μεγάλη γιορτή, ἐξ ἄλλου ἡ ζακέττα τῆς Σοφίας ποὺ ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ εἶχε ἑτοιμαστῆ.

Ἔπεσαν οἱ φτωχὲς γυναῖκες κι' ὁ ὕπνος ἔκλεισε τὰ κουρασμένα βλέφαρά τους.

Θὰ ἦταν μεσάνυχτα, ἕνας χτύπος ἀκούγεται στὴν πόρτα. Σηκώνεται ἡ μάννα, δὲν ἤθελε νὰ πάῃ ἡ κόρη της ν' ἀνοίξῃ, δὲν ἤξερε ποιὸς ἦταν τέτοια ὥρα. Κανέναν δὲν περίμεναν.

Πάει στὴν πόρτα καὶ ἀνοίγει. Ἕνας ἄνθρωπος πέφτει στὴν ἀγκαλιά της. Ἡ γρηούλα τρομάζει καὶ εἶναι ἕτοιμη νὰ φωνάξῃ. «Γλυκειά μου μάννα μὲ ξέχασες ; » Δὲν μὲ γνωρίζεις, εἶμαι ἐγώ, τ' ἀγόρι σου». Πετιέται ἡ Βούλα, τρέχει, ἀγκαλιάζει τὸν ἀδελφό της. Εἶναι ὁ Γιῶργος μας μαννούλα μου.

Πράγματι, ἦταν ὁ Γιῶργος ποὺ γυρνοῦσε πλούσιος. Ἡ μάννα κλαίει ἀπὸ χαρά. Ἡ Βούλα εἶναι εὐτυχισμένη, γιατὶ τὸ Πάσχα αὐτὸ θὰ εἶναι χ α ρ ο ύ μ ε ν ο. Δὲν θὰ κοιτάξῃ ἀπὸ μακρυὰ τὰ κορίτσια νὰ χορεύουν, ἀλλὰ θὰ εἶναι κι' αὐτὴ κοντά τους καὶ ὅταν θὰ χορεύῃ θὰ ἔχῃ κάποιον νὰ τὴν καμαρώνῃ, τὸν ἀδελφό της.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα, ἀπευθύνουν εἰς τοὺς κ.κ. συνεργάτας καὶ συνδρομητάς των τὰς θερμοτέρας εὐχάς.

ΔΕΞΙΩΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ κ. T. HALL

Τὰς ἑσπερινὰς ὥρας τῆς 7/4/58 εἰς τὴν αἴθουσαν τελετῶν τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Στρατοῦ, ἐδόθη δεξίωσις πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Hall Ἀρχηγοῦ τῆς ἐν Οὐασιγκτῶνι Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς Διεθνοῦς Συνεργασίας, Τμῆμα τῆς ὁποίας

Οἱ κ.κ. Μανιδάκης, Hall, Engle, Kannelly, Grismer, Biedel, Κόκκινος, Μακρυνιώτης, Κόλλιας, Κανελλόπουλος, Ἀρχιμανδρίτης καὶ Βαρδουλάκης, κατὰ τὴν δοθεῖσαν δεξίωσιν πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Hall.

ἀποτελεῖ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐπιτροπὴ Δημοσίας Ἀσφαλείας.

Κατὰ τὴν δεξίωσιν ἡ ὁποία διεξήχθη εἰς θερμοτάτην ἀτμόσφαιραν παρέστησαν οἱ κ.κ. Μανιδάκης, Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν, Γκρίσμερ, Ἀρχηγὸς τῆς Ἀμερικανικῆς Οἰκονομικῆς Ἀποστολῆς ἐν Ἑλλάδι, Ν. Κόκκινος, Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων, Κ. Μακρυνιώτης, Ἀρχηγὸς Β. Χωρ/κῆς, Σ. Πετρόπουλος, Ὑπαρχηγὸς Β. Χωρ/κῆς, Βαρδουλάκης, Ταξίαρχος Β. Χωρ/κῆς, Δ. Κόλλιας, Α. Κανελλόπουλος, Ε. Καραμπέτσος, Ν. Ἀρχιμανδρίτης, Ν. Σπυρόπουλος καὶ Α. Μαρκόπουλος, Ἀστυνομικοὶ Δ/νταί, Εὐάγ. Ἀναργύρου, Βιομήχανος, Τσακίρης καὶ Ζαβιτζιανάκης, Διευθυνταὶ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν καὶ Ι. Παπαδάκης, Μηχανικὸς Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων ὡς καὶ ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐπιτροπῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας ἐν Ἑλλάδι.

Ἡ κυρία Μπράουν μετὰ τῶν κ. κ. Λιούϊς, Ἀναργύρου, Μαρκοπούλου καὶ Γιαννούλη κατὰ τὴν δοθεῖσαν δεξίωσιν πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Hall.

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται εἰς τὸν ὑψηλὸν ξένον εὐόδωσιν καὶ ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ἀποστολήν του ἐπ' ἀγαθῷ τῆς συνεργασίας τῶν δύο φίλων λαῶν.

ΕΝΑΡΞΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΕΙΔΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Τὴν 9ην ὥρα τῆς 1/4/58 ἐν τῇ μεγάλῃ Αἰθούσῃ τῆς Σχολῆς ἔλαβε χώραν Ἁγιασμὸς ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τοῦ **Εἰδικοῦ Τμήματος Δημοσίας Ἀσφαλείας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.** Τὸ Τμῆμα τοῦτο πρόκειται νὰ λειτουργήσῃ συντόμως, ἅμα τῷ πέρατι τῶν μαθημάτων, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας καὶ τῇ φροντίδι τῆς ὁποίας θὰ ἐφοδιασθῶσιν τὰ Σώματα Ἀσφαλείας δι' εἰδικῶν αὐτοκινήτων τζὶπ φερόντων τελειότατα συστήματα τηλεπικοινωνίας.

Ὡς γνωστὸν αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς ἔχουσαι ὡς σκοπὸν τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἐλευθέρου κόσμου πρὸς ἀντιμετώπισιν πάσης ἐπιβουλῆς, ἐφωδίασαν τὰς Ἐνόπλους μας Δυνάμεις διὰ συγχρόνων μέσων, ἤδη δὲ ἐπέστη ἡ στιγμὴ ἐνισχύσεως τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, πρὸς τὰ ὁποῖα οὐδεμία σχεδὸν μέχρι σήμερον τεχνικὴ βοήθεια εἶχεν δοθῆ. Εἶναι γεγονὸς δὲ ὅτι τὰ Σώματα Ἀσφαλείας καίτοι εἰς ἔμψυχον ὑλικὸν ὑπερτεροῦν τῶν Ἀστυνομιῶν ἄλλων Κρατῶν, ἀπεναντίας ὑστεροῦν καταφανῶς εἰς τεχνικὸν ἐξοπλισμόν. Ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἀμερικανικὴ Ἀποστολὴ Δημοσίας Ἀσφαλείας ἐκτιμήσασα τὴν κατάστασιν καὶ ἐπιθυμοῦσα ὅπως ἡ Ἑλληνικὴ Ἀστυνομία ἐκσυγχρονισθῇ εἰς τεχνικὰ μέσα διώξεως τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἐμπεδώσεως τῆς Τάξεως καὶ Ἀσφαλείας γενικώτερον, προέβη εἰς τὰς ἀναλόγους ἐνεργείας, ὥστε νὰ ἐφοδιασθῇ ἡ Ἀστυνομία διὰ συγχρόνων μέσων καὶ νὰ καταστῇ ἐφάμιλλος τῶν Ἀστυνομιῶν τῶν ἄλλων Κρατῶν.

Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Ν. Κόκκινος, ὁμιλῶν κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων πρὸς τοὺς μετεκπαιδευομένους.

Καὶ οἱ καρποὶ τῶν προσπαθειῶν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀποστολῆς ταύτης κ. Θεοδώρου Μπράουν καὶ τῶν ἐκλεκτῶν συνεργατῶν του κ.κ. Τζὶμ Λιούϊς, Γεωργίου Γουέλλες, Πίτερ Ἄλλες καὶ Λούρδυ Λίμα δὲν ἄργησαν νὰ φανοῦν. Καὶ ἡ καλὴ ἀρχὴ ἔγινε. Ἤδη ἄρχισαν τὰ μαθήματα μετεκπαιδεύσεως τῶν ἀστυνομικῶν, τῶν ἐπιλεγέντων διὰ τὸ Τμῆμα τοῦτο, οἱ ὁποῖοι καὶ θ' ἀποτελέσουν τὸν πυρῆνα του, μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς μετεκπαιδεύσεως θὰ παραληφθοῦν τὰ εἰδικὰ αὐτοκίνητα τὰ ὁποῖα θὰ ἐπανδρώσουν οἱ ἀνωτέρω ἀστυνομικοί, κι' ἔτσι σύντομα θὰ εὐτυχήσωμεν νὰ ἴδωμεν πραγματοποιούμενον τὸ ὄνειρον ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν.

Μετὰ τὴν σεπτὴν τελετὴν τοῦ Ἁγιασμοῦ ὡμίλησεν πρὸς τοὺς προσκεκλημένους καὶ τοὺς μαθητὰς ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Νικόλαος Κόκκινος, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ κατ' ἀρχὴν ἀνεφέρθη εἰς τὸ ἱστορικὸν τῆς λειτουργίας τοῦ Τμήματος τούτου, ηὐχαρίστησε τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀστυνομικῆς Ἀποστολῆς κ. Μπράουν καὶ τοὺς συνεργάτας του διὰ τὸ ἐπιδειχθὲν ὑπὲρ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας ἐνδιαφέρον, εἰπὼν ἐν συνεχείᾳ ὅτι ἡ λειτουργία τοῦ Τμήματος τούτου ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν πραγματοποιήσεως ἑνὸς μεγάλου σχεδίου ἐκσυγχρονισμοῦ τῆς

Ἀστυνομίας Πόλεων διὰ τοῦ ἐφοδιασμοῦ της διὰ πολλῶν συγχρόνων τεχνικῶν μέσων. Τέλος ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς μαθητὰς ἐζήτησεν ἐπιμέλειαν καὶ προσοχὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν μαθημάτων, ἵνα ἐπιτύχωσιν τὸ τέλειον.

Μετὰ τὴν ὁμιλίαν τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ ἐπηκολούθησε τὸ ἐναρκτήριον μάθημα ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς, Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α΄ κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου, μὲ θέμα: «Τὸ ἀστυνομικὸν ἐπάγγελμα καὶ τὰ ἰδεώδη του», εἰπόντος τὰ ἑξῆς:

«Κύριε Ἀρχηγὲ
Κύριε Μπράουν, Κύριοι,

Ὅπως εἶναι γνωστόν, ἡ Ἑλλὰς ὁλόκληρος ἐπλήρωσε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου (1939—1945) βαρύτατα τὸ φόρο τοῦ αἵματος, γιὰ τὴ διατήρησι τῆς Ἐλευθερίας τῶν λαῶν, ποὺ πιστεύουν στὴ Δημοκρατία.

Εἰδικώτερα μάλιστα τὰ Σώματα Ἀσφαλείας ἐστάθησαν πρόμαχοι σ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ λαοῦ, ὄχι μόνον κατὰ τῶν κατακτητῶν Φασιστῶν καὶ Ναζιστῶν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν ξενοδούλων κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν νὰ δολοφονήσουν τὴν ἀθάνατη Ἑλλάδα καὶ νὰ στήσουν πάνω στὸ πτῶμα της τὸ εἴδωλο μιᾶς λεγομένης «Λαϊκῆς δημοκρατίας».

Ἔτσι, μετὰ τὴ συντριβὴ τῶν ἱμπεριαλιστῶν, φασιστῶν, ναζιστῶν καὶ κομμουνιστῶν, οἱ μεγάλες Δημοκρατικὲς χῶρες ἔσπευσαν νὰ βοηθήσουν μὲ κάθε τρόπο τὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ ἠμπορέσῃ ν' ἀνασυγκροτηθῇ γρήγορα. Καὶ πρώτη ἀπ' ὅλες ἦλθεν ἡ Μεγάλη Δημοκρατία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Ὅλον ὅμως τὸ βάρος τῆς Ἀμερικανικῆς Βοηθείας ἐρρίφθη μέχρι σήμερα, ἤτοι ἐπὶ 18 ὁλόκληρα χρόνια, στὴν οἰκονομικὴ ἀνασυγκρότησι καὶ τὴν ἐνίσχυσι τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τῆς Χώρας, λόγῳ τοῦ ἐπακολουθήσαντος πολέμου τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους μὲ τοὺς συμμορίτας κομμουνιστάς.

Τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, ἤτοι ἡ Ἀστυνομία Πόλεων καὶ ἡ Βασιλικὴ Χωροφυλακή, δὲν ἔτυχον ἑπομένως εἰδικῆς τινος ἐνισχύσεως.

Τώρα, γιὰ πρώτη φορά, δαπάναις τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ὀργανισμοῦ Διεθνοῦς Συνεργασίας (I. C. A.), συνεστήθη ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους καὶ λειτουργεῖ στὴν Ἑλλάδα, Τμῆμα Δημοσίας Ἀσφαλείας τῆς Ἀμερικανικῆς Οἰκονομικῆς Ἀποστολῆς, τοῦ ὁποίου προΐσταται ὁ ἐκλεκτὸς ἀστυνομικὸς κ. Θεόδωρος Μπράουν, μὲ ἐπιτε-

Οἱ κ.κ. Ν. Κόκκινος, Δ. Κόλλιας, Α. Κανελλόπουλος, Θ. Μπράουν, καὶ Τ. Λιούϊς ἐνῷ παρακολουθοῦν τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων τοῦ Εἰδικοῦ Τμήματος Δημοσίας Ἀσφαλείας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

λεῖον ἀρίστων καὶ διακεκριμένων ἐκπροσώπων τῶν ἀντιστοίχων Ἀμερικανικῶν Ὑπηρεσιῶν, τῶν κ.κ. Τζὶμ Λιούϊς, Γεωργίου Γουέλες, Πίτερ Ἄλλες καὶ Λούρδυ Λίμα.

Σκοπὸς τοῦ Τμήματος τούτου εἶναι: Νὰ παρέχῃ πληροφορίας συμβουλὰς καὶ ἐφόδια πρὸς ἐκσυγχρονισμὸν τῶν μεθόδων ἐμπεδώσεως τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

Ἤδη χορηγοῦνται μέσῳ τοῦ Τμήματος αὐτοῦ στὶς Ἀστυνομικὲς Ὑπηρεσίες, εἰδικὰ αὐτοκίνητα, τζὶπς ἐφωδιασμένα μὲ τελειώτατον σύστημα ἐπικοινωνίας, δι' ἀσυρμάτου ὑψηλῆς συχνότητος.

Ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῶν μελῶν τῆς Ἀποστολῆς καὶ ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὶς ἁρμόδιες Ἀστυνομικὲς Σχολὲς ἀρχίζει ἀπὸ σήμερον ἡ μετεκπαίδευσις τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπανδρώσουν τὰ ὀχήματα αὐτά. Ὑπάρχει μάλιστα ἡ προοπτικὴ λίαν προσεχῶς νὰ ἐφοδιασθῶμεν μὲ συσκευὲς κινηματογραφικῶν προβολῶν, γιὰ τὴν ἐποπτικὴ ἐκπαίδευσι τῶν δοκίμων ἀστυνομικῶν, καὶ μὲ μηχανήματα ἐλέγχου Τροχαίας Κινήσεως, καθὼς καὶ μὲ ἀτομικοὺς ἀσυρμάτους, ὥστε νὰ καθίσταται ἀσφαλής, ἄμεσος καὶ ἐπιτυχὴς ἡ ἐπέμβασις τῶν ἀστυνομικῶν εἰς κάθε περίπτωσιν διαταράξεως τῆς τάξεως ἢ διαπράξεως ἐγκλήματος.

Γιὰ ὅλα αὐτά, θεωρῶ ὑποχρέωσιν νὰ εὐχαριστήσω τοὺς ἁρμοδίους ἐκπροσώπους τῆς φίλης καὶ Μεγάλης Δημοκρατίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Κύριοι,

Αἱ διατάξεις τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, προέβλεψαν τὴν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μετεκπαίδευσιν τῶν στελεχῶν αὐτῆς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐνημεροῦνται εἰς τὰ νεώτερα πορίσματα τῆς Ἐπιστημονικῆς Τεχνικῆς Ἀστυνομίας, ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν βαίνει παράλληλα πρὸς τὴν ἀλματώδη πρόοδον τῶν τεχνικῶν ἐπιστημῶν.

Παρὰ ταῦτα, μέχρι σήμερον, δὲν κατωρθώθη νὰ λειτουργήσῃ, ἡ, οὕτως εἰπεῖν, Ἀστυνομικὴ αὐτὴ Ἀκαδημία, λόγῳ τῶν περιπετειῶν καὶ τῶν ἀγώνων τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, ποὺ ἠνάγκασαν τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ μὴν ἠμποροῦν νὰ διαθέτουν, οὔτε λεπτὸν τῆς ὥρας πέραν τῆς ὑπηρεσίας των. Ὥστε στὴν πραγματικότητα, σεῖς ἀποτελεῖτε τὸ πρῶτο Τμῆμα τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀκαδημίας, καὶ εὔχομαι ὁ θεσμὸς αὐτὸς νὰ καθιερωθῇ παγίως πρὸς τὸ συμφέρον καὶ τῶν Ἀξιωματικῶν καὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Καὶ τώρα, μετὰ τὸ εἰσαγωγικὸ τοῦτο προοίμιον, εἰσέρχομαι εἰς τὸ κύριον θέμα τῆς σημερινῆς ἐναρκτηρίου ὁμιλίας μου, ποὺ ἀφορᾷ τὴν «ἀξίαν τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπαγγέλματος».

Καὶ ἐν πρώτοις ἐρωτᾶται: Ἀπὸ πότε ἡ ἄσκησις τῆς ἀστυνομικῆς ἐξουσίας κατεγράφη εἰς τὰ ἐπαγγέλματα; Γιατὶ ὅλοι γνωρίζουμε, ὅτι μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἡ ἀστυνομικὴ ἐξουσία ἠσκεῖτο ἀπὸ στρατιωτικούς, ποὺ ἀπεσπῶντο στὴ Χωροφυλακή, ὅπου διήνυον τὴν στρατιωτική τους ὑποχρέωσι. Ἐθεωρεῖτο δηλαδὴ καὶ ἡ ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία παράλληλος πρὸς τὴν στρατιωτικὴ τοιαύτη, οἱ δὲ ὑπηρετοῦντες εἰς αὐτὴν Χωροφύλακες, ἀνέμενον ὅλοι ἐναγωνίως τὴν ἡμέρα τῆς ἀπολύσεώς των ἀπὸ τὰς τάξεις τῆς Χωροφυλακῆς.

Ἱστορικῶς, λοιπόν, ἡ ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία κατεγράφη στὰ ἐπαγγέλματα ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1921.

Ἀπὸ τότε, οἱ ἀστυνομικοὶ προσέρχονται οἰκειοθελῶς νὰ ἐργασθοῦν στὴν Ἀστυνομία, ὄχι γιὰ νὰ ἐκπληρώσουν τὴ στρατιωτική τους ὑποχρέωσι, ἀλλὰ γιὰ νὰ σταδιοδρομήσουν ὡς κρατικοὶ ὑπάλληλοι, σ' ἕναν σπουδαιότατο κλάδο τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας. Ἔτσι ἐδημιουργήθη στοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλληλικὴ συνείδησις καὶ τὸ

ἀστυνομικὸν ἐπάγγελμα κατεγράφη στὸν πίνακα τῶν ἐπαγγελμάτων ποὺ κατέχουν τὴν πρώτη θέσι στὴν κοινωνία.

Καὶ ὀφείλουμε νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι εἶναι πολλοὶ οἱ νέοι ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι πυκνώνουν τελευταίως τὶς τάξεις τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Οἱ νέοι αὐτοί, ἀσφαλῶς θὰ διαδραματίσουν τὸ ρόλο τους στὴ βαρειὰ ἀλλὰ ὑψηλὴ ἀποστολὴ τοῦ ἔργου των.

Διότι πράγματι, ἐὰν ἀληθεύῃ ὅτι κάθε πολίτης ἀσκῶν ἐντίμως τὸ ἐπάγγελμά του, ἀσκεῖ κοινωνικὸ λειτούργημα, ὁ ἀστυνομικὸς ἀσκεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα, εὐγενέστερα καὶ ἰδεωδέστερα κοινωνικὰ λειτουργήματα. Δὲν ἀσκεῖ λοιπὸν ἁπλῶς ἕνα ἐπάγγελμα ὁ ἀστυνομικός, ἀσκεῖ λειτούργημα κοινωνικὸ καὶ κρατικό, γιὰ τὸ ὁποῖο χρειάζονται πολλὲς ἀρετές.

Πρέπει νὰ ἀγαπήσῃ πολὺ κανεὶς τὴν ἀστυνομικὴ ζωὴ καὶ νὰ κλείσῃ στὴν ψυχή του τὸ ὄνομά της, γιὰ νὰ ὁραματισθῇ κατόπιν τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ ἰδανικά της.

Τοὺς σκοπούς της, οἱ ὁποῖοι μαγνητίζουν τὴν καρδιά του, καὶ τὰ ἰδανικά της, τὰ ὁποῖα τὸν ἀνυψώνουν πέραν ἀπὸ τὰ γήϊνα.

Ἡ ἐλευθερία τοῦ πολίτου, ἡ προάσπισις τῶν ἐννόμων ἀγαθῶν, ἡ προστασία του ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς, ἀποτελοῦν τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ ἀστυνομικοῦ.

Τὸ πάσχειν ὑπὲρ τῶν ἄλλων, ἀσκεῖ μιὰ οὐράνια ἕλξι τῆς ψυχῆς του.

Καὶ ἡ ἀστυνομικὴ ζωὴ βαίνει πάντοτε σ' ἕνα ρυθμὸ ποὺ ἀγαπᾷ.

Εἶναι ἁπλῆ. Καὶ ὅμως εἶναι τόσο πολυσύνθετος!!! Εἶναι ἱερά. Καὶ ὅμως εἶναι τόσο δύσκολη!!!

Οἱ θυσίες, τὶς ὁποῖες ἀπαιτεῖ, εἶναι ἐλάχιστες συγκρινόμενες μὲ τὶς ψυχικὲς ἱκανοποιήσεις τὶς ὁποῖες παρέχει!!!

Οἱ κόποι τοὺς ὁποίους ἐπιζητεῖ, εἶναι μηδαμινοὶ συγκρινόμενοι μὲ τῆς συνειδήσεως τὴν ἁφατο χαρά!

Οἱ ὑλικὲς προσφορές της εἶναι μικρές, ἀλλ' οἱ πνευματικὲς της δωρεὲς εἶναι ἄπειρες!

Ἰδοὺ γιατὶ δὲν ἠμποροῦμε νὰ θεωρήσουμε τὴν Ἀστυνομία ὡς ἐπάγγελμα. Τὴν θεωροῦμεν Κλῆσιν, Ἀποστολή, Λειτούργημα! Καὶ κεῖνος ποὺ θέλει νὰ ζήσῃ κοντά της ὀφείλει ν' ἀπαρνηθῇ ἑαυτὸν καὶ νὰ ἄρῃ τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ.

Ἀλλὰ ἡ ἄρνησις αὕτη τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ ἡ ἄρσις ἑνὸς εὐμεγέθους Σταυροῦ, δημιουργοῦν τὴ μεγαλειώδη δύναμι τῆς Ἀστυνομίας.

Δὲν ἀντιπαρερχόμεθα ἀδιάφοροι τὰ ὑλικὰ προβλήματα. Δὲν ὑποτιμῶμεν τὴν ἀξία της. Ἀντιπαρερχόμεθα ὅμως ἀσμένως τοὺς κόπους στοὺς ὁποίους ὑποβαλλόμεθα, γιατὶ ἔχουμε ἐννοήσει τὴν ἀξία τους.

Ἡ Ἀστυνομία εἶναι ὁ καθρέπτης τοῦ πολιτισμοῦ, λέγουν. Εἶναι τὸ φῶς τοῦ Κόσμου. Εἶναι τὸ ἅλας τῆς γῆς.

Κεῖται ἐν μέσῳ δύο κόσμων ἀλληλοσυγκρουομένων. Καὶ ὁ μὲν Δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος, ἐν τῇ ἀπείρῳ καλωσύνῃ του, ἀνατέλλει τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ τοὺς δικαίους καὶ ἀδίκους.

Ἀλλ' ἡ Ἀστυνομία ἔχει ἀποστολὴ νὰ χωρίσῃ τοὺς μέν, ἀπὸ τοὺς δέ, χωρὶς νὰ στερήσῃ ἀπ' ἀμφοτέρους οὔτε τὴ βροχή, οὔτε τὸν ἥλιο.

Ἀλλὰ ποῖα εἶναι τὰ ἰδεώδη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος;

Ὑποστηρίζεται, ὅτι ἡ Ἀστυνομία εἶναι τὸ Κέντρο, πέριξ τοῦ ὁποίου περιστρέφεται ἡ Κοινωνία.

Εἶναι ὁ ἀκοίμητος φρουρὸς τῆς τάξεως καὶ τῆς εὐνομίας τῶν ἰδανικῶν, δηλαδὴ ἐκείνων, γιὰ τὰ ὁποῖα θυσιάζουν τὴ ζωή τους στὰ πεδία τῶν μαχῶν οἱ στρατιῶτες τῆς Πατρίδος.

Ἴδετε πόση κακία, πόση ἐγκληματικότης, πόσα κακοποιὰ τεχνάσματα.

—Ἀθεϊσμὸς ὑπὸ μορφὴν νεωτερισμοῦ.

—Ἀναρχισμὸς ὑπὸ μορφὴν δημοκρατικῶν κηρυγμάτων.

—Ὑπόπτου προελεύσεως τάσεις, ὑπὸ μορφὴν προοδευτικῶν ἀναζητήσεων.

Τὴν ἴδια στιγμὴν ὁ διαρρήκτης προσβάλλει τὴν ξένη περιουσία, ὁ ἀκόλαστος ἀτιμάζει τὴν παρθενικὴ ἁγνότητα, ὁ βλάσφημος ἀσχημονεῖ ἀναισχύντως, ὁ δολοφόνος ἀφαιρεῖ τὴ ζωὴ τοῦ συνανθρώπου του.

Τότε ἀκριβῶς κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς συγχύσεως, τῆς παραζάλης καὶ τοῦ πανικοῦ, νηφαλία, ἐπιβλητική, ἀνδροπρεπής, ἀπειλητική, ἐμφανίζεται ἡ σιλουέττα τοῦ ἀστυφύλακος, ὁ ὁποῖος προτείνει τὰ στήθη του γιὰ νὰ ἀποτελέσουν αὐτά, μόνο, πολλάκις, τὸ γρανιτῶδες Σινικὸ τεῖχος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θραύονται οἱ παράνομες ἐπιδιώξεις.

Δὲν σᾶς τὰ λέγω ἐγὼ αὐτά. Τὰ εἶπεν ἕνας ἁπλὸς ἀστυφύλακας, ὅταν κάποτε δίνοντας ἐξετάσεις γιὰ τὸ βαθμὸ τοῦ Ἀρχιφύλακος, ἔγραψε τὴν ἔκθεσί του γιὰ τὸ ἀστυνομικὸ ἐπάγγελμα.

Καὶ ἀκριβῶς γιατὶ τὰ εἶπεν ἕνας ἀστυφύλακας ἔχουν μεγαλύτερη ἀξία.

Ἔτσι λοιπόν, συνήθως, ἐμφανίζεται τὸ ἀστυνομικὸ ἐπάγγελμα, μὲ δική του πνοή, μὲ δικό του ἰδιαίτερο χρῶμα. Παρουσιάζει τὶς καλὲς μὰ καὶ τὶς κακὲς ὄψεις. Τὴ χαρὰ καὶ τὴ ψυχικὴ ἱκανοποίησι, ὕστερα ἀπὸ μιὰ κεναυροβόλο ἐνέργεια, μιὰ διάσωσι ἑνὸς ἀτόμου ποὺ κινδυνεύει, μιὰ σύλληψι ἑνὸς ἐπικινδύνου κακοποιοῦ, μιὰ πρόληψι τρομεροῦ ἐγκλήματος· ἢ, τὴν ἀγωνία, σὲ μιὰ στιγμή, ποὺ παλαίει πρὸς τὶς δυνάμεις τοῦ σκότους, γιὰ νὰ σώσῃ τὸ συνάνθρωπο ποὺ κινδυνεύει.

Παίρνει γι' αὐτὸ ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἀστυνομίας μέσα στὴν Κοινωνία μιὰ ἀνώτερη ἀξία. Παίρνει τὴ θέσι τοῦ στοργικοῦ πατέρα ἢ ἄλλου, τοῦ δυναμικοῦ πολεμιστοῦ, συχνὰ ὅμως καὶ τοῦ θλιβεροῦ συμπαραστάτη, ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένος, εἴτε ἀπὸ συμπόνοια, εἴτε ἀπὸ ἀνάγκη νὰ χύσῃ ἕνα δάκρυ—βάλσαμο καὶ παρηγοριὰ—στὴν καρδιὰ ποὺ ὑποφέρει, στὸν ἄνθρωπο ποὺ βλέπει, πὼς τὸν ἔπληξεν ἕνα τρομερὸ δυστύχημα ἢ ἕνα τραγικὸ ἔγκλημα.

Ἡ ἀποστολὴ λοιπὸν τῆς Ἀστυνομίας ξεπερνάει τὰ ὅρια τῆς συνηθισμένης ὑπαλληλικῆς δράσεως, ἔχει πλουσιώτερο κοινωνικὸ περιεχόμενο, ποὺ συχνὰ ἐκδηλώνεται αὐθορμήτως, μὲ πράξεις αὐταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας.

Γι' αὐτό, ἀποτελεῖ ἀλήθεια κεῖνο ποὺ συχνὰ λέγεται, ὅτι δηλαδὴ ἡ Ἀστυνομία ἀποτελεῖ τὸν ἀκρογωνιαῖο λίθο τοῦ ὅλου κοινωνικοῦ οἰκοδομήματος καὶ ὅτι αὐτὴ εἶναι ὁ Μεγάλος Παιδαγωγὸς τῆς Κοινωνίας μὲ τὴν εὐγενέστερη καὶ ὡραιότερη ἀποστολή».

Τὴν τελετὴν παρηκολούθησαν ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Νικόλαος Κόκκινος, τὰ μέλη τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀστυνομικῆς Ἀποστολῆς κ. κ. Θεόδωρος Μπράουν, Τ. Λιούϊς καὶ Π. Ἄλλες, οἱ Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Α' κ. κ. Κόλλιας Δημήτριος, Ρακιντζῆς Θεόδωρος, Κανελλόπουλος Ἀναστάσιος καὶ Σπυρόπουλος Νικόλαος, οἱ Ἀστυνόμοι κ.κ. Λυκούσης Παναγιώτης, Μανδρούκας Χρῆστος, Γαλανόπουλος Θεράπων, Γιαννόπουλος Βασίλειος, Μπακῆς Κωνσταντῖνος, Κατσιμαγκλῆς Δημήτριος, Γιαννούλης Κων/νος καὶ ἅπαντες οἱ κ. κ. Ἀξιωματικοὶ τῆς Σχολῆς.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς ἐπηκολούθησεν μικρὰ δεξίωσις.

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο

Ὑπὸ κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**, Ἀρχιφύλακος

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Ἀνθοστόλιστο πανέρι ὁλόκληρη ἡ γῆ μὲ τὸν μήνα τοῦτο. Τὸ χέρι τοῦ Δημιουργοῦ συμπλήρωσε τὸν πίνακα καὶ δὲν τοῦ μένει παρὰ τὸ τελικὸ ἐκεῖνο «ρετουσάρισμα» ποὺ θὰ φέρουν οἱ πράσινες καὶ χρυσὲς πινελλιὲς τῆς θάλασσας, τῆς στεριᾶς καὶ τοῦ ὁρίζοντα.

Ἀγαπᾷ ὁ ἄνθρωπος τὸν ρυθμὸ τῆς ζωῆς του περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ μέσα στὸν Ἀπρίλη. Νοιώθει τὴ γλυκειὰ ἐκείνη νάρκη τῶν τροπικῶν νὰ τὸν κυριεύῃ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ εἶναι του τὴν ἐπιθυμία τῆς φυγῆς. Νὰ φύγῃ καὶ νὰ πάῃ πρὸς ἄλλους ὁρίζοντες πιὸ ποιητικούς. Νὰ ταξιδέψῃ λ.χ. τὴ θάλασσα τοῦ νησιοῦ του καὶ νὰ βγῇ κάποιο δειλινὸ στ' ἀκρογιάλι ποὺ ἔπαιζε μικρός, κοντὰ σὲ κάποιο ξωκκλῆσι. Νὰ πάρῃ ὕστερα τοὺς κάμπους καὶ νὰ βγῇ στὸ ξέφωτο τῶν δύο βουνῶν, ποὺ οἱ κορφές τους σμίγουν στὸ ἄπειρο. Ν' ἀνηφορίσῃ τὴν πλαγιὰ τοῦ ὀρεινοῦ χωριοῦ τῆς Ρούμελης καὶ τοῦ Μωριᾶ καὶ νὰ βρεθῇ κάποιο πρωϊνὸ ἀντίκρυ σὲ μιὰ πλαγιά, σὲ κοπαδιαστὰ μπουλούκια ἀπὸ ἀρνιὰ καὶ κατσίκια ἢ νὰ βρεθῇ ἀντιμέτωπος μὲ τ' ἀηδονιοῦ τὸ κλάμμα καὶ τῆς λυγαριᾶς τὴν εὐωδιά. Νὰ δῇ τὸν κάμπο καὶ τὰ ξερότοπα νὰ πίνουν καὶ νὰ μεθᾶνε ἀπὸ ἀνοιξιάτικη βροχή, ν' ἀκούσῃ φοβερὴ τὴ βροντὴ τοῦ κεραυνοῦ καὶ νὰ κυκλωθῇ καταπόδι ἀπὸ τὰ μπουμπουνητά. Ἂν σταθῇ, Ὀδυσσέας, στεριανὸς αὐτὸς στὸ πέλαγος τῆς ξηρᾶς του, ἡ βροχὴ θὰ τὸν φθάσῃ δυνατή, δροσερὴ καὶ τραγουδιστή. Θὰ σκεπάσῃ τὴν χλόη γύρω του, θὰ ποτίσῃ τὰ λουλούδια, θὰ βουΐσῃ στὶς φυλλωσιὲς καὶ θὰ τρομάξῃ τὰ πουλιὰ καὶ τὰ μελίσσια. Θὰ νοιώσῃ στὶς φλέβες του δυνατὸ τὸ μήνυμα τοῦ Δημιουργοῦ του τότε, κι' ἂν ἀφήσῃ στοχαστικὰ τὴν ψυχή του νὰ πετάξῃ πρὸς ὅλες τὶς γῆϊνες κατευθύνσεις, γλυκειὰ θὰ δοκιμάσῃ τὴν γεύση τῆς ζωῆς.

Ἂν μπορῇ... Τὸ νόημα τοῦ πανηγυριοῦ ν' ἀγκαλιάσῃ, ἂν μπορῇ, μεγάλο θὰ εἶναι τὸ κέρδος στὴ ζήση. Πανηγύρι φωτεινό, γεμᾶτο ἀπ' τὸ νέκταρ τ' Ἀπριλιοῦ, τὸν καλεῖ σ' ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς-γῆς του. Νοιώθει τὴ ζωντάνια του σ' ὅποιο σημεῖο κι' ἂν σταθῇ, καὶ μένει στὴν καρδιά του ἡ χαρά, ὁ παντοτινὸς πλοῦτος, ὡς τὴ μέρα τοῦ τέλους καὶ τοῦ λυτρωμοῦ. Καταπληκτικὸ τὸ θέαμα καὶ μεγάλη σὲ ἔκταση καὶ σὲ βάθος ἡ ὁμορφιά του, μιὰ ὁμορφιὰ πρωτόγνωρη, ποὺ δημιούργησαν Θεοὶ καὶ ἄνθρωποι μὲ μόχθο καὶ ἱδρώτα. Ἀνθρώπινη καὶ Θεϊκὴ σοφία ἔκαμε τούτη τὴν εὐωδιά, ποὺ συνταράζει συθέμελα τὴν ψυχὴ καὶ ποὺ δονεῖ τὰ αἰσθήματα, τὸ νοῦ καὶ τὶς αἰσθήσεις. Ἀνθρώπινη καὶ Θεϊκὴ ὁλάκαιρη ἡ ποίηση τῆς ζωῆς.

Εἶναι ὅλα τοῦτα τὸ μυθικὸ ἔαρ τῆς μεσογειακῆς μας χώρας, ποὺ ἔχει γένει ποίηση, φιλοσοφία, εἰκαστικὴ τέχνη καὶ θρησκεία.

Κύριος ἀνοιξιάτικος μήνας ὁ 'Απρίλιος, φέρνει στὴ γῆ τὸ μήνυμα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς αἰσιοδοξίας γιὰ τὸν ὑπαίθριο λαό μας. Κάνει τὰ δένδρα νὰ κλείσουν τοὺς κάλυκες καὶ σηκώνει ἀπὸ στεριὲς καὶ θάλασσες ἕνα ἀτέλειωτο τραγούδι κοσμογονίας καὶ εἰδυλλιακῆς ὁμορφιᾶς. 'Αντηχεῖ τὸ τραγούδι ἀπὸ κάθε ἔμψυχο καὶ ἄψυχο ὂν τοῦ ἀνοιξιάτικου κόσμου, καὶ σκεπάζει μὲ τὴ μαγεία του κάθε τι, ποὺ προεκτείνει τὴν ὕπαρξή του στὴν αἰωνιότητα. Εἶναι καὶ τοῦτο ἕνα περιστατικὸ ἀπροσμέτρητης ψυχικῆς σημασίας γιὰ τὴν τόνωση τῆς λαογραφικῆς συνειδήσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀφοῦ ἡ λαογραφία μεριμνᾶ γιὰ τὴ διάσωση ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν στοιχείων τοῦ ὑπαρκτοῦ.

Χαίρεται τὸν 'Απρίλη του ὁ λαός μας καὶ τὸν τραγουδᾶ ὅσο κανέναν ἄλλον μήνα τοῦ λαογραφικοῦ του ἔτους. Τὰ τραγούδια του ἐξιστοροῦν τὴν ἀνοιξιάτικη φύση καὶ τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ βίου, μᾶς μεταφέρουν δὲ τόσο κοντὰ στὴν 'Ελληνικὴ βουνοπλαγιὰ μὲ τὶς εἰδυλλιακές της στιγμές:

«Τώρα εἶν' 'Απρίλης καὶ χαρά, τώρα εἶν' καλοκαίρι,
τὸ λὲν τ' ἀηδόνια στὰ κλαριὰ κι' οἱ πέρδικες στὰ πλάγια,
τὸ λὲν οἱ κοῦκοι στὰ ψηλά, ψηλά, στὰ καταράχια,
πᾶν τὰ κοπάδια στὰ βουνὰ νὰ ξεκαλοκαιριάσουν,
πᾶν καὶ κοντὰ οἱ τσοπάνηδες, βαρῶντας τὴ φλογέρα,
νὰ τὰ τυροκομήσουνε καὶ τὴ νομὴ νὰ βγάλουν
καὶ νὰ γιορτάσουν τ'Αη—Γιωργιοῦ, νὰ ρήξουν στὸ σημάδι,
νὰ πιοῦν νερὸ ἀπ' τὰ βουνά, νὰ πάρουν τὸν ἀέρα...».

Στὸ καθιερωμένο ταξίδι μας σ' ὅλη τὴ χώρα, θὰ βροῦμε ἄπειρα τραγούδια ἀκόμα, γνωμικά, παροιμίες, παραδόσεις, θρύλους, προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες. Δὲν λείπει σὲ κανένα ἀπὸ τοῦτα τὰ λαογραφικὰ στοιχεῖα, ἡ θυμοσοφία τοῦ λαοῦ μας, ἡ ἀλληγορικὴ σημασία, ἡ βαθειὰ πίστη πρὸς κάτι τὸ καθιερωμένο, ὁ ἔρωτας καὶ ἡ νοσηρὴ φαντασία. Τὰ προγνωστικὰ τοῦ καιροῦ ἐπίσης, οἱ παρατηρήσεις τοῦ λαοῦ πάνω στὴ ζωὴ τῶν πουλιῶν, οἱ καϋμοὶ καὶ οἱ χαρὲς καὶ οἱ πίκρες τοῦ μηνὸς αὐτοῦ, τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα, συνθέτουν ἕναν φαντασμαγορικὸ χορὸ ἀπὸ σπάνια ποίηση καὶ ὁμορφιά. Ἂς τὰ δοῦμε λοιπὸν ἀπ' τὴν ἀρχή, λαβαίνοντας μέρος στὸ ἀνοιξιάτικο πανηγύρι τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ μόχθου τοῦ ἡρωϊκοῦ ὑπαίθριου λαοῦ μας.

***

Βρίσκουμε στὰ νησιά μας, στὴν Πελοπόννησο, Ρούμελη, Θεσσαλία καὶ Εὔβοια, ἄπειρα δίστιχα πού ἐξυμνοῦν τὶς χαρὲς τοῦ λαοῦ μὲ τὸν 'Απρίλη. Διάχυτο εἶναι στὸ λαό μας τὸ πνεῦμα ἐδῶ, σχετικὰ μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ζητήματα ποὺ ὑπάρχουν, λυμένα καὶ ἄλυτα, στὴ λαϊκὴ ψυχή. Γιὰ τὸν καιρὸ τοῦ 'Απρίλη, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὸν ἀκαταμάχητο ἔρωτα, συναντᾶμε τὰ παρακάτω, δίστιχα:

«'Απρίλης φέρνει τὶς δροσὲς κι' Μάης τὶς πρασινάδες,
τὴν ὁμουρφιὰ τὴν ἔχιτι, ἰσεῖς οἱ δυὸ ἀδιρφάδις...».
(Κάλυμνος—Σάμος—Πάρος).

«Ψεύτρα ἦταν ἡ ἀγάπη σου, σὰν τ' 'Απριλιοῦ τὸ χιόνι,
ἀποὺ τὸ ρίχνει ἀποβραδύς, κὶ τοὺ προυὶ τοὺ λιώνει...».
(Κρήτη—Ρούμελη—Πελοπόννησος).

«Τὰ δυό μας θ' ἀνταμώσουμε τοὺν μήνα τοὺν 'Απρίλη,
ποὔχουν τὰ δένδρα οὔλα ἀνθὸ κὶ τὰ βουνὰ τριφύλλι...».
(Εὔβοια—Ρόδος—Ἄνδρος—Σάμος).

«Οὐ Μάρτης φέρνει τὶς δρουσιὲς κι' 'Απρίλης τὰ λουλούδια,
τσ' αὐτὰ μαζὶ τὰ δυὸ καλά, μᾶς φέρνουν τὰ τραγούδια...».
(Χίος—Μυτιλήνη).

Συναντᾶμε πάλι ἄλλα δίστιχα, ποὺ ἔχουν ἀφορμὴ τὰ πουλιὰ καὶ τὸ χτίσιμο τῶν φωλῃῶν, τ' ἄνθισμα τῆς τριανταφυλλιᾶς καὶ τὴν πίκρα τοῦ χωρισμοῦ, σὰν μὲ τὸ καλοσύνεμα τοῦ καιροῦ ἀρμενίζουν οἱ ναυτικοί μας. Διάχυτο εἶναι καὶ ἐδῶ τὸ ἐρωτικὸ στοιχεῖο, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς.

«Ψηλὰ τὴ χτίζεις τὴ φωλῃὰ καὶ χαμηλώνει ὁ κλῶνος
καὶ θὰ σοῦ κλέψουν τὸ πουλὶ καὶ θὰ σοῦ μείνῃ ὁ πόνος...».
(Σπυράδες—Κρήτη).

«Καὶ σὰ μοῦ πάρουν τὸ πουλί, ἄλλη φωλῃὰ θὰ σάσω
καὶ μὲ καλύτερο πουλὶ μέσα θὰ σωγεράσω...».
(Κρήτη—Κεφαλληνία).

«Ρόδο μου μὴ μαραίνεσαι, μὴν καταλῇς τὰ κάλλη,
κι' ἐμεῖς ἀποῦ χωρίσαμε θ' ἀνταμωθοῦμε πάλι».
('Ιόνια νησιὰ—Κρήτη—Τύρνοβο).

«'Ακόμα δὲν ἀλάργαρα δυὸ μίλλι' ἀπ' τὸν λιμιώνα,
τσαὶ τρέχουν τὰ ματάτσα μου σὰ βρύσες τοῦ χειμώνα...».
(Καστελλόριζο—Κάλυμνος—Μύκονος).

«Θεέ μου μεγαλοδύναμε, θέλω νὰ σ' ἐρωτήσω,
τοῦ 'Απριλιοῦ τὰ λούλουδα, γιάντα τὰ παίρνεις πίσω;».
(Κρήτη—Καστελλόριζο—Πάτμος).

Καὶ τὰ γνωμικὰ καὶ οἱ παροιμίες ὅμως τοῦ 'Απριλίου, δὲν στεροῦνται λαογραφικῆς σημασίας. Γιὰ τὸν καιρὸ καὶ τὴν καλλιέργεια τῆς γῆς του, ὁ λαός μας ἔχει καθιερώσει τὸ πιστεύω του πάνω σὲ παροιμιώδη γνωμικά, ποὺ πολλὰ δὲν στεροῦνται ἀλληγορικῆς σημασίας.

«Ἂν κάμ' 'Απρίλης δυὸ βροχὲς κι' ὁ Μάης ἄλλη μία,
θὰ ν' τὸ ψωμί σου προσφορὰ καὶ τὸ κρασί σου νάμα».
(Πελοπόννησος—Ρούμελη).

«'Απρίλης—Μάης, κουκιὰ μεστωμένα».
(Κρήτη).

«Τὸν 'Απρίλη καὶ τὸν Μᾶ
κατὰ τόπους τὰ νερά...».
(Χίος—Λέσβος).

«Ἄλλο δὲν μὲ μάρανε,
ἀπ' τ' 'Απριλιοῦ τοὺ κρύου...».
(Ἤπειρος—Μακεδονία).

Γνωστὴ εἶναι καὶ γιὰ τὸν 'Απρίλιο ἡ ἀκαταστασία τοῦ καιροῦ πολλὲς φορές. Πιστεύει ὁ λαός μας, ὅτι μέχρι τὶς δέκα ὀκτὼ τοῦ 'Απριλίου, ὁ καιρὸς εἶναι ἀμφίβολος ἀκόμα. Δὲν εἶναι λίγες οἱ περιπτώσεις ποὺ πέφτουν χιόνια καὶ μέσα στὸν 'Απρίλιο, καὶ ποὺ οἱ βροχὲς καὶ ἡ παγωνιὰ καταστρέφουν τὴν παραγωγὴ ἢ κάνουν μεγάλο κακὸ στὰ κοπάδια τῶν ζώων. Τὰ παρακάτω γνωμικὰ μᾶς πείθουν ἀπόλυτα καὶ γι' αὐτό:

«Οὔλουν τοὺν χρόνου ἔτριμα, ὡς δώδικα 'Απριλιοῦ·
ἃ ρουτᾶς τσὶ δικουχτώ,
πέρδικα πάγουσι στ' αὐγό!!.
(Λέσβος).

Τὴν ἴδια παροιμία βρίσκουμε σὲ παραλλαγὲς καὶ στὴ Ρούμελη, Πελοπόννησο, καὶ Θεσσαλία:

«Κι— στ' 'Απριλιοῦ τὶς δεκαουχτώ,
πέρδικα ψώφησι στ' αὐγό...».

'Αλλοῦ πάλι, ὅπως στὴ Μακεδονία, Θράκη, καὶ Ἤπειρο, συναντᾶμε τούτη τὴν παροιμία σχετικὰ μὲ τὸν καιρό:

«Τοὺ Μάρτη ξύλα φύλαγεν,
μὴν κάψῃς τὰ παλούκιαν.
Κι' τ' 'Απριλιοῦ τὶς δεκαουχτώ,
μὴν κάψῃς τὰ καρούλιαν...». (1)

Καὶ οἱ ναυτικοί μας ἔχουν τὸ γνωμικό τους γιὰ τὸν καιρό:

«'Ως τ' 'Απριλιοῦ τὶς δεκαουχτὼ
νἄχῃς τὰ μάτι σου ἀνοιχτό.
Πιράσανι οἱ δεκαουχτώ;
ἄραξι πάνου σ' ἕν' αὐγό».

Ἄλλο γνωμικὸ τοῦ λαοῦ μας, δίνει τὸ πρόσταγμα τῆς νέας ἐποχῆς ποὺ εὐνοεῖ τὴν ὑγεία:

«Μὶ τοῦ ἔμπα τ' 'Απριλιοῦ
νὰ ξυπνᾷς πρὶν τοῦ ἡλιοῦ...».

Γιὰ τὴν πρόγνωση τοῦ καιροῦ, αὐτὸν τὸν μήνα, ὁ λαός μας παρατηρεῖ τὸ πέταγμα τῶν πουλιῶν. Ὅταν βλέπῃ κοπάδια ὁλόκληρα—ἀπὸ διαβατάρικα ἰδίως πουλιὰ—νὰ μαζεύουνται στὰ πεδινά, αὐτὸ σημαίνει βροχὴ καὶ γενικῶς κακοκαιρία. Τὸ κράξιμο τῆς τρυγόνας, ἐπίσης, ἂν εἶναι μονότονο καὶ γίνεται τὶς νύχτες, σημαίνει κι' αὐτὸ βροχή. Κακοκαιρία ἐπίσης σημαίνει, ὅταν ὁ κοῦκος κόψῃ τὸ μονότονο κελάδημά του.

Στὰ 'Ιόνια νησιὰ καὶ στοὺς Σποράδες, παρατηροῦν οἱ χωρικοὶ τὶς πυγολαμπίδες καὶ τὶς νυχτερίδες. Ὅταν οἱ πρῶτες πετοῦν πολλὲς μαζὶ μέσα στὴ νύχτα, σημαίνει καλοκαιρία. 'Απεναντίας, ὅταν οἱ νυχτερίδες μένουν καὶ τὶς νύχτες στὴ φωλιά τους, αὐτὸ σημαίνει ἄσχημο καιρό.

Στὴ Χίο καὶ στὴ Λέσβο, ὅταν ἔρχωνται πολλὲς σουσουράδες σημαίνει καλὴ χρονιὰ καὶ καλοσύνεμα τοῦ καιροῦ.

***

'Αμέτρητους θρύλους καὶ ἀρκετὲς παραδόσεις, προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες, ἀλλὰ καὶ γεμᾶτα ποίηση καὶ ὁμορφιὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, συναντᾶμε στὸ ἑορτολόγιο τοῦ μηνὸς ποὺ διανύουμε.

Ὅπως καὶ στὸν Μάρτιο, ξεχωρίζουμε κι' ἐδῶ τὶς ἑορτὲς σὲ ἀκίνητες καὶ κινητές. Μοναδικὴ ἀκίνητη ἑορτὴ γιὰ τὸν 'Απρίλιο, ἔχουμε τὴν ἑορτὴ τοῦ 'Αγίου Γεωργίου μόνον—23 'Απριλίου—καὶ αὐτὴ ὄχι πάντοτε, ἀφοῦ μετατοπίζεται ἀπὸ τὴν 'Εκκλησία μας στὴ δεύτερη ἡμέρα τοῦ Πάσχα, ὅταν συμπίπτῃ μὲ τὴν 'Εβδομάδα τῶν Παθῶν. 'Απὸ τὶς κινητὲς πάλι, κατὰ κανόνα, ἔχουμε μέσα στὸν 'Απρίλιο τὶς «Μεγάλες 'Ημέρες», ἤτοι τὴν 'Εβδομάδα τῶν Παθῶν καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα.

Παρουσιάζουν καὶ οἱ δύο αὐτὲς ὁμάδες τῶν ἑορτῶν σπουδαῖο λαογραφικὸ ἐνδιαφέρον. Θὰ πάρουμε πρῶτον τὸν Ἅγιο Γεώργιο, πιστοὶ στὴ σειρὰ τοῦ ἑορτολογίου ποὺ ἀκολουθήσαμε μέχρι σήμερα.

Φαντάζεται ὁ λαός μας τὸν Ἅγιο Γεώργιο, ὡς τὸν κατ' ἐξοχὴν προστάτη του ἐνάντια στὰ κακοποιὰ στοιχεῖα. Τὸν παραδέχεται ἀκόμα ὡς προστάτη του στοὺς πολέμους καὶ στὴν αἰχμαλωσία (2), οἱ δὲ θαλασσινοὶ δὲν παύουν νὰ ἐπικαλοῦνται τὴν βοήθειά του στὶς περιπτώσεις ποὺ καὶ ἡ ἄνοιξη φέρνει τρικυμία.

Ὑπάρχουν πολλοὶ θρῦλοι σχετικὰ μὲ τὶς δρακοκτονίες τοῦ 'Αγίου Γεωργίου

1. Ξύλα τοῦ κρεβατιοῦ.

2. Ἡ αἰχμαλωσία, στοὺς θρύλους, στὶς παραδόσεις καὶ τὰ δημώδη ἄσματα, ἀνάγεται στὴν ἐποχὴ τοῦ μεσαίωνα, ὅπου ὁ Ἅγιος Γεώργιος σώζει παιδιὰ καὶ κορίτσια ἀπὸ τοὺς Σαρακηνοὺς πειρατὰς καὶ ἀπὸ ἄλλου εἴδους ἁρπαγές.

καὶ πολλὲς παραδόσεις σχετικὰ μὲ τὴ διάσωση αἰχμαλώτων, ἰδίως δὲ παιδιῶν καὶ κοριτσιῶν.

Παλαιὸς θρῦλος, τὸν ὁποῖον συναντᾶμε σήμερα σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ποὺ τόσο πιστὰ ἀπεικονίζεται στὴν εἰκονογραφία, ὁμιλεῖ γιὰ τὴ διάσωση βασιλοπούλας ἀπὸ φοβερὸ δράκοντα. Ἄλλος θρῦλος ὁμιλεῖ γιὰ τὴ διάσωση βασιλοπούλας ἀπὸ φοβερὸ λέοντα, ποὺ πάντοτε τοῦ πήγαιναν ἕναν νέον ἄνθρωπο γιὰ νὰ δειπνήσῃ. Ἐπ' αὐτοῦ βρίσκουμε τὴν παρακάτω παραλλαγὴ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ σὲ πολλὰ μέρη τῆς χώρας μας, ἰδίως δὲ στὰ νησιὰ καὶ τὰ ὀρεινὰ τῆς Ρούμελης. Παραθέτουμε ἕνα ἀπόσπασμα μόνον, ἐλλείψει, ἐπαρκοῦς χώρου :

«Ἅγιε μου Γιώργη ἀφέντη μου, πρῶτε μου καβαλλάρη,
ἁρματωμένε μὲ σταυρὸ κι' ὁλόχρυσο κοντάρι,
εἴχαμε καὶ στὸν τόπο μας ἕνα βαθὺ πηγάδι,
πού 'ρχότανε ἕνα θεριό, ἕν' ἄγριο λιοντάρι.
Μιὰ μέρα δὲν τοῦ πήγαμε ἄνθρωπο νὰ δειπνήσῃ,
σταλιὰ νερὸ δὲν ἄφησε στὴ χώρα νὰ δροσίσῃ.
Νὰ ρίξουμε τὸ βουλιτὴ [1] κι' ὁποιου 'ναι γιὰ νὰ πέσῃ,
νὰ πάγῃ τὸ παιδάκι του τοῦ λιονταριοῦ πισκέσι.
Καὶ οὐ βουλίτης ἔπεσε σὲ μιὰ βασιλοπούλα,
ὅπου τὴν εἶχε οὐ βασιλὲς μία μοναχοπούλα.

*

Σὰν τἄκουσε οὐ βασιλές, τοῦτο τὸ λόγο λέγει :
—Πάρτε τὸ βιό μου ὁλάκερο κι' ἀφῆστε τό παιδί μου.
Πολὺς κόσμος σηκώθηκε, πάγει στὸν βασιλέα :
— Γιὰ στεῖλε τὸ παιδάκι σου, μὴν πάρουμε καὶ σένα.
— Στολίσετε τὴν κόρη μου καὶ κάνετέ την νύφη
καὶ στεῖλ'τε την τοῦ λιονταριοῦ πισκέσι νὰ δειπνήσῃ.
Ἀπ' ὅπου τὴν πηγαίνανε καὶ ὅπου τὴν ἐπερνοῦσαν,
ροδόσταμα τὴν ραίνανε καὶ τὴν ἐπεριχοῦσαν.
—Καλλιά'χα νὰ μὲ βάλετε 'λοζώντανη στὸ χῶμα,
πίρε ποὺ θὰ μὲ βάλετε στοῦ λιονταριοῦ τὸ στόμα.

*

Σὰν τἄκουσε οὐ Ἅγι Γιώργ'ς τρέχει νὰ τὴ γλυτώσῃ
κι' ἀπ' τὸ βαρὺ τὸ θάνατο νὰ τὴν ἐλευτερώσῃ.
Ἀπὸ καρσί τονὲ θωρεῖ κι' ἀπὸ κοντὰ τοῦ λέγει :
—Ἄϊντε ξενάκι μ' στὸ καλό, νὰ μὴ φάγῃ καὶ σένα
αὐτὸ τὸ ἄγριο θεριό, ὅπου θὰ φάγ' καὶ μένα.
—Κόρη μου, γὼ θὰ κοιμηθῶ πάνου στὰ γόνατά σου,
κι' ὅταν θάν' ἔβγῃ τὸ θεριό, ἐγὼ θὰ σὲ γλυτώσω.

*

—Αὐτὰ τὰ λές, ξενάκι μου, νὰ μὲ παρηγορήσῃς
κι' ὅταν θὰ ν' ἔβγῃ τὸ θεριό, θὰ φύγῃς νὰ μ' ἀφήσῃς.
—Ἄφες με κόρ' νὰ κοιμηθῶ πάνω στὰ γόνατά σου,
κι' ὅταν θάν' ἔβγῃ τὸ θεριό, ἐγὼ θὰ σὲ γλυτώσω.

*

Ὅπου κοιμᾶται οὐ Ἅγιους Γιώργ'ς, πάει ἕνα περιστέρι
ποὺ βάστα τίμιο σταυρὸ εἰς τὸ δεξί του χέρι.
Καὶ γράφει ἀπάνου ὁ σταυρὸς «βίβα Ἅγιε μου Γιώργη
ὅ,τι νὰ λέγ' τ' ἀχεῖλι σου, στὴν ὥρα νὰ τελειώνῃ».

1. Κλῆρο.

Γυρίζει ἀνατολικὰ καὶ κάνει τὸ σταυρό του,
μιὰ κονταριὰ τοῦ ἔδωσε κι' ἔκοψε τὸ λαιμό του.
Καὶ τὸ ξαναδευτέρωσε καὶ τοὔλαχε στὸ στόμα—
ἔκανε τόση ταραχὴ στὶς πέτρες καὶ στὸ χῶμα.

*

—Πές μου, ξενάκι μ', πῶς σὲ λέν' καὶ τί 'ναι τὄνομά σου,
νὰ σοῦ χαρίσ' ὁ ἀφέντης μου χαρὲς στὴν ἀφεντιά σου ;
—Γιῶργο, μὲ λένε κόρη μου, ἀπ' τὴν Καππαδοκία,
σὰ θὲς νὰ κάνῃς χάρισμα, κάνε μιὰν ἐκκλησία.
Καταμεσὴ στὴν ἐκκλησιὰ στῆς' ἕναν καβαλάρη
καὶ δῶσε καὶ στὸ χέρι του ἕνα χρυσὸ κοντάρι,
γιὰ νὰ τὸν ἑορτάζουνε ὅλοι μικροὶ μεγάλοι».

'Αθηναϊκὴ παράδοση τῶν νεωτέρων χρόνων, ἐξ ἄλλου, ὁμιλεῖ γιὰ τὴν διάσωση παιδιοῦ χήρας ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία τῶν Τούρκων. Βρίσκουμε καὶ ἐδῶ τὸ σχετικὸ δημοτικὸ τραγούδι, μὰ τὸ ἀποσιωποῦμε πρὸς τὸ παρόν.

Πολλὰ εἶναι τὰ γνωμικὰ καὶ οἱ παροιμίες ποὺ καθιέρωσε ὁ λαός μας καὶ μὲ τὴν ἑορτὴ τοῦ 'Αγίου Γεωργίου. Γιὰ τὶς καιρικὲς μεταβολές, ἔχουμε τοῦτο τὸ γνωμικό :

«'Απ' τ' "Αη—Γεωργιοῦ κι' πέρα.
δῶσι τ' φουστανιοῦ σ' ἀέρα...».
(Νησιὰ—Ρούμελη—Πελοπόννησος).

Καὶ οἱ παρακάτω στίχοι, ἔχουν ὡς θέμα τὶς δύο μεγάλες ἐποχὲς ποὺ ἀνοίγουν οἱ "Αγιοι Δημήτριος καὶ Γεώργιος, προσφιλεῖς καὶ τόσο ταυτόσημοι "Αγιοι στὸ λαό μας. Παρουσιάζουν τὸν "Αγιο Δημήτριο νὰ ἐπιτιμᾷ τὸν "Αγιο Γεώργιο, ἐπειδὴ ἀνοίγει τὸ καλοκαίρι καὶ σκορπᾷ ὁ λαὸς στοὺς κάμπους. Τοὺς βρίσκουμε στὴ Μακεδονία καὶ στὴ Θράκη :

«Οἱ δυὸ 'Αγίγοι μάλωναν, "Α—Γιώργης κι' "Α—Δημήτρης.
—"Α—Γιώργη, "Α—Γιώργη βούλγαρε καὶ σκορποφαμελίτη,
ἐγὼ ἀνταμώνω φαμελιὲς κὶ σὺ τὶς ξεχωρίζεις.
'Ανταμώνω μάννες μὲ παιδιὰ καὶ σὺ τὰ ξεχωρίζεις...».

"Αλλα γνωμικὰ καὶ παροιμίες, ἔχουν ὡς θέμα τὴν ἐπίκληση τῶν θαλασσινῶν σὲ ὥρα 'Απριλιάτικης τρικυμίας. 'Απὸ γράμμα ἀναγνώστριας τῆς μαρτυρικῆς μας Κύπρου, μαθαίνουμε τούτη, τὴν ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ 'Ελληνικὴ ἐπίκληση :

«"Αη—Γεώργκη βούθα μου!
—Καὶ σοῦ τὸν πόδα σάλευε...».

'Απὸ τὴν Κρήτη πάλι, ἔρχεται παρόμοια ἐπίκληση :

«"Αη—μου Γιώργη μου, βοήθα μου!
—Μὰ σειὲ καὶ σὺ τὰ πόδια σου...».

"Αλλη παροιμία τοῦ λαοῦ, μᾶς δείχνει ὅτι οἱ φαῦλοι γρήγορα συναντοῦν τοὺς φαύλους καὶ συνδέονται μὲ μεγάλη φιλία :

«'Εμπῆκ' ὁ Γιῶργος στὸ χορὸ κι' ἀντάμωσε τὸν Γιάννο!..».

Παραλείπουμε πολλὰ ἄλλα σχετικὰ μὲ τὴν ἑορτὴ τοῦ 'Αγίου Γεωργίου, γιὰ νὰ δοῦμε καὶ τὶς κινητὲς ἑορτές.

****

Γραφικὰ εἶναι τὰ ἔθιμα καὶ τὰ ἤθη τοῦ Σαββάτου τοῦ Λαζάρου καὶ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων. Τὰ αὐτοσχέδια κάλαντα τοῦ Λαζάρου μὲ τὰ πολύχρωμα καὶ τὰ καλοστολισμένα καλάθια, τὰ αὐγὰ ποὺ μαζεύονται ἀπὸ τὸ προϊὸν τῶν καλλάντων γιὰ τοὺς φτωχούς, τὰ βάγια καὶ οἱ δάφνες, ποὺ κάθε κλωνάρι ἔχει καὶ τὸ ριζιμιὸ τοῦ κάθε

κοριτσιοῦ νὰ πῇ, ὅλα τοῦτα, μαζὶ μὲ τὶς ἄπειρες δεισιδαιμονίες καὶ προλήψεις, ἀνοίγουν τὴν Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν.

Ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων ἀρχίζουν οἱ ἀγρυπνίες. Ὁ λαὸς τρέχει στὶς ἐκκλησίες ν' ἀκούσῃ τὰ «Νυμφία», τὸ τροπάρι τῆς Κασσιανῆς καὶ «τοὺν νυμφώνα σου γλέπω...». Κατανυκτικὴ εἶναι ὁλόκληρη ἡ ἑβδομάδα τῶν Παθῶν γιὰ τοὺς ἁπλοϊκοὺς χωρικούς μας, ἔχει ἀπροσμέτρητη ὁμορφιὰ καὶ γοητεία, μὰ ἔχει καὶ δεισιδαιμονίες καὶ προλήψεις ἀμέτρητες. Γραφικὸ ὅσο καὶ χαρακτηριστικὸ τῆς νεανικῆς ἄγνοιας, εἶναι τὸ θέαμα ποὺ παρατηροῦμε στὶς νησιώτικες ἐκκλησίες, καὶ κατὰ τὸ ὁποῖο, συμπαθέστατες γρηοῦλες ποὺ κοιμοῦνται τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου στὰ στασίδια, ὕστερα ἀπὸ τῆς ὁλονυκτικὲς ἀγρύπνιες, δέχονται τὴν συνωμοτικὴ ἐπίθεση τῶν πιτσιρίκων ποὺ δένουν τὶς ἄκρες τῶν φορεμάτων τους. Κι' ὅταν οἱ γρηὲς ξυπνήσουν, καταριοῦνται τὸν Ἰούδα ποὺ «ἔδεσε τὸν Κύριο γιὰ νὰ τὸν πάῃ στὸν Πιλᾶτο...».

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀγρύπνιες στοὺς ἑσπερινούς, γραφικό, ὅσο καὶ γεμᾶτο ἀπὸ κατανυκτικὴ εὐλάβεια εἶναι τὸ θέαμα τῆς Ἀποκαθηλώσεως τοῦ Χριστοῦ, τοῦ στολισμοῦ τῶν Ἐπιταφίων καὶ τῆς Ταφῆς. Κάθε ἄνθρωπος, σ' ὁποιοδήποτε νησί μας, ἔχει νὰ σκεφτῇ καὶ νὰ πράξῃ πολλὰ κατὰ τὴν ὥρα τῆς Ἀποκαθηλώσεως, στὰ δώδεκα Εὐαγγέλια, καὶ στὴν Ταφή. Εἶναι ὅλα αὐτὰ ἀρκετὰ πολύπλοκα καὶ φέρνουν σὲ ἀμηχανία τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὰ παρακολουθεῖ πίσω ἀπὸ τὶς πλάτες τοῦ λαϊκοῦ πλήθους. Τὰ χείλη τῶν δεισιδαιμόνων καὶ τῶν προληπτικῶν ψιθυρίζουν ἀκατανόητα δίστιχα, καὶ πολλὲς κινήσεις χαρακτηρίζονται ἀπὸ πρωτόγονη εἰδωλολατρικὴ τελετουργία κάποιου ἄγνωστου ἐθίμου. Κι' ὅλα αὐτὰ συνυπάρχουν μὲ βαθειὰ εὐλάβεια καὶ ἀφοσίωση πρὸς τὰ Θεῖα, μὲ πιστὴ τήρηση ὅλων ἐκείνων ποὺ ἐπιτάσσει τὸ ὀρθόδοξο πνεῦμα τῆς θρησκείας μας.

Ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν τὰ θλιβερὰ μοιρολόγια ποὺ παρακολουθοῦν τὸ στόλισμα τοῦ Ἐπιτάφιου. Γυναῖκες καὶ παιδιὰ ψάλλουν αὐτοσχέδιους ὕμνους, ἐνῶ ἄλλοι κουβαλοῦν κάθε εἴδους λουλούδια καὶ πρασινάδες. Οἱ θλιβεροὶ σκοποὶ ποὺ ἔχουν τὰ μοιρολόγια, μαζὶ μὲ τοὺς βραχνοὺς ἤχους ἀπ' τὰ σήμαντρα τῶν χωριῶν, συνθέτουν βαγγνερικὲς ραψῳδίες μὲ σπάνιες ἀποχρώσεις :

«Σήμερα μαῦρος οὐρανός, σήμερα μαύρη μέρα,
σήμερα ὅλοι θλίβονται καὶ τὰ βουνὰ λυποῦνται.
Σήμερα ἔβαλαν βουλὴ οἱ ἄνομοι Ἑβραῖοι,
γιὰ νὰ σταυρώσουν τὸ Χριστό, τὸν πάντων Βασιλέα.
Κι' ὁ Κύριος ἠθέλησε νὰ μπῇ σὲ περιβόλι,
νὰ λάβῃ δεῖπνο μυστικό, ποὺ θὰ τὸν λάβουν ὅλοι...».

Τὴν Ἀκολουθία τοῦ Ἐπιταφίου ἀκολουθοῦν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν χωριῶν, κοντὰ στὰ μεσάνυχτα. Ἀπὸ πόρτες καὶ παράθυρα τῶν σπιτιῶν ραίνουν τὸν Ἐπιτάφιο μὲ ροδόσταμα καὶ λουλούδια οἱ ἀνήμποροι ν' ἀκολουθήσουν, καὶ καῖνε θυμιατὰ μὲ μοσχολίβανο καὶ βάγια. Ἡ πομπὴ γυρίζει τὶς πλατεῖες καὶ τοὺς δρόμους καὶ καταλήγει ξανὰ στὴν ἐκκλησία, ὅπου περνοῦν κάτω ἀπὸ τὸν Ἐπιτάφιο μικροὶ καὶ μεγάλοι γιὰ νὰ ἐπιτύχουν «καλὴ ζωὴ στοὺν ἄλλουν κόσμου».

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου γιορτάζεται ἀπ' τὸ λαό μας μὲ τόσο γραφικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, ποὺ θὰ χρειάζονταν ὁλόκληροι τόμοι γιὰ νὰ περιγραφοῦν. Οἱ ὁλόλευκες λαμπάδες ποὺ φέρνουν στὰ σπίτια τὸ ἀνέσπερο φῶς τῆς Ἀναστάσεως, τὰ κόκκινα αὐγὰ τῆς Δευτέρας τοῦ Πάσχα, ὁ πατροπαράδοτος ὀβελίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, οἱ χοροὶ στ' ἁλώνια καὶ στὶς πλατεῖες ὕστερα ἀπ' τὴν ἀπογευματικὴ «ἀγάπη», συνθέτουν ἕνα σπάνιο ποίημα ὁμορφιᾶς καὶ μαγείας. Οἱ θρησκευτικὲς τελετὲς τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα ποικίλλουν στὰ διάφορα μέρη τῆς Χώρας, μὰ ἔχουν ἰδιαίτερη λαμπρότητα στὰ χωριά, ποὺ ἡ Ἀνάσταση γίνεται ἀπ' τὰ μεσάνυχτα ὡς τὸ γλυκοχάραμα, ἀφοῦ μὲ τὴν αὐγὴ ἀναστήθηκε κι' ὁ Χριστός.

Ἰδιαίτερη ὁμορφιὰ παρουσιάζουν οἱ «λαμπρόσχολες» ἡμέρες. Ὁ λαὸς ξεχύνεται στὶς ἐξοχὲς καὶ τ' αὐτοσχέδια τραγούδια συμπληρώνουν τὴν χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως :

«Χριστὸς Ἀνέστη, μάτια μου, ἔλα νὰ φιληθοῦμε,
καὶ τὶς παληὲς ἀγάπες μας νὰ ξαναθυμηθοῦμε.
Χριστὸς Ἀνέστη, μάτια μου, ἔλα νὰ φιληθοῦμε,
κι' ἂν δὲ σ' ἀρέσῃ τὸ φιλί, στρῶσε νὰ κοιμηθοῦμε.
Χριστὸς Ἀνέστη, μάτια μου, χαρῆκαν οἱ ἀγγέλοι,
καὶ μεῖς δὲν ἀνταμώσαμε, οἱ πολυαγαπημένοι...».

***

Ἀλλά... «οὐδὲν καλὸν ἀμιγὲς κακοῦ»...Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τόσο γραφικὰ σὲ ποίηση ἔθιμα τῶν ἡμερῶν τοῦ Πάσχα καὶ τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, ὑπάρχει καὶ ἡ ἄλλη πλευρὰ τῆς λαογραφικῆς ὑπαίθριας ψυχῆς, ἡ πλευρὰ τῶν προλήψεων καὶ τῶν δεισιδαιμονιῶν. Καὶ τὰ δύο τοῦτα στοιχεῖα τὰ συναντᾶμε σὲ μεγάλη κλίμακα τὴν Μεγάλη Ἑβδομάδα, καὶ σὲ λιγώτερη—εὐτυχῶς—τὶς ἡμέρες τοῦ Πάσχα.

Ἀφήνουμε τὶς τρεῖς πρῶτες ἡμέρες τῆς Ἑβδομάδες τῶν παθῶν—καὶ μαζὶ μ' αὐτὲς τὴν Κασσιανή, ποὺ τόσα ἔχει νὰ μᾶς διδάξῃ μὲ τὶς λαογραφικὲς συνήθειες σύγχρονων Κασσιανῶν— καὶ φθάνουμε στὴν Μ. Πέμπτη. Πρέπει, ἐδῶ νὰ εἶσαι μυρωμένος ἀπὸ τὴν Μ. Τετάρτη καὶ νὰ μεταλάβῃς χωρὶς ἄλλο τὸ πρωί. Ἡ γυναίκα τῆς Κρήτης ποὺ εἶναι «μυρωμένη,—βαφτισμένη, τσῆ Μεγάλης Πέμπτης μεταλαβωμένης», παίρνει ἕνα αὐγὸ καὶ τὸ βουτᾷ στὴν μπογιὰ τὴν κόκκινη γιὰ νὰ τὸ βάψῃ. Τὸ ἀφήνει ὕστερα νὰ καλοβράσῃ. Κατόπιν, τὸ ἀφήνει στὸ ράφι ἀκίνητο ἐπὶ ἑφτὰ χρόνια. Πάνω στὰ ἑφτὰ χρόνια τὸ σπάζει, καὶ βρίσκει μέσα μιὰ δαχτυλιδόπετρα...

Τὴν νύχτα τῆς Μ. Πέμπτης—σὲ πολλὰ νησιὰ—τὴν ὥρα ποὺ λένε τὰ Εὐαγγέλια, κρατᾷς μιὰ κλωστὴ καὶ σὲ κάθε εὐαγγέλιο δένεις καὶ ἀπὸ ἕνα κόμπο. Ὕστερα, ὅλους μαζὶ τοὺς κόμπους τοὺς βάζεις στὸ τσιμπέρι σου. Προφυλάγεσαι ἔτσι ἀπὸ κάθε κακὸ συναπάντημα...

Τὴν Μ. Παρασκευὴ—στὴν Κεφαλληνία, Ζάκυνθο καὶ Κρήτη—δὲν κάνει νὰ ράβουν. Κεντοῦν οἱ βελονιὲς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Πρέπει ἐπίσης νὰ μὴ βάζουν τὸ κερὶ ἀπ' τὸν Ἐπιτάφιο στὸ σπίτι, γιατὶ κάποιος θὰ πεθάνῃ. Στὸν στολισμὸ τοῦ Ἐπιταφίου, πρέπει νὰ λάβῃς ὁπωσδήποτε μέρος, γιατί, διαφορετικά, γρήγορα θὰ στολίσουν τὸν δικό σου Ἐπιτάφιο...

Εἶναι καλό, τὴν Μ. Παρασκευὴ ἐπίσης, γιὰ τοὺς Κρητικούς, νὰ χύσῃς δάκρυα γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὰ Πάθη. Καλὸ εἶναι ἀκόμα νὰ φᾷς ξύδι μὲ φέτες λεμονιοῦ καὶ νὰ λουστῇς μὲ τὰ καλορρίζικα τοῦ Ἐπιταφίου, γιὰ νὰ σοῦ πάψουν οἱ πονοκέφαλοι. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ λουστῇς ποτὲ πλέον Παρασκευή, σ' ὁλόκληρο τὸ χρόνο!...

Ἄτυχος καὶ κακομοιριασμένος γιὰ πάντα—στὴ Λέσβο καὶ Χίο—εἶναι ἐκεῖνος ποὺ γεννήθηκε Μεγάλη Παρασκευή. Γι' αὐτὸ λένε συχνὰ γιὰ τὸν ἄτυχο :

«Ἐμ' Μιγαλουπαρασκιυιάτικα ἠὗρι νὰ γινν'θῇ;».

Τὸ Μ. Σάββατο—στὴν Κρήτη καὶ Κύπρο—εἶναι καλὸ νὰ βάλῃς ξύλα στὸ φοῦρνο, γιὰ νὰ κάψῃς τὸν Ἰούδα. Οἱ γυναῖκες—στὴ Χίο καὶ Λέσβο—πρέπει νὰ πάρουν ἀπ' τὸ μυρωμένο «ἀβαγιανὸ» Χόρτο μὲ τὸ ὁποῖο ραντίζει ὁ παππᾶς ὅταν λέγει τὸ «Ἀνάστα ὁ Θεὸς»—γιατὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μύρο ποὺ ἔρραναν οἱ Μυροφόρες τὸ μνῆμα τοῦ Χριστοῦ. Μὲ τὸ «ἀβαγιανὸ» θυμιάζουν τρία Σάββατα, γιὰ νὰ φύγουν τὰ κακὰ τοῦ σπιτιοῦ.

Τέλος, τὸ Πάσχα—σὲ ὅλη τὴν Ἑλληνικὴ ὕπαιθρο—πρέπει νὰ σταυρώσουν οἱ γυναῖκες τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὸν καπνὸ τῆς λαμπάδας, ποὺ ἄναψαν ὅταν ὁ παπᾶς εἶπε τὸ «Δεῦτε λάβετε φῶς...». Θὰ πᾶνε ἔτσι ὅλες οἱ δουλειὲς χαρούμενες. Τὸ

κερὶ τῆς λαμπρῆς φυλάγεται καὶ τὸ ἀνάβουν στὶς κακὲς ὧρες, ὅπως λ.χ. ὅταν ἀστράφτει ὁ οὐρανός, γιὰ νὰ φύγουν μακρυὰ τ' ἀστροπελέκια.

Στὴν Κρήτη καὶ στὴν Εὔβοια, ὅταν ὁ παπᾶς λέει τὸ «Χριστὸς 'Ανέστη», πρέπει νὰ μελετᾷς ἀπὸ μέσα σου ὅ,τι καλὸ ἐπιθυμεῖς. Ὅταν πάλι ὁ παπᾶς λέγει τὸ «διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροί...» πρέπει νὰ λές : «νὰ διασκορπιστοῦν καὶ νὰ λυώσουν ὅσοι θέλουν τὸ κακό μου». Πρέπει ἀκόμα—σὲ ἄλλα μέρη—νὰ ἐλαφρώνῃς τὰ ροῦχα σου τὴν ἡμέρα τῆς Λαμπρῆς, γιὰ νὰ μὴ φοβᾶσαι...ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα κρυολόγημα.

'Απὸ τοῦ Πάσχα μέχρι τῆς 'Αναλήψεως, ὁ ὑπαίθριος λαός μας χαιρετᾷ μὲ τὸ μήνυμα «Χριστὸς 'Ανέστη» μόνον. Ἡ ἀπάντησις εἶναι «'Αληθῶς 'Ανέστη» καὶ τοῦτο τηρεῖται μὲ σχολαστικὴ προσήλωση καὶ ἀκρίβεια.

Τελειώνουμε τὸν 'Απρίλιο μὲ τὴν ἀκόλουθη παράδοση τοῦ λαοῦ γιὰ τὸν 'Ιούδα. Τὴν συναντᾶμε στὴν Ἤπειρο, στὴν Πελοπόννησο καὶ τὰ νησιά, καὶ τὴν παραθέτουμε στὴν καθομιλουμένη γλῶσσα πλὴν τῆς λέξεως «'Ιούδας» ποὺ στὴν λαϊκὴ παράδοση ἀναφέρεται «Γιούδας» :

Γεννήθηκε κάποτε ἕνα παιδὶ καὶ οἱ γονεῖς του τὸ ἄφησαν στὸ βουνό, γιατὶ τὸ Μαντεῖο τοὺς εἶπε πὼς θὰ γίνῃ τρισκατάρατος. Τὸ βρῆκε ἐκεῖ ἕνας τσοπάνης καὶ τὸ πῆρε γιὰ νὰ βόσκῃ τὰ γίδια καὶ νὰ τὸ μεγαλώσῃ. 'Επειδὴ ὅμως τὸ παιδὶ ἔμοιαζε μὲ γίδι, τὸ βάφτισε «Γιούδα». Πέρασε κάποτε ὁ Χριστὸς καὶ πῆρε τὸν Γιούδα μαζί του. Μιὰ μέρα, ἡ Μάρθα ἔδωσε στὸν Χριστὸ ἕνα μπουκάλι ροδόσταμα. Ζήλεψε τότε ὁ Γιούδας καὶ ἔβαλε σκοπὸ νὰ κλέψῃ τὸ ροδόσταμα ἀπ' τὸ Χριστὸ καὶ νὰ τὸ πουλήσῃ, ἐπειδὴ τότε πουλιόταν μὲ τὸ δράμι καὶ εἶχε πολλὰ λεφτά. Μὴ βρίσκοντας λοιπὸν εὐκαιρία, γιὰ νὰ τὸ κλέψῃ, πρόδωσε τὸν Χριστὸ—ὅταν βρῆκε καιρὸ—καὶ τὴν στιγμὴ ποὺ τὸν συνελάμβαναν οἱ στρατιῶτες πῆρε τὸ ροδόσταμα. Ὕστερα τὸ μετάνοιωσε. Πῆγε στὴν μάννα του καὶ ἔκλαψε πολύ, λέγοντας πὼς αὐτὸς ἦταν ἡ αἰτία νὰ σταυρώσουν τὸ Χριστό. Ἡ μάννα του τὸν παρηγόρησε καὶ τοῦ εἶπε : «Μὴ στινουχουριέσι π'δί μ'. Τώρα πειά, δὲν ξαναγυρίζ' τ'ς Μαριὰς οὐ γυιός...». Ὁ Γιούδας ἐπέμενε τότε πὼς θὰ ξαναγυρίσῃ ὁ Κύριος, καὶ σὰν τὸν εἶδε ἔτσι ἡ μάννα του, τοῦ λέει γιὰ νὰ τὸν καθησυχάσῃ : «Βλιέπ'ς τοὺς πιτινὸ π'μαγειρεύου; Ἔ!! Ἅμα σ'κουθῇ οὐ πιτινὸς ἀπ' τοὺν τέντζερι κὶ φουνάξ, τότι θ' ἀναστηθῇ κὶ οὐ Χριστός»... Τότε ἔγινε τὸ θαῦμα. Ὁ πετεινὸς ζωντάνεψε καὶ κελάδησε...

Ἔφυγε τότε ὁ «Γιούδας» καὶ πῆγε καὶ κρεμάσθηκε σὲ μιὰ συκιά. Τὸ κλαδὶ τῆς συκιᾶς ὅμως ὅλο καὶ χαμήλωνε, κι' ἔτσι ὁ «Γιούδας» δὲν πνιγόταν. Τρεῖς μέρες τυραννιόταν, ὥσπου, σὰν ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, σηκώθηκε ἀπότομα τὸ κλαδὶ πρὸς τὰ πάνω καὶ πνίγηκε ὁ «Γιούδας».

(Προσεχῶς ὁ **Μάϊος**)

ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Ἥρωες καὶ Μάρτυρες ἀστυνομικοί

(Ἀπρίλιος 1944)

Χρόνια δέκα τέσσερα πέρασαν ἀπὸ τότε, ποὺ σᾶν τέτοιες, ἱερὲς τῆς Χριστιανωσύνης μέρες, σαράντα ἄοπλοι ἀστυνομικοὶ βρῆκαν τραγικὸ θάνατο, ἀνεβαίνοντας κι' αὐτοὶ σᾶν τὸ Χριστό, τὸ δρόμο «τοῦ Κρανίου τόπου», τὸ δρόμο πρὸς τὸ Σουλησάρι τῶν Καλαβρύτων.

Κάθε χρόνο, τέτοια ἐποχή, οἱ σκέψεις ὅλων μας στρέφονται στὶς ἱερὲς μορφὲς τῶν δολοφονηθέντων ἀπὸ χέρια Ἑλληνικά, ἀστυνομικῶν. Ἡ θυσία των, μᾶς ὁδηγεῖ στὸ δύσκολο καὶ τραχὺ ἔργο μας.

Νάμαστε κι' ἐμεῖς πάλιν, εὐγνώμονες προσκυνηταὶ τῆς μνήμης τῶν συναδέλφων μας, ποὺ θυσιάστηκαν στὸ βωμὸ τῆς πατρίδος, συνεπεῖς στὸ ὑπέρτατο καθῆκον, κλίνομε εὐλαβικὰ τὸ γόνυ πρὸ τῶν σεπτῶν των μορφῶν.

Τὸ βουβὸ τοῦτο δρᾶμα τῆς ψυχικῆς ἐπικοινωνίας νεκρῶν καὶ ζώντων—ἀληθινὴ μυσταγωγία—μᾶς μεταφέρει σ' ἐπίπεδα ὑψηλότερα, μᾶς δίνει τὸ μέτρο καὶ τὴν ἔκτασι τῶν μεγάλων πράξεων καὶ μᾶς ἀφήνει μὲ τὴ συγκίνησι τῶν πιὸ ὡραίων συναισθημάτων καὶ τῶν εὐγενεστέρων φιλοδοξιῶν.

Τούτη τὴν ὥρα, τὴν ἐπίσημη καὶ ἱερή, ἐμεῖς οἱ νεώτεροι σὲ μνήμη καὶ δόξα, τῶν ἀγρίως δολοφονηθέντων κείνη τὴν ἐποχὴ ἀστυνομικῶν, χαιρετᾶμε μὲ σεβασμὸ καὶ ὑψηλὴ περηφάνεια, τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀνδρείας των.

Συνάδελφοι. Τὸ τίμιο αἷμα σας ποὺ χύθηκε, εἶναι γιὰ μᾶς τὸ γάλα ποὺ βυζαίνομε καὶ γινόμαστε ἀνδρεῖοι καὶ θεριεύομε, ἕτοιμοι γιὰ ἔργα μεγάλα, γιὰ νίκες καινούργιες τοῦ τιμημένου Σώματός μας.

Θυσίες, σᾶν καὶ τὶς δικές σας, εἶναι δεσμοὶ ἀκατάλυτοι ποὺ ἑνώνουν σφικτὰ τ' ἄτομα σὲ μιὰ ἀδάμαστη ἐθνικὴ θέλησι. Εἶναι ἄφθαρτες γέφυρες, ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὸ παρελθὸν στὸ μέλλον, οἱ πλατεῖς δρόμοι ποὺ ὁδηγοῦν κατ' εὐθεῖαν στὴν ἐκπλήρωσι τῶν μεγάλων καὶ θαυμαστῶν ἰδανικῶν.

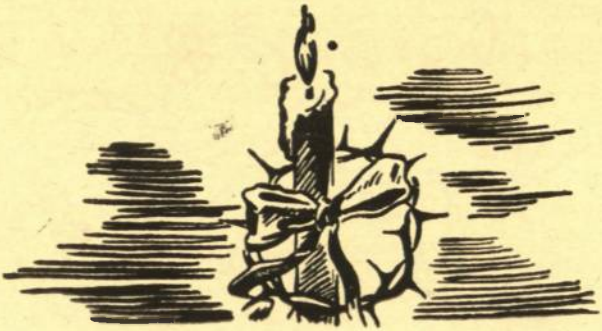
Νεκροί μας ἀλησμόνητοι. Πονῶντας γιὰ τὸν ἄδικο χαμό σας, ἀλλὰ περήφανοι γιὰ τὴ θυσία σας, σᾶς ὑποσχόμεθα ὅτι θᾶστε γιὰ μᾶς τὸ φωτεινὸ παράδειγμα ἡρωϊσμοῦ κι' αὐτοθυσίας.

Τῆς καρδιᾶς μας οἱ παλμοί, ἀντίλαλος τῶν αἰσθημάτων μας γιὰ σᾶς, θὰ σᾶς φέρνουν αἰώνια τὴν ἀγάπη μας. Λουλούδια μυρίπνοα θὰ στολίζουν τὶς εἰκόνες σας, τρυφερὰ κι' ἀμάραντα γιατὶ θὰ ποτίζωνται ἀπ' τὰ δάκρυά μας.

Καὶ τώρα, κλίνοντας τὶς κεφαλὲς πρὸ τῶν σκιῶν σας, ὑποσχόμεθα ὅτι τὸ παράδειγμα σας θὰ μᾶς ἐμψυχώνῃ σὲ πράξεις ἐφάμιλλα λαμπρὲς καὶ δοξασμένες.

Ἡ μνήμη σας, ἂς εἶναι αἰώνια.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

.....

.....

Σταμάτησε λίγο στὸ κατῶφλι τοῦ διαδρόμου, μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο, μὲ τὰ βλέφαρα κλειστὰ καὶ τὰ χέρια ἑνωμένα ἀπὸ τὰ τεντωμένα δάχτυλα...

«... Αὐτὴ εἶναι ἡ δική μου ζωή!!!» συλλογίστηκε... «θἄναι ἀράγε ὅλη μου ἡ ζωή;... Μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἀτμόσφαιρα θὰ ζήσω γιὰ πάντα;...».

Ὕστερα ξανάφερε στὴ θύμησή της τὴν σκληρὴ πραγματικότητα ποὺ τὴν κύκλωνε... Τὰ παιδιὰ φτάναν στὰ χέρια της, μικροὶ ξένοι, μὲ φοβισμένο βλέμμα... σιγὰ-σιγὰ μεγάλωναν... μεγάλωναν... κάποτε ξανάφευγαν καὶ τὴν ξεχνοῦσαν... Ἐρχότανε μετὰ ἄλλα... κι' ἄλλα... ἀτέλειωτα, διαδοχικὰ κύματα τῆς ἴδιας τυφλῆς θάλασσας... Καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε... κυλοῦσε ἀσταμάτητα, στὸν ἴδιο πάντα ρυθμό... Τὰ παιδιὰ δὲν τὸ καταλάβαιναν αὐτό... Δὲν μαντεύανε ὅτι ὁ καιρὸς τὰ ὑπηρετοῦσε, δούλευε γι' αὐτά, τὰ ἔκανε σιγὰ-σιγὰ ἄντρες... Μὰ γι' αὐτὴν τί ἔκανε ὁ καιρός;... Τὴν ἔκανε γυναίκα; Ἀλλοίμονο!!!... Ἦταν μιὰ τραγικὴ ὀπτικὴ ἀπάτη!!! Ὁ βιαστικὸς χρόνος εἶχε σταματήσει γι' αὐτὴν στὸ ἴδιο σημεῖο... Γιὰ πάντα... γιὰ ὅλη της τὴν ζωή...

Ἕνα συνεχὲς δόσιμο χωρὶς ἐπιστροφή!!! μιὰ προστασία χωρὶς ἄμυνα!!! μιὰ μητρότης χωρὶς ἕνωση!!! μιὰ ἀτέλειωτη θυσία χωρὶς καμμιὰ ἀντιπαροχή!!!...

Ὅμως ὡς πότε θὰ διαρκοῦσε αὐτό;... Ὡς πότε θὰ διαρκοῦσε αὐτὸ τὸ σταμάτημα στὸ κατῶφλι τοῦ περιπτέρου, στὰ σύνορα τῆς ἐλεύθερης νύχτας καὶ τῆς φωτεινῆς φυλακῆς της;;;...

—«Ὕστερα προχωρεῖ σβήνοντας στὸ διάβα της τὰ μισὰ φῶτα καὶ κατευθύνεται πρὸς τὸν κεντρικὸ νιπτῆρα... Ἐκεῖ κλείνει μηχανικὰ μιὰ στρόφιγγα ποὺ ἀκόμα τρέχει...Κάθε βράδυ κάνει αὐτὲς τὶς κινήσεις, μηχανικά, ἀδιάφορα, χωρὶς νὰ σκέφτεται γιατί...

Μὰ ἀπόψε βιάζεται... Θέλει νὰ τελειώσῃ γρήγορα... «Θὰ προσπαθήσω νὰ ξεμπερδέψω ἀπ' τὰ παιδιὰ μὲ μιὰ καλὴ νύχτα» συλλογίζεται «γιὰ νὰ γυρίσω γρήγορα στὴν κάμαρά μου... Θ' ἀκούσω πρῶτα λίγο ράδιο, κι' ὕστερα θὰ συνεχίσω τὸ διάβασμα τοῦ ἀγαπημένου μου βιβλίου... Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα... Θὰ ξεχαστῶ διαβάζοντας ἐκεῖνα τὰ καλογραμμένα γαλάζια γράμματα...». Αὐτὰ συλλογίζεται κι' αὐτὰ σχεδιάζει ἡ Ἀρχηγὸς Φρανσουάζ, καθὼς ἀρχίζει τὸ βραδυνὸ γύρο της...

Βιάζεται... Ὅμως τὰ μικρὰ χέρια τῶν ἐγκαταλελειμμένων αὐτῶν παιδιῶν θὰ τὴν κρατήσουν ἀκόμα εἴκοσι ὁλόκληρα λεπτά... Τὸ ξέρει καλὰ αὐτὸ ἐκ τῶν προτέρων ἡ «Μάμμυ» καὶ χαμογελᾷ, μὲ συγκατάβαση...

Κι' ὁ βραδυνὸς γύρος συνεχίζεται...

Φιλάει στὸ κεφάλι τὰ μικρὰ παιδιά, ποὺ μερικὰ εἶναι πιὰ κοιμισμένα, καὶ χαϊδεύει τὰ μαλλιὰ τῶν μεγάλων, ἢ καὶ τοὺς τραβᾷ τ' αὐτί...

Καθένα ἀπὸ 'τοῦτα τὰ παιδιὰ ἔχει τὴν ἰδιαίτερη μυρωδιά του, τὶς δικές του συνήθειες, τὸ δικό του τρόπο νὰ κοιμᾶται...

Ἄλλα κοιμοῦνται μὲ τὰ χέρια διπλωμένα,... ἄλλα μὲ τὸ κεφάλι σκεπασμένο... ἄλλα μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό... ἄλλα ζαρωμένα... ἄλλα τεντωμένα τεμπέλικα... Καθένα ἔχει τὸ δικό του τρόπο νὰ κουβεντιάζῃ, νὰ κυττάζῃ, νὰ ὑποτάσσεται...

—«Ἀρχηγέ, δανεῖστε μου τὸν «Μικρὸ πρίγκιπα»... Σᾶς παρακαλῶ πολύ... μόνο γιὰ πέντε λεπτά...» ἀκούγεται ἱκετευτικὴ ἡ φωνὴ τοῦ Σελεστέν, ποὺ τὸν φωνάζουν: «αἰχμάλωτη φούσκα»... Στρέφει ἡ Φρανσουὰζ κατὰ τὸ μέρος του... Θἄθελε ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ: «πτωχό μου ἀγόρι τί τὸ θέλεις τὸ βιβλίο;»... Κάθε βράδυ στὸ δανείζω, καὶ ποτὲ δὲν τὸ διαβάζεις...». Μά, δὲν τοῦ λέει τίποτε... Φεύγει, καὶ ξαναγυρίζει ἀμέσως κρατῶντας τὸ βιβλίο... τοῦ τὸ δίνει καὶ τὸν φιλεῖ στὸ μεγάλο του μάγουλο... Ὅμως, τὴν ἴδια ὥρα ἀκούει βαρειὰ τήν ἀναπνοὴ τοῦ διπλανοῦ...

—«Εἶσαι κρυωμένος παιδί μου;..» τὸ ρωτᾷ γλυκά.

—«Ὄχι Ἀρχηγέ»... διαμαρτύρεται ἐκεῖνο ντροπιασμένο, σὰν νἄκανε κάτι κακό. «Δὲν εἶμαι κρυωμένος... Κυττᾶξτε γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε... τὸ μαντῆλι μου εἶναι ἀδειανό...».

Πάρα κάτω δυὸ μικρὰ παιδιὰ ἀνταλλάσσουν μὲ κωμικὴ σοβαρότητα εἰκονογραφημένα περιοδικά... Στηριγμένα στὸν ἕνα ἀγκώνα, ξεχασμένα ὁλότελα μὲ τὸν Μίκη καὶ τὸν Τεντὲν τῆς φωτογραφίας, ἀφήνουν νὰ τὰ φιλήσῃ ἡ Ἀρχηγὸς ἀφῃρημένα, χωρὶς νὰ γυρίσουν καθόλου νὰ τὴν κυττάξουν... «Τόσο τὸ καλύτερο» σκέπτεται ἡ «Μάμμυ»... «Δὲν εἶναι τουλάχιστον μόνα τους... Ἔχουν γιὰ συντροφιὰ τὰ μίκυ-μάους τους...».

Κι' ἐνῷ προχωρεῖ στὸ ἑπόμενο κρεβάτι δυὸ μικρὰ μαῦρα χέρια γαντζώνονται ἐπάνω της καὶ τὴν σφίγγουν...

—«Ἀφησέ με, Κολόμπο...Θὰ μὲ πνίξῃς...» διαμαρτύρεται γλυκά...

—«...Σπέλα...χηγέ!!.» ἀπαντᾷ μὲ τὴν ἰδιόρρυθμη, μωριδίστικη προφορά του ὁ μικρὸς νέγρος Κολόμπο, ποὺ συγκεντρώνει ἐπάνω του τὶς πιὸ ἀπίθανες σωματικὲς ἀντιθέσεις... Γιατὶ ὁ Κολόμπο πρῶτα ἀπὸ ὅλα εἶναι λαγόχειλος, πρᾶγμα πολὺ σπάνιο γιὰ τὰ μαῦρα παιδιά... Μὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μαῦρο δέρμα του καὶ τὴ λαγοχειλία του, συγκεντρώνει πάνω στὴ ζωή του τὶς πιὸ ἄσχημες ἀναποδιές τῆς τύχης... ἡ μητέρα του κοιμᾶται μ' ὅλους τοὺς ἐνοικιαστὲς τῆς πολυκατοικίας... ὁ πατέρας του εἶναι φυματικὸς... Καί...

«Καλὴ νύχτα Κολόμπο...Μὴν ξεχάσῃς νὰ κάνῃς τὴν προσευχή σου... Ἔτσι;..».

Τότε ἐκεῖνος σταυρώνει τὰ χέρια του...

«...Θὲ... χε... λὰ... μπά...». Θεέ μου ἔχε καλὰ τὸν μπαμπά μου» θέλει νὰ πῇ... Μά, δὲν τὰ καταφέρνει... Τρώει τὶς μισὲς λέξεις... Ὅμως μὴν ἀνησυχῆτε... Ὁ Θεός, τοὐλάχιστον Αὐτός, θὰ καταλάβῃ καλὰ τί θέλει νὰ τοῦ γυρέψῃ ὁ μικρὸς Κολόμπο... Καὶ ἥσυχη ἡ Ἀρχηγὸς Φρανσουὰζ προχωρεῖ στὸ πάρα κάτω κρεβάτι...

—«Τί τακτοποιεῖς Μισέλ;.. Ἕνα γράμμα τῆς μητέρας σου ἀσφαλῶς... Εἶμαι βεβαία γι' αὐτό...».

—«Μάλιστα, Ἀρχηγέ...».

—«Τὴν ἀγαπᾷς πολὺ τὴν μαμμά σου Μισέλ...».

—«Ἄ! βέβαια...» ἀπαντᾷ ἐκεῖνος μὲ χαρά...

Μὰ ξαφνικὰ καὶ ἀναπάντεχα τὸ χαριτωμένο προσωπάκι του σκοτεινιάζει... Μιὰ πικρὴ ἀλήθεια ξεσπᾷ σὰν θύελλα:

—«Ὄχι... Ὄχι... Ψέμματα λέω... Τ ὴ ν μ ι σ ῶ τ ὴ ν μ η τ έ ρ α μ ο υ».

—«Δὲν ντρέπεσαι;..» τὸν ρωτᾷ ἡ Ἀρχηγός, ἐνῷ ἐκεῖνος ἀποφεύγει τὸ βλέμμα της... «Τὴν Κυριακὴ θἄρθῃ νὰ σὲ δῇ ἡ μητέρα σου, καὶ...».

—«Δὲν θἄρθῃ...» ἀπαντᾷ μὲ πεῖσμα τὸ φτωχὸ ἀγόρι, καθὼς πλημμυρίζουν

δάκρυα τὰ μικρὰ γατίσια μάτια του... «Δὲν θἄρθῃ... Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια...» σκέπτεται ἡ Φρανσουὰζ ἀναστενάζοντας... Καὶ ὁ Μισὲλ θὰ μείνῃ, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, κρεμασμένος στὰ κάγκελλα τοῦ Τερνεραί, νὰ κατασκοπεύῃ, παρατηρῶντας μὲ χτυποκάρδι μακρυά, τὴν ἀπέναντι στροφὴ τοῦ δρόμου, μέχρις ὅτου φύγῃ καὶ ὁ τελευταῖος ἐπισκέπτης... Δὲν θἄρθῃ...

Ὁ Μισὲλ δὲν ἀναγνώρισε τὸν δεύτερο γάμο τῆς μητέρας του... Λίγο ἔλειψε νὰ ζεματίσῃ, νὰ πνίξῃ, νὰ ρίξῃ ἀπ' τὸ παράθυρο τὸ μωρὸ ποὺ γέννησε ἀπ' τὸν ἄλλον της ἄντρα... Ἔτσι ἀναγκάστηκαν νὰ ἀπομακρύνουν ἀπὸ κοντά τους τὸν Μισέλ... Καὶ δὲν ἔρχονται ποτὲ νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν...

—«Δὲν ἔχεις δίκηο...» ἀπαντᾷ ἡ Φρανσουὰζ μὲ χαμηλή, πειστικὴ φωνή, «θὰ ἔρθῃ... Θὰ τὸ δῇς... Κοιμήσου τώρα... Καλὴ νύχτα, Μισέλ...».

Καὶ ὁ βραδυνὸς γύρος τῆς Ἀρχηγοῦ Φρανσουὰζ συνεχίζεται ἀπὸ κρεβάτι σὲ κρεβάτι, μὲ ὁλοένα καινούργια νυκτερινὰ νούμερα...

Ἐδῶ ἕνα παιδὶ διαβάζει ἕνα βιβλίο προσευχῶν, ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν καταλαβαίνει ἀπολύτως τίποτε... τὸν φιλεῖ καὶ βρίσκεται στὸ διπλανὸ κρεβάτι... Ἐκεῖ ἕνα ξαπλωμένο παιδὶ κρύβει στὰ χέρια του ἕνα ἀρκουδάκι... Τοὺς φιλεῖ καὶ τοὺς δυὸ χαμογελῶντας...

Ἦταν πάμπτωχο αὐτὸ τὸ παιδὶ στὸ σπίτι του... Δὲν εἶχε ποτὲς του δικό του παιχνίδι... Μιὰ μέρα λοιπὸν ἔκλεψε αὐτὸ τὸ ἀρκουδάκι ἀπὸ μιὰ παιδικὴ ἔκθεση... Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελαν οἱ γονεῖς του γιὰ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' αὐτόν... Μὰ ὅταν ὁ κύριος Λαμὺ τὸν ἔστελνε ἐδῶ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ κρατήσῃ τὸ ἀρκουδάκι του...

Ἡ ἀρχηγὸς Φρανσουὰζ πλησιάζει τώρα στὸ ἑπόμενο κρεβάτι καὶ ξαναβάζει κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα τὸ γυμνὸ χέρι ἑνὸς κοιμισμένου παιδιοῦ... Διπλώνει ὕστερα ἕνα πεταμένο ροῦχο του καὶ προχωρεῖ... Πάρα κάτω ὁ μικρὸς λαίμαργος, σὰν ποντικός, ποὺ οἱ ἄλλοι τὸν φωνάζουν Ὀλὰφ (ἄγνωστο γιὰ ποιὸ λόγο) κοιμᾶται βαθειὰ στὸ ἀναστατωμένο κρεβάτι του, μὲ μιὰ ἐφημερίδα διπλωμένη κάνω στὸ κεφάλι του, καὶ μὲ τὰ γκρίζα ἀπὸ τὶς βρῶμες χέρια του ἔξω ἀπὸ τὰ λερωμένα σκεπάσματά του... Δὲν γίνεται τίποτε μ' αὐτὸ τὸ παιδί!!!Ὁ Ὀλὰφ εἶναι ἕνας παληάνθρωπάκος δέκα ἐτῶν!!!

Πιὸ κεῖ ὁ Ντογκανά, ποὺ τὸν φωνάζουν «βελοῦδο» ἐπειδὴ τὰ μαλλιά του εἶναι κοντὰ καὶ μαλακά, ἐπειδὴ περιμένει τὴν Ἀρχηγὸ μὲ ἀνυπομονησία... Θέλει νὰ τῆς διηγηθῇ, μὲ τὴν πολὺ δυνατὴ φωνή του, τοὺς ἐξ ἀποστάσεως ἔρωτές του μὲ τὴν ἀδελφὴ ἑνὸς φίλου του...

—«Σιγώτερα λοιπὸν» τὸν μαλλώνει ἁπαλὰ ἡ Ἀρχηγός. Μὰ ἐκεῖνος τὸ βιολί του... Διαμαρτύρεται γιατὶ τὴν Κυριακὴ αὐτὸς ὁ φίλος του δὲν θέλησε νὰ τὸν συστήσῃ στὴν ἐξ ἀποστάσεως ἀγαπημένη του, στὴν Ὀντέτ... Σὲ μιὰ στιγμὴ ρωτᾷ τὴν Φρανσουάζ:

—«Εἶναι ὄμορφη ἡ Ὀντέτ... Ἔτσι δὲν εἶναι Ἀρχηγέ;..».

—«Ναί, μὰ μίλα πιὸ σιγὰ... θὰ ξυπνήσῃς, τοὺς ἄλλους».

Κι' ἐκεῖνος συνεχίζει...

Εἶχε δώσει λοιπὸν σ' αὐτὸν τὸν μασκαρὰ τὸν φίλο του ὁλόκληρη τὴ σοκολάτα τῆς ἑβδομάδος, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τοῦ γνωρίσῃ τὴν ἀδελφή του... Ἀλλὰ ὁ μελλοντικὸς «γυναικαδελφός» του δὲν θέλησε νὰ τὸν βοηθήσῃ...

—«Θὰ μπορούσατε σεῖς, τὴν προσεχῆ Κυριακή, νὰ μοῦ συστήσετε τὴν Ὀντέτ, Ἀρχηγέ;..».

—«Ἴσως... Τέλος πάντων...Θὰ δοῦμε... Τώρα κοιμήσου καὶ θὰ τὴν ὀνειρευτῇς!!!».

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ὁ 'Αρχιφύλαξ Μάστορης Γεώργιος καὶ οἱ ἀστυφύλακες : Τσιόγκας Ταξιάρχης καὶ Χατζόπουλος Περικλῆς.

—Διεγράφη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος διὰ λόγους ὑγείας, ὁ 'Αρχιφύλαξ Θεοδωρόπουλος 'Αριστείδης.

***

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΟΚΙΜΟΥΣ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

—Στὸν κύκλο τῶν διαλέξεων αἱ ὁποῖαι λαμβάνουν χώραν εἰς τὴν Σχολήν, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν δοκίμων, τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας τῆς 28/3/1958, ὡμίλησεν πρὸς τοὺς δοκίμους 'Υπαστυνόμους καὶ 'Αρχιφύλακας ἡ Καθηγήτρια τῆς ἀπαγγελίας καὶ ἀσχολουμένη μὲ τὴν Θρησκευτικὴν Λογοτεχνίαν κ. Σοφία Κεραμύδα, μὲ θέμα «Παπαδιαμάντης καὶ Ποίησις». 'Εν ἀρχῇ ἡ ὁμιλήτρια ἐσκιαγράφησεν τὸν ἀσκητικὸν ποιητήν, ὁ ὁποῖος ξεχειλίζει ἀπὸ λυρισμὸν καὶ θρησκευτικότητα, ἀπαγγείλασα ἐν συνεχείᾳ μερικὰ ἀπὸ τὰ καλλίτερα ποιήματά του ποὺ κατατάσσονται στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς Νεοελληνικῆς ποιήσεως, ὅπως τὸ ποίημα «'Η Παναγιὰ στὸ Πυργί», τὸ κύκνειον ἆσμα τοῦ Παπαδιαμάντη. 'Η ὁμιλήτρια ἐζωντάνεψε τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ποιητοῦ μὲ τὸν ἄριστον τρόπον τῆς ἀπαγγελίας, συγκινήσασα τοὺς ἀκροατάς. Τὴν διάλεξιν παρηκολούθησαν καὶ ἅπαντες οἱ κ.κ. 'Αξιωματικοὶ τῆς Σχολῆς.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—'Η ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων ἔχει καθιερωθῆ πιὰ σὰν ἡ καλύτερη λογοτεχνική, μουσικὴ καὶ διδακτικὴ ἐκπομπὴ τοῦ ραδιοφώνου.

Μουσικὴ καὶ λογοτεχνικὸ περιεχόμενο ἄψογο, συνταιριασμένα σ' ἕνα στὺλ εὐχάριστο, βελούδινο, ἀνθρώπινο, ἔχουν δημιουργήσει ἕνα ζηλευτὸ ραδιοφωνικὸ σύνολο ποὺ γοητεύει τοὺς ἀμέτρητους φίλους καὶ θαυμαστὰς τῆς 'Εκπομπῆς τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων.

—'Απαλὸ καὶ ξεχειλισμένο ἀνθρωπιά, ἀγάπη καὶ συμπόνοια γιὰ κάθε ἄνθρωπο τὸ ραδιοφωνικὸ πρόγραμμα τῆς 12/3/58 ἐνθουσίασε καὶ συγκίνησε βαθειά. Στὴν ἐκπομπὴ μετεδόθησαν συνθήματα κοινωνικοῦ περιεχομένου καὶ ἔλαβαν μέρος ὁ Τώνης Μαρούδας, ὁ Σῶτος Παναγόπουλος, ἡ Μάγια Μελάγια, ἡ Γιώτα Λύδια καὶ ὁ 'Αρχιφύλαξ Μάνθος Φελώνης στὰ δημοτικὰ τραγούδια. 'Επίσης, μὲ ἀριστουργηματικὴ κινηματογραφικὴ ὑπόκρουση καὶ διδακτικὸ κείμενο τοῦ 'Ημερολογίου τῆς 'Αστυνομίας, γραμμένο ἀπὸ τὸν 'Αρχιφύλακα Σπῦρο Πηλό.

*

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 19/2/58 ἦταν ὁλόκληρο ἀφιερωμένο στὸ δρομολόγιο τοῦ σκοποῦ ἀστυφύλακος, τὰ καθήκοντα καὶ οἱ πολύτιμες ὑπηρεσίες τοῦ ὁποίου ἀναπτύχθηκαν κατὰ ἐπιδέξιο τρόπο ὑπὸ μορφὴν σκίτσων ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ μὲ ἐκλεκτὴ μουσικὴ ὑπόκρουση. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μετεδόθησαν διάφορα παληά, μοντέρνα, λαϊκά, δημοτικὰ καὶ εὐρωπαϊκὰ τραγούδια, κατ' ἐκλογὴν τῶν ἀκροατῶν τῆς 'Αστυνομικῆς 'Εκπομπῆς.

(Δίσκοι ἐκ τοῦ καταστήματος Γ. 'Ορφανίδη, εὐγενῶς προσφερομένου. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ 'Αρχιφύλαξ Σπῦρος Πηλός).

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «'Αστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς των ἑορτῆς εἰς τοὺς 'Αστυνομικοὺς Διευθυντὰς κ.κ. 'Αναστάσιον Κανελλόπουλον, Θωμᾶν Ψαρρᾶν, Θωμᾶν Νούσιαν, Γεώργιον 'Αναγνωστόπουλον, Γεώργιον Κοντογιώργον, Γεώργιον Γρηγορέαν, Γεώργιον Χαλοῦλον καὶ Γεώργιον Κανελλάκην ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς ἑορτάζοντας συνδρομητὰς τοῦ περιοδικοῦ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ

Γολγοθᾶς καὶ Ἀνάστασις, ὑπὸ κ. Ἰωάννου Ράϊκου, Ὑπαστυνόμου Β' 5719

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ὁ νευρωτικὸς ἄνθρωπος τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου Καθηγητοῦ τῆς Νευρολογίας καὶ Ψυχιατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Κ. Κωνσταντινίδου 5723

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἐκδίκησις (vendetta), ὑπὸ τοῦ τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Νικολάου Κίννα 5726

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

«Scotland yard», τὰ ἑκατοχρονά της, ὑπὸ τοῦ S. F. Moulan, κατὰ ἐλευθέραν ἀπόδοσιν, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Ἰωάννου Καλυβίτου (συνέχεια) 5729

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορία καὶ προορισμὸς τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ὑπὸ κ. Δ. Κορέση, τέως Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ—Δικηγόρου (συνέχεια καὶ τέλος) 5731

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Τριπλῆ Ἀνάστασις, ὑπὸ Ἀρχιφύλακος, κ. Σ. Ἀλεξοπούλου 5736

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

«Χαρούμενο Πάσχα !...», τῆς Ἑλένης Μανούσου 5743

ΥΨΗΛΟΙ ΞΕΝΟΙ

Δεξίωσις πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Theo Hall 5745

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἔναρξις μαθημάτων Εἰδικοῦ Τμήματος Δημοσίας Ἀσφαλείας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων 5746

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο, ὑπὸ Ἀρχιφύλακος, κ. Χ. Σταμάτη 5751

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Ἥρωες καὶ Μάρτυρες ἀστυνομικοὶ (Ἀπρίλιος 1944), ὑπὸ κ. Ἰωάννου Ράϊκου, Ὑπαστυνόμου Β' 5760

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΙΔΕΩΝ

Ἡ ὑπεροψία ὡς κοινωνικὸς ἐχθρός, ὑπὸ δοκίμου Ὑπαστυνόμου, κ. Α. Συφάντου 5761

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 5763

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 5766

Σημείωσις. Λόγῳ πληθώρας ὕλης, ἡ συνέχεια τῆς μελέτης : Ἱστορικὰ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 52-512)